

САЗВЕЖЉА 15-16

Антологија поетског и прозног стваралаштва
чланова СКОР-а

Нови Сад, 2017

Антологија поетског и прозног стваралаштва
чланова СКОР-а

САЗВЕЖЉА 15-16

Издавач

Савез књижевника у отаџбини и расејању,
Нови Сад

За издавача

Милош Б. Иветић, Футог

Главни и одговорни уредник

проф. Валентина Вулић, Врбас

Технички уредник

Игор Станковић, Нови Сад

Коректура

проф. Милутин Шљиванчанин, Нови Сад

Лектура

проф. Душица Гак, Кула

Корице

Драгица Ждралић, Петроварадин

Тираж - 200 примерака

Штампа: «ГОРАПРЕС» - Земун

ISBN: 978-86-7970-133-6

**Савез књижевника
у отаџбини и расејању
Нови Сад**

САЗВЕЖЂА 15-16

Антологија



Нови Сад, 2017

ПРЕДГОВОР

Приспела је из штампе антологија чланова „Савеза књижевника у отаџбини и расејању”, двоброј, „Сазвежђа” 15-16, са великим бројем текстова, саткана из песама и прича, допуњена биографијама песника и писаца. Књига настала одабиром самих уметника, који су се нашли пред озбиљним задатком, како овога тренутка представити себе и на који начин допринети лепоти у целовитости књиге. И потрудили су се. Пред нама је књига данашњег тренутка, књига препуна људима, а морам поновити, на радост свих нас, не малим бројем људи, који имају потребу да речима изразе светове. То су светови које сами стварају, светови које носе у себи, које прижељкују. И којима боје заједнички свет, у заједничкој књизи. Дрхтајем, жељом и сновиђењима. Ови неуморни ковачи саковаше лепоту.

„Крадљивца више привлачи лепота него злато”.

Вилијам Шекспир

Одрастала сам читајући класике. Учена да књижевност нема узлазну линију у хронолошком смислу, упијала величину ликова и тема, од књижевности Старе Грчке, ренесансне књижевности, до величанствености барока и руског романа XIX века. Ка модерној књижевности. Темелила ставове и укусу у непрегледности књижевних корачања кроз живот. Преливала одсјај сопственим визијама. Узнедрила жеђ за лепотом. Нашла се под њеним окриљима. Осетила тананост лепоте.

И обећала себи да ћу ту и остати.

У световима речи, где ствара се недодирљиви свет песникове чежње која се распростире и прелама у његовим песамама. Лирским записима. Причама. Неосетно стварајући песнички израз који постаје особеност песника и продукт у песничкој накани.

У тој шароликости и многостраности погледања у све животне упитаности и недоречености налази се и почетак књижевности као уметности речи. И њен бескрај.

Велелепни свет књижевности тражи љубав. У њега могу склизнути само људи са много, много емоција и тек тада се могу дослутити речи. Толико фотографија песника и писаца сусетох у

овој књизи. И поред њих, ткања њихова. Трагови душа њихових. Конци речи.

У израстању лепоте.

Могу слободно рећи да су све велике теме књижевности донесене у ову књигу. Велика тема љубави остаје доминантна. И љубав као прожимајући мотив у свим тематским оквирима. Жалу за завичајем, љубави за човека уопште, љубави према животу... Љубави за добротом.

Нижу се стихови, звучања и сазвучја, тихи тонови снова и стидљиви ритмови несаница. Сплетени нитима срца; уоквирени хтењима живота. Настали у превојима маште разоткривени онима који желе да чују. Исказани на најлепше начине, песничким сликама и необичним сусретима речи, испред нас су истински записи срца.

Треба им прићи пажљиво и поступно упознавати сваки од њих.

Уз радости читања.

Да, ова књига је двоброј, она је као нешто дупло, замишљена да буде посебна, свечанија, јако лепа.

Волим антологије. Оне су спојеви различитости. Што дишу исто.

Сви затупљени и у антологији СКОР-а, нашли су се у њој јер су на истом путу. Пратећи трагове лепоте.

Са, увек једним одшкринутим оком, да је од света и тренутка украду.

И сачувају као највеће благо.

17. 09.2017. године

Валентина Вулић
Проф. књижевности

АНА БЕРТА

Рођена је 22. маја 1948. године у Марадику. Основно образовање завршила је на мађарском и српском језику у Марадику. Средњу школу у Инђији. Члан је Књижевног клуба „Мирослав - Мика Антић” из Инђије у чијим збиркама песама је и почела да објављује своју поезију. Њене песме објављене су и у Антологији родољубивих песама (Београд) и Антологији најлепших песама о мајци у три тома. Члан је и сарадница Културно - историјског друштва ПЧЕСА Војводине у Новом Саду од 2001. године. Члан је и Друштва књижевника Војводине.



Њени етнолошки записи о Марадику, обичајима у селу, представљају историјски опис прошлог времена и обичаја мађарске и српске заједнице, које живе заједно од давнина објављивани су готово у свим зборницима ПЧЕСЕ. О њеном раду похвално су се изјаснили угледни уметник Раша Попов, професор пољопривредног факултета и књижевни критичар Веселин Лазић, песник Бранислав Бојић и многи други. Ана Берта својим животом и радом представља оригиналног чувара, сремске традиције. Кућа у којој живи осликана је њеном руком, украшена традиционалним везом који ради, испуњена предметима и посуђем старим преко две стотине година.

Објављене збирке песама: *У башти јоргована* (2002), *Рам за драгу слику* (2005), *Јесење елегije* (2007) и *Да ми срцу буде близу* (2016) године.

Своју поезију објављивала је у многим часописима: *Јесењин*, *Сунцокрети*, *Инђијски културни канделабар*, *Прозори душе*, *Војвођански магазин*, *Шлос*, *Пољопривредни календар* (етно радови).

У прозном рукопису „Трагови традиције” који је издала Народна библиотека „Др Ђорђе Натошевић” 2010. године, Ана Берта се показала као веома добар историчар. Ова књига уврштена је у UNESCO-ву светску баштину. За чување фотобаштине Ана Берта је добитник бројних награда. Културно - историјско друштво ПЧЕСА 2005. и 2006. доделило јој је награду за старе фотографије и 2008. Похвално *Пауново перо Сепиа* за фотографију.

У мноштву награда и признања издвајамо следеће:

Повеља Књижевног клуба „Мирослав Мика Антић”, Инђија, са 13 - ти-х Сусрета песника Југославије „Гарави сокак” 2000. године; Повеља за оригиналност и развој писане речи на мађарском језику, књижевног клуба „Иродалми” Суботица 2002, 2004. године; Повеља „Раде Томић” за учешће и афирмацију поетске речи, књижевног клуба „Бранко Миљковић”, Књажевац, 2007. године; На фестивалу родољубиве поезије Велики Борак 2004. године, добила Медаљу Печат Правитељствујушћег совјета србског; Признање СКОР-а Београд, чији је члан од 2002. године; Диплома за доследан допринос јачању моралне снаге народа и одбране отаџбине у савременим условима, Београд 2005. године; Зелена, Сребрна и Златна повеља фестивала поезије и песника „Бољи живот инвалида”, Нови Сад 2002, 2003, 2004, 2005, 2006 и 2007. године.

ЦИМБАЛМОШ

Када месец својом путањом креће
Мој пут ме води поред старе кафане
У тој кафани стари Пишта
на цимбалу свира.
Сузу у очима скрива
Сећа се он лепих ноћи и дана.
Када цело друштво пијано
Уз музиканте пева.
Сада је он за столом сам
Стари цимбалмош Пишта дрема.
У кафани не чује се ни песма ни свирка
Јер оних више нема.
Тамо у тишини
Када месец својом путањом крене
Оплакују младост, у души им стега!
У чаши вина сахрањују сећања
Тада им туга душу раздире
Кад вихор ружу белу поломи
И ветар на гроб положи.

(цимбалмош - мађ. цимбалиста)

ДОК ОСЕЋАМ МИРИС СРЕМСКИХ ПОЉА

И опет бих познала пут у сенци винограда
Мирис жутих дуња, процветалих сунцокрета.
Златног класа житних поља као море што таласа
Набреклих буради од вина и комина,
Трешања румених образа
Да не видим очима парче плавог неба
Само један дан
Над Сремом сунце што сја
Не би ми био срећан тај дан
Погледом милујем Фрушку гору и знам
Док видим, док осећам мирис сремских поља
Значи да живим, стварам
И сањам мој прелепи крај.

У БАШТИ ЈОРГОВАНА

Мајци

Испред кућног прага
Снова из детињства
Двориште испуњава
Мирисом јоргована.

У сенци великог ораха
Кад процвета башта
У сну ме дозива
Уснула мајка.

Буђење је болно, сузе очи
пеку
Узалуд тражим да се
ослоним
На руке вредне жуљевите
Очи боје тамног јоргована
Опојним мирисом осећам
Душу моје мајке.

Нисам дуго схватила
Да и јорговани болују
Од старости умиру
Ал' и изданке младе
остављају.

Посадих у своје двориште
Младе јорговане плаве
Да потомству моме
На детињство миришу
И сећају на душу мајке.

ОСТАВИТЕ НАШЕ ЊИВЕ

Оставите наше њиве,
Оставите наше бразде,
Нек' су оне узоране.
Отерајмо црне вране
Што очи нам често ваде.

Нек' су њиве неоране,
Не дирајте међе наше!
Само оне црне вране,
Што нам очи често ваде,
Само то зло да нестане.

Сунце среће нек обасја,
Ову таму нек' растера.
Старе стазе и богазе
Да сејемо и жањемо.

Они који пак остану,
Знаће њиве да обраде.
Онај ко је посејао
Треба плод да пожање.

ЈЕДНА ПРИЧА

Верујете ли у опроштај
У искупљење људске душе?
Једну причу испричаћу Вам
Делом истиниту
Јер волах је од првог
Тренутка кад сам је угледао.
И ако је цена превисока
Од љубави се не може
Побећи.

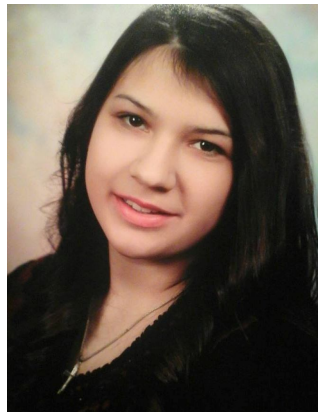
АНДРИЈАНА ДОЛАШ

Рођена је 25. јула 2000-те године у Прибоју. Ученица је гимназије „Лаза Костић” у Новом Саду.

Поезију пише од најранијег детињства и има објављену збирку песама *Сећање* (2013). Андријанини радови се налазе у зборницима *Књижевног стваралаштва младих Србије и дијаспоре* у издању издавачке куће *Српска кућа*, као и у многим другим.

Награде: Седми међународни фестивал поезије и кратке приче *Михаил Бабинка* Нови Сад у организацији *Сцена свих креативних* - I награда у категорији основци 2014.; Шести међународни фестивал поезије и кратке приче *Магда Симин* Нови Сад у организацији *Сцена свих креативних*- I награда у категорији основци 2014.; Шести међународни фестивал поезије и кратке приче *Станислав Препрек* Нови Сад у организацији *Сцена свих креативних*,- I награда у категорији основци 2014.; Пети међународни фестивал поезије и кратке приче *Војислав Деспотов* Нови Сад у организацији *Сцена свих креативних*- I награда у категорији основци 2015.; Седми међународни фестивал поезије и кратке приче *Јанош Сивери* Нови Сад у организацији *Сцена свих креативних*- I награда у категорији основци 2015.; Четврти међународни фестивал поезије и кратке приче *Раде Томић* Нови Сад у организацији *Сцена свих креативних*,- I награда у категорији основци 2015.; На конкурс *Причам ти причу*, освојена II награду за причу *Дистопија* 2016.; Осми међународни фестивал поезије и кратке приче *Јанош Сивери* Нови Сад у организацији *Сцена свих креативних*- III награда 2017.; Плакета - за збирку песама *Сећање* на XVII књижевном сусрету *Гордана Брајовић* Алексинац 2014.

Члан је и књижевног клуба *Душко Трифуновић* у Кикинди.
Живи у Новом Саду.



У НЕКЕ НОВЕ ПРЕДЕЛЕ

Иза мене су остале мирисне ливаде,
остала су златиборска неба звездана,
набујали потоци, храстови високи.
А у грудима душа преплављена чежњама.

Хрлили су моји кораци ка некој новој стази,
лутајући у неке нове пределе
где се не осећа радост зоре
када се зраци сунца од ноћи деле.

Као да Сунца нема над туђим небом,
душа ми мрачним стазама лута.
Сви дани проведени у туђини,
само су морем туге обасуга.

САН

Месец, мој пријатељ стари прича ми приче
док стари часовник откуцава сате
И док чекам снове своје
У прошлост да ме врате.

Научила сам да када ми требаш
и када те моје срце тражи,
ја упловим у снове своје
да те моја душа потражи.

Не гледам ноћу звезде,
не слушавам одјек планина.
Када ми требаш
знам наћи ћу те у сновима

А кад светла угасе се
и очи снене кад се склопе
са сликама нашим давним
мисли ми се саме стопе.

МОЈ ЗАВИЧАЈ

У долини вољеног Прибоја
уморан поглед одмора нађе,
док питому тишину нарушавају
само камиони препуни грађе.

У мислима сетним слике тихо плове
чини ми се да ме мој завичај зове.
Кроз долину лимску тече брза река,
на повратак скори нестрпљиво чекам.

Лепотом својом моју душу плени.
Окупана сунцем драга је мени.
У долини лимској бор зелени расте,
густе шуме зову лептире и ласте.

Они који су Прибоју у походу,
неће желети назад да оду
и ма где да живе, где год да се роде,
путеви увек у Прибој воде.

БИЉАНА ХУКИЋ

Биљана Хукић (девојачко Утржан) рођена је 23.10.1965. у Кикинди, Општина Кикинда. Члан је Клуба писаца Чукарица, Књижевног салона *Либеро Маркони* и Удружења писаца *Поета*.

Има објављену једну књигу поезије *Ода Анђелу* (2017). Мајка и супруга, писањем поезије се бави последњих пар година, живи у Београду.



ЖЕНА НА ПРЕСТОЛУ

Ноћас сам покрала све снове.

Узалудно тражила моје, куцала
на све прозоре, где одсејај
звезда, будне сањаре, луталице
зове...

Обилазила, стара места, тихо
ноћ ме пратила, док сам те тражила
- уснулог, можда негде сањаш!

Дозивала, желела да будем,
крај тебе, да ми тихо шапућеш,
срце грејеш, усне да буду твоје.

Крај тебе, жена на престолу,
ја сам.

Будим те, прстима нежно
додирујем твоје, волим,
срећна сањам, да ми звезде,
на длан сложиш, у име твоје,
што љубав се зове.

Снове - пронашла сам своје.

И ДАЉЕ ВОЛИМ

Не пишем ја прстима дрхтавим,
пишем душом, очима крадем,
отимам животу време,
док пустош, иза мене остаје!

Више се не осврћем, инатно
корачам, трагове остављам
твоје назирем, препознајем те.

Око мене тишина, временом
закићена, цвета, косу ми плете,
венац пољско цвеће,
лице ми краси.

Зовем те, додирни ми душу
душом својом, тако лепо
љуби, познајем је, лепо воли
и зна да сања!

И даље корачам стопама
твојим, сретћемо се поново!

Једном, када престанем
да лугам, душу пустим
сањарима пустим, што тишином
крију срце, које и даље воли!

МОЈЕ ТРАГАЊЕ ЗА СОБОМ

Седим у мраку. Прија, слушам звуке са улице, тишину собе док ломим прсте и пребирам по мислима. Расуле се по соби, на трен зажмурих, причам са собом, нестајем па устајем. Гушим се!

Много тога се обрушило и напада, удара силином под којом сам немоћна. О чему причам, теби што бледо ме гледаш, плетеш снове своје док мериш моје мисли и речи, које ударају о зидове ове собе, сведока свих мојих падова.

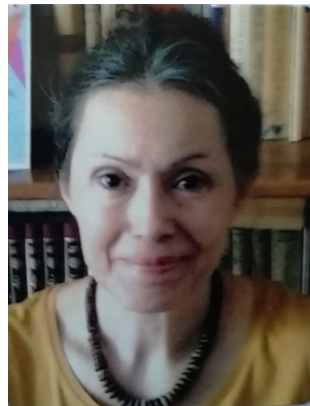
Свесна и несвесна свега што је речено, умор, бол, све је моје и ничије. Чудно виси у ваздуху не плаши ме, само се некада поиграва са мном тера ме на размишљење на борбу мисли, сукоб у мени. Да ли се дешавам, можда сањам?

Гледам вас, слушам па загњурих лице у руке и призивам мирис прошлости. Враћам се поново у нешто што сликом боји и кишу дозива. И мирис, још га носим!

Осећам у грудима, урезан је, ништа слично томе више се не враћа! Прелива живот, отимам сумрак, тишину, покушавам да будем део дана, са осмехом лажем, да бих била са вама иста!

И даље седим у мраку као после пијанства уморна, утрнула, убила ме стварност, ноћ без звезда тишина што одзвања, моје трагање за собом...

БОЈАНА НИКОЛЕТИЋ МИЋУНОВИЋ



Рођена је 1956. године у Београду, СО Савски Венац. Члан је СКОР и Југословенског клуба, Београд.

Објавила је прозне радове: *Појмови* – псеудонаучно дело 16 псеудонаучних текстова из области психосоциологије са илустрацијама (2002), *Градске приче*, кратка проза – један есеј, осам прича, афоризми и цртице (2015), *Минти, Ноло и остали* (мале приче о псима и мачкама) приче за децу (2015), *Јесен/зима 2015/16*, афоризми и слично (2016), *Поза, пресек и став*, кратке приче (2016), *Сањај, Марело*, кратке приче – електронско издање у припреми.

Објављивала је приче и афоризме у зборницима и књижевним часописима. Преводила је са енглеског следећа издања: *Света крв, Свети грал* Бејџент, Ли, Линколн, Нова књига, Београд 1987 (*The Holy Blood and The Holy Grail*, by Baigent, Leigh & Lincoln), *Месијанско завештање*, Бејџент, Ли, Линколн, приватно ауторско издање, Београд 1989 (*The Messianic Legacy*, Baigent, Leigh, Lincoln), *Храм и ложа*, Бејџент и Ли, Орбис, Београд 1995 (*The Temple and The Lodge*, by Baigent & Leigh), *Непознати живот Исуса Христа*, група аутора, No Limit Books, Београд 2001 (*The Lost Years of Jesus*, by Elizabeth Clare Prophet), са новим преводом *Живота светог Исе* (*The Life of Saint Isa*), Луис Керол, електронско издање, Приваут, Београд 2017 (*Lewis Carroll, A Tangled Tale*). Уређивала је два ауторска веб-сајта, 2003-2005 / 2008-2014-2017 Приваут Излог; BN's српске – нешто као блог и бави се компјутерском графиком и графичким дизајном у издаваштву.

ЗАШТО ЈЕ ВУК УВЕК БОС?

Пао је први снег. Видевши то, вук реши да наручи чизме. Оде у град да потражи мајстора обућара који ће му чизме сашити. Идући тако по оном крају града са све самим обућарским радњама и чизмарским, закључи да ће боље проћи ако донесе своју кожу.

Нашао је у другом крају кожу по свом укусу, тамну, скоро црну, па кренуо да нађе и одговарајући конац. Видео је негде у неком часопису чизме опшивене изванредно лепим шареним концем. Хтео је такве.

После још мало труда и шетње по радњама, нашао је и то. Оде затим у онај први крај, обућарску четврт. Ишао је од радње до радње, завиривао и гледао онако с врата, док не нађе

једну у којој му се све допало – и тезга, и изложена роба, и мајстор. Уђе унутра, извади своју кожу и стави је на тезгу пред мајстора, а уз њу и два калема шареног конца.

— Хтео бих да ми направиш чизме — рече — Брзо, колико може.

— Добро — рече мајстор — али, брзина кошта.

— Нема проблема — рече вук — само да су чизме добре.

Колико кошта?

Толико и толико, каже мајстор.

— Важи — рече вук.

Обућар узме меру и поче да кроји чизме. Вук је неко време седео и посматрао га како ради а затим устаде да иде. Два калема сјајног конца остала су на тезги.

— Вратићу се сутра поподне — рече — Чизме нека буду готове.

Он изађе и крену да лута по вароши и загледа друге радње, не знајући како да утуца време до заказаног часа.

Првео је некако то вече, преноћио у крчми, сутрадан се вртео по граду и тамо и вамо, прешпартао га уздуж и попречно, све обишао иако није било богзна шта да се види – црква, школа и градски музеј.

Најзад је стигло поподне и оно заказано време. Одшетао је до обућарске радње и још с врата видео своје чизме на полици. Биле су сјајне и нове, баш онакве какве је хтео.

Вук седе да проба. Кад их је навукао, стајале су као саливене.

— Реците ми, мајсторе, јесте ли све овим истим концем шили? — упита одмах, гледајући сјајни шарени конач на рубу.

— Све — рече мајстор — Зар се не види?

— Види се, али, зар нисте и други неки конач користили, или све само овај један?

— А, да, па јесам, користио сам доњи конач, онај који увек користим. Што питаш? — запита га обућар.

— Ја сам рекао да хоћу овај конач — рече вук — Је л' остало нешто?

— Је л' остало нешто овог твог конца, шареног? — упита мајстор — Јесте, мало. Хоћеш да ти га дам? Нема проблема — рече и извуче са полице шта је остало на једном калему.

— Е, хвала — рече вук — Колико сам дужан?

Толико и толико, каже мајстор.

— Добро — рече вук — Ево, али, да знаш, није требало да ми шијеш другим концем. Да си урадио како сам тражио ја бих те и наградио. Овако, ништа.

Он се окрете и оде, ходајући помало несигурно у својим новим чизмама, на новим глатким ђоновима. Кожа је била првокласна.

Идући тако виде другу једну чизмарску радњу, која му се исто допаде. Реши да уђе кад већ има толико времена, да види како то овде изгледа, да упореди.

Овај је мајстор управо зашивао ђон на једном пару чизама. Нису биле онако елегантне као вучје, али свеједно, он је желео да види како се то ради. Мајстор га љубазно прими и понуди да седне.

Посматрајући тако, вук запази да мајстор прво ставља слој лепка на доњу страну подвијене коже лица, па да затим на њу поставља дебелу кожу ђона, а да је после и зашива. Схватио је то видевши друге чизме које су стајале на калупима, сушиле се чекајући на прошивање. Необично му је било, само, што је та мајсторова машина два конца користила – један горњи, и он је био у боји коже лица, и други, доњи, у природној боји кудеље од које је направљен.

— А како то? — упита вук — Ви користите два конца, различита?

— Него? — рече мајстор, чудећи се — А шта си ти мислио? Па како ће се ђон држати за ципелу ако га не пришијем дуплим концем?

— А лепак? А онај конач у боји? — упита вук. Није му се то допало.

— А, да. Па то јесте, зато га и стављамо. Држи лепак, али мало.

Вук није био сигуран да му мајстор говори истину. Какав је то конач, скоро безбојан. Њему је изгледао безвредан: тако природна боја, и то неко ткање, кудеља, све се види, изгледа некако просто, можда и јефтино. Био је мало сујеверан. Конач је јак и дебео, то је истина, очигледно издржљив, али природна боја кудеље вуку просто иде на нерве, да и не говоримо. Осим тога, шта ће то њему, то је за сељаке који раде у њиви и гацају кроз лепљиво блато. Он живи у шуми, тамо блата нема. Само трава и снег. Више за параду.

Одатле оде право у крчму у којој је задржао собу и седе на кревет па изу чизме. Узе затим један оштар нож и пресече конач са доње стране, тамо где се на ђону белео. Онај горе на лицу није дирао.

Било му је тад мало лакше. Држаће сигурно, ем конач, онај лепи, шарени, ем лепак којим је мајстор добро улепио и лице и ђон, видео је он то. Видео је с каквим мајстором има посла. А осим тога, колико је само обуће која се уопште не прошива, само се лепи. Знао је и то. Нису вукови толико необавештени. Живе по шумама, али и близу варошица, а и у причама, наравно. Људи их носе са собом куд год да иду.

Елем, вук је сутрадан кренуо натраг у шуму, да се врати свом редовном животу и занимању. Ишао је у чизмама, разуме се. Зато је и дао да се направе. Ништа се није десило – још неколико дана. И дуже, можда. Ипак, једном кад је опет падао снег, и то не први или други него ко зна који пут те зиме, вук се крете кроз шуму кад изненада осети на шапама познату хладноћу. Погледа, кад, има шта да види – чизме зинуле, разјапиле се просто, а његове голе ноге и шапе покривене снегом.

Зачуди се вук у првом тренутку, али онда седе под једно дрво да се изује, без много жаљења. Откуд су за вука чизме? Би му и мало лакше, неће га више остали у чопору гледати са завишћу и скоро прекорно, као да је издајник, отпадник. Вратиће се тамо где припада.

БОРИС МИШИЋ

Рођен је 06.05.1974. године у Ријечи, Хрватска, живи и ствара у Новом Саду. Члан је СКОР-а, као и неформалног удружења писаца и љубитеља хорора и фантастике под називом, *Еснаф В*.



Објавио је једну самосталну збирку прича фантастике под називом *Вила шаторица* (2016). Приче су му објављиване у збиркама прича *В-фантастичне приче из равнице* (2013), збирци хорор прича *Нешто дише у мојој торти* (2016), у две Истраконске збирке фантастике *Двојников скок* и *Апокалипса лажи* (2015 и 2017), Пучко отворено училиште, Пазин, Хрватска, у часопису за фолклорну фантастику *Омаја* (2014), у часописима *Знак Сагите*, Београд, *Марсоник*, Славонски Брод, Хрватска, у часопису за књижевну фантастику *УБИК (UBIQ)*, издавач *Сфера*, Загреб, Хрватска, 2015, 2016 и 2017. године, као и у бројним електронским часописима. Заступљен је и у зборнику *Књига уздисаја*, у издању СКОР-а, с пролећа 2017-е године. Ускоро очекује преводе неких својих прича на словеначки и немачки језик, а тренутно ради на свом првом роману.

ЂАВОЉИ МОЗАИК

Представник Ђавола уручио је уговор мом изасланику са ироничним смешком на лицу. Одредбе уговора биле су понижавајуће - укључивале су и предавање моје бесмртне душе и знања ума. Такође и препуштање места у Врховном савету Светлости представнику Ђавола, у замену за очување мог омиљеног мозаика.

Моја врста не поседује физички облик, и ваљда зато толико жудимо за физичким. Моја страст су мозаици. Богатство боја и облика, уклапање најситних делића у савршену целину.

Знам, питаћете се зашто сам се уопште петљао са Ђаволима, када су широм Универзума познати по својој лукавости. Али нема бољих градитеља од њих. Направили су много тога изузетног, али Мозаик је све надмашио. Поклонили су ми га пре неколико милијарди година.

Колико је само труда требало уложити за његово стварање, колико бескрајног стрпљења, материјала са свих страна свемира! Гвожђе, силицијум, сумпор! Требало је допремити титанско камење са Руба Универзума на Градилиште, милионима година радити док

се сви делићи нису уклопили у целину коју су чиниле величанствене тектонске плоче. Са Хармоничних Планета донели су састојке који су сурим континенталним плочама даровали боје, звукове и мирисе. Из дубина Водене Планете узели су Клице Живота, које су са љубављу и пожртвовањем одгајили у океанским дубинама Мозаика.

Посебно ме је одушевило то што су Ђаволи начинили Мозаик тако да се непрестано мењао. Све је било подложно кретању и промени-плоче, врсте, боје, облици. Мозаик ни у једној секунди није мировао. Нижи облици постојања нису примећивали промене, али унутрашњем оку Светлости оне нису могле промаћи.

Пловио сам дубоким свемиром, хватајући умом слике Мозаика, и уживајући у његовој савршености. Свет мозаика је повремено осећао моје присуство, хватао одсјај више духовне силе, али њихови умови били су превише ограничени да ме појме. Остајала би им само чежња, која би убрзо бледела и нестајала. Ипак су били творевина Ђавола, суштински везани за физичко, а не за духовно.

Касно сам схватио шта су Ђаволи урадили. Променама нисам одмах дао на значају. Мислио сам да је реч о уобичајеним менама у ткању Мозаика, каквих сам се нагледао током милијарди година. Ни силни земљотреси, вулканске ерупције, суше и поплаве, отапање ледених брегова, рупе у ткању Мозаика кроз које су пржили космички зраци, нису ми на време пробудили сумњу. Када сам коначно схватио, било је прекасно.

Морао сам знати да уживање у Ђавољим делима има своју цену. Допустио сам да ми безбројни векови отупе ум, опрез и будност. Више нисам могао ни секунде без Мозаика. Занемарио сам све друго, чак и обавезе у Врховном савету Светлости.

Ђавоља дела, као и све остало што је физичко, имају свој рок трајања. Заслепљен лепотом Мозаика, прекасно сам открио тектонску бомбу постављену у самом језгру. Повезана са Галактичким сатом, водила је неумитном разарању Мозаика. Чак ни неко од Светлости више није могао да заустави механизам. Можете замислити мој бес! Ухваћен на тако приземну, чак и не превише маштовиту замку... Није ни чудо што се њихов представник тако погано смијуљио.

Само једна моја мисао, само једно ДА обликовано у мом уму, и изасланик ће утиснути мој печат на уговор. Мозаик ћу

сачувати, али мој ум и душа више ми неће припадати. Неко други ће уживати у лепотама Ђавољег Мозаика.

Проћердао сам милијарде година. Више немам времена-одлуку морам донети.

Све је нестало у трену. Експлозију једва да је ико у свемиру приметио, осим мене. Болно сам осетио нестанак свега што се стварало милионима година. Није више било Хималаја, Нијагаре, Стеновитих планина, Сибира, Динарида, Сахаре, кишних шума Амазоније, тигрова и китова, нити двоножних створења која су ме погрешно називала Богом или Створитељем.

Изнаенађени сте? Нисте ваљда стварно очекивали да ће једна тако несавршена раса, попут Ђавола, поразити биће старије од простора и времена, уз помоћ једне играчке, изузетно лепе, али ипак само играчке.

Као што је мој не-облик бесконачан, тако и сећања бесконачно теку кроз мој ум. Након толико милијарди година, сваки делић мозаика, сваки камен, врста, боја и облик, свака кретња и промена, остали су трајно записани у мом бићу.

Ђаволи су најбољи Градитељи, али нису једини у Универзуму. Пронашао сам једну лепу звезду, готово идентичну Сунцу. Разговарао сам и са осталима из Савета. На почетку су се бунили, јер ће трошкови бити велики, али на крају су ипак пупустили.

Створићемо нови Мозаик. Биће истоветан са старим.

Једино та људска бића... још увек нисам начисто шта с њима.

Сећање на Ђаволе као да је трајно утиснуто у њих. Као да су потпуно упили у себе срж и суштину својих градитеља.

Нисам сигуран заслужују ли место у новом Мозаику.

Размислићу, нећу журити са одлуком. Уосталом, имам читаву вечност на располагању, зар не ?

ЈЕДНЕ ЈУЛСКЕ ВЕЧЕРИ У ГРАХОВУ (ВИЛА ШАТОРИЦА)

Одломак из приче

Неми, уснули град посматрао ме је из таме. Болело ме је што ми њен лик бледи из сећања. Искуство које сам имао са њом готово да и није било еротско, више духовно, нежно, као да сам срео неког давно изгубљеног члана породице. Део себе. И оне необјашњиве зелене муње што су ноћас шибале изнад врхова Шатора, густа, неприродна тама која је куљала, а онда напросто нестала под ударима тих чудесних муња, слутио сам да она има везе са свим тим, да је одагнала неко зло које нам се привлачило, да је заштитила наш завичај, као што сестра заштити брата, као што би мајка заштитила дете... Да ли ћу је поново видети, хоћу ли је се сетити? Да ли је још увек овде? Слутио сам да је отишла. Заклео бих се да сам јутрос на прозору за тренутак угледао сову, и не знам да ли лудим, али сам у њеном погледу препознао ону која ме је синоћ љубила. А онда је сунце изашло иза Шатора, а сова је прхнула увис и лагано се удаљила, нестајући на хоризонту, негде у правцу Дрвара.

Ко је она уопште била? Да ли је она та крајишка вила, да ли је она дах нашег живота, небо које гледамо, ваздух који дишемо, планине и ливаде које волимо? Да ли ме је њена невидљива рука пре двадесет година извукла из загрљаја сигурне смрти на Пољаницама, и извела ме на пут живота? Да ли је поново дошла да ме спасе, овог пута-од мене самога?

Чекајући аутобус који ће ме одвести назад у Србију, покушавао сам да схватим шта сам заправо доживео, и шта ми се догодило.

На тренутак сам помислио да ћу готово успети да ухватим, и схватим смисао... свега. Постојања, времена, живота. А онда ме је поново време преварило, тренутак је прошао, неповратно, заувек, и схватио сам да никада нећу моћи разумети до краја, и да нам није ни дато, нама људским бићима, да разумемо. Можда је и боље тако. Знам само једно. Сви смо ми Божија деца, и Господ ми није дао, ни мени ни другима, да случајно и без разлога одрастемо управо овде. Захвалан сам му на том дару, уистину сам му захвалан, без лажне патетике, захвалан сам му за сваки тренутак који сам провео на

овом парчету планете , у овом комадићу изгубљеног раја, у овом предивном бескрају плаветнила, зеленила, брда, ливада, неба, ту, у загрљају величанствених, сурових а опет нежних планинских дивова Шатора, Улице, Динаре, Јадовника, захвалан сам, без обзира на рат, и сва искушења која су уследила након детињства. И знам када се негде, некада, поново родим под неким другим именом, у некој другој земљи и у неком другом свету, да ћу опет ходати истим улицама, да ћу поново лутати овим планинама и пољима, да ће ме пут сигурно нанети овамо, јер ћу се однекуд сећати да сам све ово волео. Некада волео, сада волим и увек ћу волети.

Стајао сам тако док су ми мириси летње вечери обузимали чула, и присећао се речи омиљене ми песме из младости:

Стајао сам на перону, љета господњег могло је бити прошло стољеће.

Могло је. Уистину је могло бити прошло стољеће. Љета господњег, једне јулске вечери у Грахову.

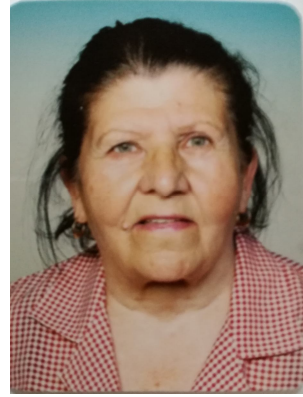
БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ

Рођена је 1949. године у Доњем Раткову, Општина Кључ, БиХ. Завршила је средњу економску школу у Новом Саду, уписала вишу економску, али је није завршила. радила је и дочекала пензију у хемијској индустрији Албус Нови Сад.

Објављена књижевна дела: збирке поезије *Писмо за Крајину* (2009) и *На пређеном путу изгинусмо* (2010). Учествовала је својим песмама у 21 зборнику, а неке од тих песама су и похваљене.

Члан је Удружења за одбрану ћирилице и ћириличног писма, огранак у Новом Саду.

Живи у Новом Саду.



ОПРОСТИ НАМ ОМЛАДИНО

Опрости нам омладино, једино се вама дивим.
Што вам тешко време дође ја помало и нас кривим.

Годинама ћутали смо, ал' је рећи и то важно.
Певали смо лажне појке, а учили што је лажно.

Опрости нам омладино, ради мало лажног сјаја.
До руба вас доведосмо, а не знам до којег краја.

Опрости нам омладино, имали смо лоше знање.
Нико снаге нити моћи, да пресече такво стање.

Опрости нам омладино, ћутао је ко је знао.
А истину ко је рек'о на Оток је отишао.

Опрости нам омладино, ви и нисте могли знати.
Ал истину потражите, треба вам је неко дати.

СНОВИ

О, хвала ти мили Боже, због прелепих мојих снова.
Сањам како лако летим преко поља и брегова.

Хаљиницу на туфнице, прекрива ми моје груди.
По ливади росној шетам, само ми се цвеће нуди.

Сазрело у башти воће, свуд се чује цвркулт птица.
Поред баште река тече на њој много воденица.

Ја сазрело воће берем, вољеном га бићу нудим.
Он ме хтеде пољубити ја се тргнем и пробудим.

Какав бих ми живот био да прелепих немам снова.
Ноћу летим као птица, дању патим због болова.

ЗАШТО СТЕ ЗАЋУТАЛИ

О зашто сте заћутали научници нашег рода?
Хоћете ли дозволити да нас тихо носи вода.

О зашто сте заћутали, а имате много знања?
Зашто реч не прозборите дошли смо до нестајања.

О зашто си заћутао препаметни српски сине?
Седамдесет лета има, лаж је јача од истине.

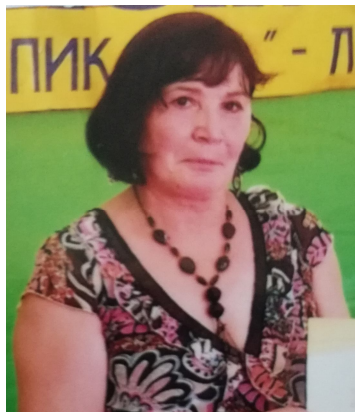
О зашто сте заћутали, вашу помоћ народ тражи?
Доста му је издајника, доста туге, доста лажи.

О зашто сте заћутали помозите макар мало?
Историју наставите где је за нас време стало.

О зашто сте заћутали браћо моја знања пуни?
Дужни сте да помогнете, да се народ не побуни.

БРАНКА ТИРНАНИЋ

Рођена је 27. марта 1957. године у селу Лугавчина код Смедерева где је завршила и основну школу. У Крагујевцу завршава угоститељску школу-посластичар. Данас живи и ради у Крњеву код Велике Плана. Поезијом се бави од раног детињства. Школске песме су јој објављиване у: *Кекецу*, *Глас Смедерева* и *Дечје новине*. Сада је члан Књижевног клуба Смедерево и бивше подружнице геронтолошког друштва Подунавског округа у Смедереву. Активан је члан у више културно уметничких друштава као и удружења жена општинских организација. Више пута је освајала награде на међународним и локалним саборима поезије.



До сада је објавила збирке песама : *Жубор потока* (1997), *Жубор љубави* (2003) и *Жубор живота* (2005). Писала је и за новине на разне одређене теме поводом многих друштвених догађаја. За своје песме добијала је награде, захвалнице и признања. Заступљена је у медијима, државне и локалне телевизије.

НЕБО ЈЕ ПЛАВО

Чашу воде да имам,
река би од ње потекла.
Да свица имам,
од њега бих Сунце створила.
Пера у руци да имам,
у крила бих њих претворила,
винула се њима у облаке
и целу земљу заклонила
-Земљу, у којој
сестра сестри густе уплиће
косе,
Где руком брата грли брат.

-Да видимо,
ко нам ту љубав руши,
ко нам доноси, тај крвави
рат?!
Док нам деца у пупољке
израстају,
и своју душу младошћу
напајају,
мине и ракете,
зује над њиховом главом.
-Ко нам то небо боји црним,
кад нам је оно обојено
плаво?!

ТРАЖИМ ТЕ

Док боса ливадам корачам
и тражим твој траг
да у роси остао није,
Сунце се буди, извирује
зраком,
као да и оно негде те крије,
јер ми те од наручја оте,
Синоћ, тек првим мраком.
А ја, и даље ходам, ходам,
тражим, а кога, нећу да
одам!
Ни један жбун те угледао
није,
није, не зна, а можда и крије,
ни птице цвркутом рећи ми
неће,
куда те однесе то суморно
вече,
а ја те и даље тражим!
-Доћи ћеш, можда,
када ми руке угледаш
празне,
и ноге уморне које те траже,
и сузу, која у оку још стоји,
и срце што задње откуцаје
броји,
и клонуло тело,
испред самог тебе.
Тада у мени
наћи ћеш себе!

ГЛЕДАМ

Гледам једно дрво у даљини,
суморно, тужно, гране не
њише.
-И једна дуга са неба
шапуће,
нестаће заувек после кише.
Увела травка, трави се жали
да би још расла испод плава
свода,
када би је само понекад,
својом капљом оросила
вода.
-И река валовима реци
шапуће
да се у море неће улити,
а месец се заклињао сунцу
да небом више неће
запловити.
-Цвркутом се птица птици
пожалила
да оставља гнездо на сред
гране,
ноћи тамној зора се пожали
да никада више неће да
осване.
-Извору се поток пожалио,
Вода њиме више не жубори.
-Гора гори повери се јако,
силну буру испред себе
спрема:
*Тешко оном ког' љубав
рањава
а ником се поверити нема!*

КАКО ЈЕ ТУЖНО

О како је тужно умрети
а да не осетиш топлину
сунца
док нови дан се рађа
и шум таласа узбуркане реке
и разапетих једара у луци
препуној лађа.

О, како је тужно умрети
а да не чујеш цвркулт птица
што јутром дане весели
и кишу што капима умива
тек расцветали јасмин бели.

О, како је тужно умрети
а да не чујеш шум ветра
док провлачи се гором
И видиш месец као дукат
жуг
док јастук дели са рујном
зором.

О, како је тужно умрети
а да не чујеш олују
што ваља мирис девојачких
груди
и срце што снажно куца
и прегршт љубави ти нуди.

О, како је тужно умрети
а да се из сна не тргнеш
и напијеш воде са извора
усана њених,
а руке да не напуниш
мирисним травкама
непокошеним.

КАМЕН ОД КАМЕНА

О човече, ти који као стабло
годинама стојиш испред
мене,
да л' пред тобом толико сам
мала
ил' су очи још увек ти
снене.

Из моје душе речи
пресахнуше
не можеш више ни слово
чути,
срце још по који откуцај
даје
ал с' тугом снажно пуца и
ћути.

Ледена студ се на руке
спусти
па оне више теби не хрле,
по лицу расуте сузе се
скупљају
међусобно горчином се
грле.

И ноге на санту леда
стадоше
где су се и оне следиле саме
Зато више теби не ходе,
остаће тако у сред таме.
У стену се тело претворило
покрај стазе куд ти нога
кочи,
кад би руком бар да ме
дохватиш
да у твоје огледнем се очи.
Иди боље другу стазу тражи
њом животне изаткаћеш
нити.

Ако камен од себе одроним,
каменом ћу тебе начинити.

БУДИМИР РАКИЋ

Рођен је 20. априла 1943. године у селу Михајловац, Смедерево, Република Србија. Завршио је Војну академију (1965), Командно-штабну академију (1977), постдипломске студије – смер Тактика (1982), Школу националне одбране (1987). Радио је као професор на Војној академији и Командно-штабној академији КоВ. Носилац је више медаља и ордења. По занимању је официр у пензији.

Објављена књижевна остварења: *Рајски таласи*, збирка песама (2009). Књижевним радом се интензивније бави од 2001. године. Песме је објављивао у више од 20 електронских и штампаних зборника. Награђиван је на књижевним манифестацијама (Друга и трећа награда љубавне поезије у Барајеву 2014; Друга награда за родољубиву поезију на конкурсусу УСКОР-а 2016. Члан је УПС, ДКК и КК *Мирослав Антић* Београд.

Живи и ствара у Новом Београду.



КОСОВСКИ БОЖУРИ

Косовски божури, расејани широм,
Цветају пољем, што нас вечно сећа
На голготу нашу. Са жељом за миром,
Чувају нам славу кроз многа столећа.

Сваки педаљ земље што се овде пружа
Означавача гробље. Гроб до гроба лежи.
Косовски божури расту место ружа,
Црвени и плави, и вечито свежи.

Из српске су крви изникли у трави
Црвени божури на Косову пољу.
А из турске крви, цветови су плави
Настали у миру и уз божју вољу.

Косовски божури, било које боје,
Као спомен битке што се овде била,
Отмено и гордо на Косову стоје,
Над гробљем јунака што је земља скрила.

Поносно и часно, кроз столећа многа,
Као завет нама, поколењу новом,
Дају нову снагу, те морамо стога
Да чувамо стражу на светишту овом.

Косово морамо заувек вратити
У окриље Србије, миле мајке своје,
Да би на њему увек моглицветати
Божури и црвене и плаве боје.

НЕ, НЕ РЕЦИ МИ...

Не, не реци ми никад да ме не волиш!
Такве речи љубав никад не чине.
Ништа нема лепше од загрљаја у тишини,
Док греју нас срца испод месечине.

Не, не реци никад да нисам ти све на свету!
Љубав права и искрена лажи никад не прашта.
Буди слободна у љубави као птица у лету,
Само воли и ћути...јер љубав је као машта.

Не, немој ми рећи да замном не жудиш
Док сва си у трансу између пољубаца двеста!
Љубав је слепа, ал' видим како рудиш
Кô да вечно си млада...да ти је деветнаеста.

Не, немој ми никад твој умилни осмех крити!
Без њега ја сам нико, са ове стране дуге,
И усне, са којих ћу док сам жив сласти пити,
Јер су слађе него било које жене друге!

О, ЗАШТО, ЗАШТО...

О, зашто, зашто смо се, драга, упознали
Тих последњих летњих дана,
Када мени на врата куца јесен рана,
А теби цветају јасмини бели?

О, зашто се заљубих у те твоје очи сјајне?
О, да л' у њима неку жељу видех,
Ил' моја, мила, жено лепоте бајне –
Од својих пустих жуди обневидех?

О, зашто не сузбих своје жеље у себи, чедна
Душо моја, без заноса за те очи, твоје бајне –
За смеђе кô свила косе, усташца медна,
И зашто пожелех твоје чари сјајне?

О, зашто ме твоја умилност засени
И не сузбих жељу да гледам очи твоје?
Твоје очи миле пробудише страсти у мени
И љубав према теби, мило лане моје!

Сада у мени љубав букти
За тобом, мој лепи анђеле!
Ти си ми сада све што у животу желим!
Ти си моје све, душа ми за тобом умире!

Мада, још не осетих чари твоје лепоте,
И не мирисах руже у твојим недрима!
Још не осетих сласт твојих усана, мој животе,
И не видех љубав у твојим сјајним очима!

БУДИМИР ФРКА

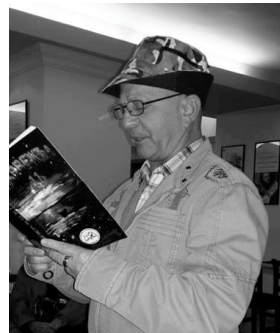
Рођен је 1948. године у Љубљани, Словенија.

Објављена књижевна дела: збирке песама *Грана ватре* (1975), *Оглас препарираних птица* (2011), *Контактно уземљење* (2013), *Структура гравитације* (2013), *Мрестилиште из паперја* (2015) и *Модификација и Зидине сузорочних погледа* (2016), *Контактно уземљење* (2013), *Структура гравитације* (2013), *Мрестилиште из паперја* (2014), *Принцеца од снега* (2015), *Сакупљачи сагорелог стакла* (2017) и песме за децу *У загрљају дечијег срца* (2011), *У загрљају дечијег срца 2* (2012), *У загрљају дечијег срца 3* (2012), *Кликериште под дудом* (2012).

Поезија му је заступљена у још 40 заједничких књига и зборника.

Члан је Друштва књижевника Војводине и СКОР-а, где је и члан Уређивачко-издавачког одбора.

Живи и ствара у Новом Саду.



КОСМИЧКИ ТРЖИШНИ ЦЕНТАР

Коначно је дошао и тај дан...

Прекривени столетном прашином,
тезгари анимираних филмова,
зацвекеташе контролним букварима,
намењеним само за одрасле...

У космичком тржишном центру,
остареле птице неселице,
из својих раскриљених отупелих кљунова,
избацише изгравиране воштане војнике,
са хороскопном бројаницом око врата
и већ давно запечаћене,
интернетне игрице од папира...

Коначно је дошао и тај дан,
у времену нултом, у сред молитве...

ПАУКОВИ ЧЕРГАРИ

Готово свакодневно сам подстакнут
звучним аномалијама,
ослушкивао пискутаво негодовање
лептира пресретача
и усхићено-чудотворски посматрао,
без оплемењених издизајнираних уређаја,
удремљене птице поштарице,
под леденим бреговима затрте...
често сам индиректно искрадао вештину
разуларених паукова чергара,
при анимираној обуци своје младежи,
у матичним ћелијама квазимодне постобине...
Ненавикнут на димљевину бесталасних вибрација,
босоноги сам загацао, упличући и препличући се...

КВАДРАТУРАЛНО ЗАМАГЛИШТЕ

Привржени спиритистичким следбеницима,
бљеснусмо по умрешћеном рециклажном хиподрому,
климатајући офсетуално-дистрибуираним скриптама,
оманифестованим мрежичастим крхкоидним корицама,
сатекстомуникатнедубопитљивости...
Још под седативима клицоношке обложености,
накљукани плутајућом експлозивном бомбастиком,
прерасподелисмо се симулативним усеблинама,
преусмереног квадратуралног замаглишта...
Кошмар олошки згаснути затитрасмо
по ровокоповима ритуално опскрбљени,
хвалећи се неуролошком центроскопијом,
све оскудније новаристичке обрушености...
Суочивши се са кварцним синдромом,
страхофобично-мистериотичном акровизије,
забломбирасмо прелиминарне фрустрације,
печатноударним отисцима, егзотично...

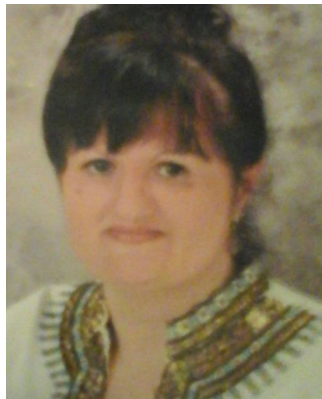
ВАЛЕНТИНА ВУЛИЋ

Рођена је 1969. године у Врбасу, где и сада живи.

На Филозофском факултету у Новом Саду је дипломирала на смеру југословенска књижевност и српско-хрватски језик, а претходно је завршила Карловачку гимназију, смер књижничар. Ради у Основној школи „Иса Бајић“ у Кули.

Објавила је збирку песама *Верујем у црвене реке* (2008). Члан ја *Креативне радионице Балкан*, Београд. Члан (и главни и одговорни уредник) СКОР-а. Заступљена у зборницима СКОР-а, и у више зборника поезије, као и у часописима за књижевност и уметност (*Звездани колодвор*, е-часопис за уметност и културу 2007.). У књижевном алманаху *Врлине речи*, Књижевни салон Поезија Стенка, Београд, 2016. год. заступљена је прозним радовима.

Присутна је у антологији песника *Снови ињем посути*, савремени песници 21. века у част Јесењину, 2015. Осим поезије, лирске прозе и есеја, пише и књижевну критику и бави се лекторисањем.



ТЕБИ!

Лебдећ' световима сатканим од пене,
попех се стубама табанима босим,
са грудима пуним узавреле жуди
и тракама неба сплетеним у коси,
да упитам сунце да л' облаке топи.

Пратила сам тиху игру од облака,
и они су тада насмејани били, мада
зна и облак да се наоблачи.

Пловила сам лако кроза сан о срећи,
испредала танке мердевине беле.

Окружи ме тада белина још већа...
нисам знала шта ћу од толиког светла.
Нисам смела дати да се они проспу.
Скалама смо истим на облаке стигли!
Постојим и волим, тек са облацима твојим.

И ЗМАЈ, И 3. МАЈ

Иако, Чика Јова.
Српској деци. И омладини.

*Купио је капут нов,
на шета по среди,...*

Несвесно сам, још као дете, упила овај сегмент *Змајеве певаније*, или песму у целини, мада, пошто се повремено распитујем код људи који ми се учине интересантним да их, као узгред приупитам сећају ли се песме, сазнајем да ни чули нису, за њу. Тек да проверим.

Још увек сам у групи људи која воли да промишља, експериментише, проверава надошле премисе и парадигме, да животом плови кроз игру, што није увек безбедно и лако, али је увек живописно и непоновљиво.

Питам понешто, а није везано тренутком и ситуацијом. Да бих видела.
И стаклиће стапам у мозаик.
Читљив.

Да попричамо о прозрачности.
Толико нијанси значења имају српске речи!

Прозрачно чист и бео дан. Прозрачна стакла мозаика одбијају сунчеву светлост. Прозрачност у оку усамљеног пролазника.
Антипод умрљаном.
Замагљеном.
Подозревању.

Чика Јова. Посветила сам му и песму. За мене, исти и када ми се године нанизашу као перле, добри чика коме ћу покушати да посветим песму. И устрептлост хоћу ли успети.

Први песник наших живота.
Корак у љубав, и у свет леп.

Зашто ли сам упамтила све те стихове?

*Ко сам, ја сам,
мисли он...*

Вратимо се опет међу људе.

Тако ја увек, час сам у свету који ми је књижевност подарила,
час склизнем међу нас.

То и није лоше, јесте да је углавном вртоглаво. Али врца.

Приметим нешто у својој близини, и изрони мисао, или
реченица књижевног лика.

Изађе из велике драме, или са последњих страница романа, или
из песме.

Како? Не знам!

Изронивши из прашњаве, пожутеле књиге.

И из дубине мога бића.

*Они су га гледали....
(Завидели нису...)*

Моја љубав према књижевности . Зато што варира, што тумба,
загледа. Иде. До истине, иде.

Коме се свиди?

И тако је одвајкада било.

Живијаху људи. Промицаху године и часи, попут честица у
пешчанику и проносише муку човекову, његову чежњу и сан.

А она чуваше суштину.

Зиме су изнова долазиле, бивале жестоке, ледиле и скамениле;
под ногама шкрипутале и око ватре окупљале. Страх сејале.

Најоштрије зиме бичевале Русију, *а срце велико као Русија*,

најгласније, као звоник, бије. Искричава лепота нараста из
недогледне белине, што ушушкала је кровове, газове и хумке.
Развејале се крупне пахуље наоколо; ваздух свеж, прозрачан,
чист.

И јасна мисао. Тек изговорена реч наслика се у зраку и оста као
печат незгодног тренутка.

И саонице бејаху урезале свој траг.

Зими се живот котрља, и у котрљању нараста као грудва.

А кроз наталожену тежину бремена, као финални резултат обртања наличја у лица, остаје оно што заиста непоколебљиво вреди.

Смештено на дну Ризнице. Ума.

Хмм... Одједи, и стари, и нови, окрзнуше мисао ми као ехо:

Ју, ха, ха ха, ха, ха, ...

и одведоше у нова размишљања у смеру:

Шта нам је чинити?

САЛВАДОР ДАЛИ

Нисам много знала о Далију. Сада ми се чини да знам све. У тренутку када сам сопствену сензибилност суочила са...

Није сунце тога дана грејало Барселону. Наиме, био је то метално-сив дан и метално-сива вода и метално-сиво небо над градом... Било је метално-сиво и киша је ромињала над Барселоном. То је било тако, а наш дан изрежиран да посетимо Далија. Његов музеј, како нам рекоше. Два или три сата у поквашено после подне...

Нисам била припремљена за овај сусрет. И моја радозналост је била затечена! Ово је, заправо, била Далијева кућа. Његов дом, у чију смо унутрашњост ми имали да ушетамо. И, он је то дозвољавао.

Дочек.

Гала.

Висе надамном патрљци приче како све Дали дочекиваше посетиоце и како Гала заволе Далија, као наговештаји светова насељених уметношћу.

Када завлада љубав!
Јачина се не забрани.

Галини портрети разних животних доби. Једноставни и реалистични. Рађени оловком. Те накит, Гала-Дали, сви у боји злата. Лепота насељена у просторијама. И мир.

Просторија са загонетним скицама са дуплом перспективом. У зависности од перцепције. Или двојство. Или, искорак.

Наједном ... колоритне слике. Топлих облика, кружних. Сугестија радости.

Онда, гипсана фигура, хаотична, неодређена. Као набацани тренутак.

Мноштво статуа. Да ли је све то била Гала?

Велика муза Далијеве уметности. И Далијевог живота.

Налепљене кокошке или шарени фазани око девојке са клиповима кукуруза око врата и залепљен слепи миш и чељуст животињска? Да ли испред замотаних дирки клавира стоји девојчица у гипс као у завоје замотана, а вире јој очи?

Да ли! Дали!

Стигавши до луцидности уметности, схвативши да сам сама, појурих за групом.

И наравно, у несмотрености, уђох у прву просторију. У њој не беше посетилаца, била је тамна. Обазрех се, зидови обложени црним плишем, а у средини Далијев гроб. Погледах око себе, фотографисах, и излетех из собе.

Од тог тренутка нисам могла да се смирим.

Видели смо, видели смо још пуно тога.

У мени само страх. И агонија... Хоћу одавде!

Посета се завршила изашавши у двориште розе боје. Ха.

Велика роза јаја са белим детаљима била су спољашност.

Видљивост. Далија?

Чим смо стигли кући, испричала сам пријатељу, сликару, чије мишљење о уметности ценим, свој утисак о уметнику и његовом свету, и своје бегу из тог света. И први пут изговорила да је свет неког уметника луд.

Добих одговор: *Па ако је тако, зашто толико причамо о њему? Зашто га обилазимо?*

Какви смо ми?

Још луђи...кад нас привлачи...

ВАЊА ВУЧЕНОВ

Рођена је 1992. године у Новом Саду.
Детињство је провела у Врбасу. Студира
психологију. Секретар је СКОР-а.
Живи и пише у Новом Саду.



ЗНАК ДА САМ СТИГЛА КУЋИ

Тихо ходи стопама,
смело у магли пронађи ме.
Удахни живот лептиру плавом.
Кришом ухвати руку која се пружа ка теби,
немој да те чују други.

Моја је љубав
била прозирно стакло,
лепо глатко и танко.
Убрзо је пукло.

Нисам успела да љубави подарим победу.
Светлост је овог пута устукнула.
Изгубила сам ту битку.
Изгубила сам тебе...

Чудо се тада догодило.
На ватри је потом месецима
лед горео,
те се отопио
и у воду претворио.
Тада сам се поново родила...

Био си моје Сунце,
јутро, моја нада.
Сада, мој Благослов с' неба.

Ево летим високо,
ка теби – Сунце,
узвишена лепото.

Подарио си ми снагу
да осетим слободан лет
и пустио ме.

Сада су уз мене:

киша

када плачем, да не виде други;

ветар

да ме носи када ми је тешко да летим;

снег

да ми да знак да тражим љубав, топли дом;

гром

да ме подсети колико је љубав снажна;

звезде

да ми украсе небо док ти спаваш;

лето

знак да сам стигла кући.

ТРЕН ТРАЈЕ ДУЖЕ НЕГО ОБИЧНО

Грлиш осмехом.

Љубиш погледом.

Милујеш гласом,

и то ми је довољно.

Снови су наш дом,

наша могућност, слобода.

Ти си опијајући,

нестваран,

неухватљив.

Трен траје дуже него обично.

Огањ оданости пламеном сја.

Годинама већ букти та жар.

Трепери биће цело.

Тишином обасјана стаза за нас.

Тишина је ова сласт.

У ПЛЕТЕНИЦИ ЖИВОТА

Ниже се година за годином,
у плетеницу живота,
једна за другом.

Прашина и смелост духа
играју валцер.
Заносно се врте у круг,
почетак и крај су честице једног тренутка.

Заборав је сувишна музика
која се предала незабораву,
сили љубави и смислу.

Тренутак среће,
тренутак буђења, јасноће
нема своју песму...
Покушај, само
мрвице траг.

ВЕРА АЛЕКСАНДРИЋ

Рођена је 1931. године у Обреновцу. Песме пише преко 40 година, а пише још и прозу, хаику поезију, песме за компоновање и рецензије.

Члан је књижевног клуба *Мирослав Мика Антић*, Инђија, УКС и СКОР-а (оснивач и почасни председник) и почасни члан бројних књижевних клубова.

Објављена књижевна дела: *Једно срце, две земље*, *Ехо бола*, *Небо моје и туђе*, *Art Veneris*, *Ожиљци и свеже ране*, *Окресана шума*, *Светионик*, *Ни овде ни тамо*, *Цвет ишчупан из корова*, *Албум душа*, *Сноп љубави*, *Песник*, *Сазвежђе једног песника*, збирка песама за децу *Маче моје*, роман *Корени туге*.

До сада је објавила 31-ну самосталну књигу, у земљи и иностранству. Превођена је на енглески, немачки, јапански, словеначки и македонски језик и заступљена у бројним зборницима, часописима и антологијама. Добитник је преко 40 разних признања за свој књижевни дугогодишњи рад.

Живи у Новом Саду.



ЗАКЛЕТВА

Заклели се голубови
у крст часни и разуме,
да ће чуват' ко светињу
свако дрво своје шуме.

А, знали су да су је већ
нестручњаци окресали
и да су им чврсте гране
од невоље попадале.

Заклетву носе у срцу,
клели се у часној кући
где се сеје закон мира...
А дани су били врући.

Предуге су ноћи наше,
једу ове лепе дане,
коче точак будућности...
Боле ожиљци и ране.

Снажно су се сви заклели
да са песмом шуме ките,
птице гладне неће бити
да ће шуму да заштите.

Заклетву су чврсто дали-
на све стране јато креће
у небо љубави и даље,
да пронађу зрно среће.

ВЕТЕРАНИ

Нема више солунаца
где је борац деда био.
Погинуо за слободу
о којој је лепо снио.

Прошли су ти тешки дани,
стигли су још црњи и тежи,
Смрт урличе целим светом...
Нема куда да се бежи.

Народ нема снаге више,
ди по који стари борац.
У Другоме тешком рату,
живот даде и мој отац.

Данас се мало ко сећа
та два светска рата.
Тако су их завадили
да је убијао брат-брата.

Знам да данас лако није
да заставу мира скроје,
после толико жара лажи...
Не дај земљу своје боје!

Песма слободе одјекује,
птице своје небу лете.
Мртви мирно почивају...
Живот венац среће плете.

МОЈ НАРОД

Био је на стражи
љубави и части...
Отели су им живот
као зима ласти.

Силници *паметни*,
они баш све знају
за своја недела,
никад се не кају.

Туђу смрт гледају
као крпе старе,
за судбину људи
ни мало не маре.

Србе увек криве
што су храброг духа,
што су добри људи
развијеног слуха...

Што им понос блиста
јаче и од Сунца,
навикли на кризе
што им јача срца.

Србин зна да опсује,
а никад не плаче...
Неправда га боли
у души најаче.

НОВО ДОБА

Несрећа ми стално сан убија
немам никог да му се пожалим.
Немам гроба да свећу запалим,
само суза из мог ока сија.

Крв ми вршти као гладни вуци
у души ми корен туге клија,
судбина ми заставу развија
оставља ме у каменој луци.

У мени је гробље и бол рата
и све туге и јад избеглица,
поломљених крила младих
птица
и све песме бола мога јата.

Срце ће ми као балон пући,
за све оне што немају гроба,
што их згази ово ново доба
и за оне што не могу кући.

Све је данас, како се ко снађе
одувек је неком туђе слађе.
Осуђујем ово ново доба
што му се диве а пун је тегоба.

ВОЈВОДИНА

Најлепша је земља ова,
пуна је песме и вина...
Овде се слави и пева
уз јецај виолина.

Господарице ширине,
лепото сјајних равница.
Тебе воле и радују ти се
свака изгубљена птица.

Ја тугујем у самоћи
све због неког сновиђења.
Данас нико да ми каже:
Здраво! Или довиђења.

Прохујала младост тужна
као да је није ни било.
У надању и чекању...
Срце ми је љубав снило.

Па ипак, срећном ме чине
Војвођански сунцокрети,
а ту радост и лепоту
у вечност ћу ја понети.

Сви знају за твоју доброту
када твоје сунце гране,
немој да ме заборавиш,
нек' и мојој песми сване.

ВЕРА ЦВЕТКОВИЋ

Рођена је 30.03.1949. године у Новом Селу, СО Лесковац. Одрасла је у Книћанину, крај реке Тисе, где и данас живи, ради и ствара.

Објавила је 5 збирки песама: *Верина нада у љубав* (2013), *Двориште на селу* (2013), *Створили смо љубав* (2014), *Живот је прича* (2015) и *Србијански крој* (2016).



СЕЛО БЕЗ СЕЉАКА

Село моје без сељака остало је,
осташе воћњаци и њиве ране
да чекају боље дане,
да се неко опет њих сети,
да се може тамо лепо живети.

Нисмо сви господа јака,
неко воли и сељака,
сви смо с мајком природом били,
сада смо је лако напустили.
Похрлисмо под градска светла врела,
зато су нам села опустела.

Ој, јабуко моја жута,
скренуо сам с доброг пута,
да се и ја господин правим,
за тобом ћу брзо да зажалим.

Кад се вратим, можда биће касно,
онда ће ми бити јасно,
да сам много у животу хтео,
да проклињем себе што те
нисам више ја волео.

ЛЕТО ПРОЂЕ У КИШИ

Разбацује ветар лишће орахово,
сунце зраке шири мрзоволно,
лето прође у киши, јесен стигла,
ни прашина се летос није подигла.

Киша земљу стегла,
а сељак неуморно ради
кукурузе бере,
тешко је, али шта да се ради,
такав је паорски живот,
јури као да је пилот,
свукуд стићи може
и ако је некад мокар до коже.

Радује се оном што је Бог дао
и никад му није жао,
што зором рани,
у шталу жури краве да храни.

Коке, ћурке, пилићи,
свиње и јарићи,
све то треба
још само да се умеси хлеба.

Вредан целог живота,
понекад седне цигарету да умота,
са свачим се сељак поноси,
и када оде ливаду да коси.

Са њим на ливади пријатељи и рођаци,
зна он и да их ракијом почасте,
да весело ливаду окосе,
што су сељаци тим се поносе.

СРБИЈАНСКИ КРОЈ

Ношња стара
србијански крој,
док је цениш
ничег се не бој.

И преци се тобом поносили,
сваког дана на се облачили,
било лето, јесен или зима.
ти си њима увек лепа била.

Мало нам је понестало воље,
да чувамо што се српско зове,
не чувамо стари српски цвет,
наш понос, наш идентитет.

Вратимо се у опанак стари,
ставимо шајкачу на глави.
обуцимо футу и јелече,
прошетајмо тако
макар једно вече.

Знам, биће нам боље,
јер на кошуљи стоје
разнобојне боје,
мислићемо око нас је
све шарено поље,

где лептири шире своја крила.
Заволећемо све што Србија има.
Ношњо наша, српског кроја,
желим да те не забораве деца твоја.

ВЕСНА МЕСАРОШ

Рођена је 23. децембра 1961. у Новом Саду, где се и школовала. Објављивала је своје песме као основац, у Основној школи „Доситеј Обрадовић“ Нови Сад, у школском часопису.

Учествовала на бројним књижевним манифестацијама, уметничким колонијама и заступљена у зборницима поезије.

Објавила књигу поезије *Завет лишћу златне боје* (2017).

Живи у Новом Саду.



ПОВЕДИ МЕ

Добила сам крила
Да полетим тамо
Где нисам била
То су многа места
Са пуно среће и стила

Добила сам крила
Да кажем свима: Не!
А теби кажем: Поведи ме!
Тамо где нисам била

Добила сам крила
Поведи ме где нисам била
Поведи ме на сред
Морске пучине плаве
Где ветрови таласе среће праве

Поведи ме!

СРЕМ ЋЕ ДОЧЕКАТИ БАЧКОГ ГОСТА

Било је то једног дана
Сећамо се сви

Вече је кад деца безбрижно
Снивају свој сан
Кад птице у гнезду поред
Својих малих дочекују нови дан

Усијану куглу на мој вољени град
Послао је један гад

Ти што летиш а душе немаш
Нека те наши браниоци сруше

Пуцају они са свих страна
Мислимо сви да су нестварна

Ал' силина твоја нама паде
Ни страх, ни трепет не зададе

Срушила си многа лепа здања
Нама свима знана

Мислила си ако срушиш сва три моста
Да Срем неће дочекати бачког госта

Ал' Новосађанин велико срце има
И то доказује свима

Још увек се бори да нови мост
Своју светлост има

Дунав који немирно тече
Жури и јури да саопшти свима
Нови Сад ником тако
Нешто пожелети неће.

ДАЉИНА И ЖАЛ

Шетам улицама нашег града
Међу пролазницима
Тражим време проведено с' тобом
Тражим, а оно је све даље
И све више бледи

Нестаје међу вревом људи
Тражим твој поглед
Који је надамном бдио
Као војничка стража
Док си поред мене био

Чујем од некуд осмех
Био је некада и мој
Осетим руку у мојој коси
А то је само ветар
Што лагано носи

Све је то привидјење моје
Даљина и жал медју нама
Сада стоје

ВИОЛЕТА ПЕНИЋ

Рођена је 22.11.1974. године у Вршцу, а од 1993. године живи у мачванском селу Дубљу. У Панчеву је завршила Хемијску школу „25 мај“, смер лаборант.

Писањем се бави од ране младости. Њене песме су се нашле у многобројним зборницима (27 зборника). Добитница књижевне награде за најсензуалнију песму и за најлепшу љубавну песму у Мркоњић Граду 2015-2016.

Иза себе има самосталну књигу поезије *Срце једног песника*. Поред писања бави се хуманитарним радом и велики је борац за људска права. Поред СКОР-а члан је и *Креативне радионице Балкан*.



ВРАТИЋЕ МИ СЕ

Знам да ће ми се једног дана
вратити сви растуруени снови
и све што је побегло
опет ће се вратити мени.

Све оне давно
пропуштене шансе,
све неуслишене молитве
знам биће једном испуњене.

Бићу чиста
росом окупана,
стиснућу руке и затворити круг
својих трагања.

Ухватићу нит новог почетка
у којем неће бити краја.

ЗАМИШЉЕНИ КОРАЦИ

Велика је ова усамљеност
што избија из трмог тела...
Умрли су сви ветрови што
фијукаше,
само туга остала да завија
ко преријски пси.
Покушај твоји да мермеру
вратиш топлину постали су
безуспешни, једино су
зауоставили
сат, зауоставили су време.
Мој промукли глас кишом
натопљен више се не чује.
Покушај да се провучеш као
сенка кроз срце где нико
није нашао место своје
остао је без успеха, отерао те
сноп јутарње светлости.
Ове груди раздиру успомене
квашене кишом суза, једино
на лицу остају трагови
замишљених
корака.

ЗАСТАНИ ЈУТРО ЈОШ МИ ДРАГА СПАВА

Застани сунце, заустави
јутро,
сачекај још мало, погледај
како ми драга спава, на
јастуку јој се расула коса
плава,
молим те застани, пусти је
да се наспава.

Застани јутро, сачекај још
мало,
испод дугих трепавица
одмори
и ти мало.

Застани јутро зар не видиш
како се у сну смеши, не буди
је,
она сад сретно сања.

Застани сунце, застани с
јутром,
још само сачекај мало да
сама
отвори снене очи,
поздравиће она
тебе и јутро твоје што јој
носите
овај дан.

ЗА БОЉИ СВЕТ

Волела бих ја да ти причам
о неком другом свету,
оном су маске спале доле
и где се људи воле
Причала бих ја теби о свету
без суза, оном свету где
не влада тама и о свету
где се не мери време.
Дуго бих ти причала о свету
из бајке, где свако сваког
милује нежно као руке мајке
Причала бих ја дуго и
викала
јаче да сви чују и сви да
певају
о том дивном свету!
Хтела бих и имам вољу али
не могу.
Такав свет је жеља моја,
а та жеља мора бити и твоја,
и твоја,
и твоја,
и твоја...

ВЕСЕЛИ СЕ

ћерки Анамарији

Зашто си тужна,
зашто ти је чело бледо,
а образи сузом орошени
и јецај твој далеко
се чује?
Погледај свој лик
у огледалу реке
Лепа си...
Пусти осмех да ти мило
лице украси,
слушај поветарац како
кроз јабланове крошње
о твојој младости свира.
Весели се, не плачи,
године ти срећу носе.
Живи и цветај радуј се
сунцу,
плеши на киши и облацима
маши,
весели се јер ја ћу те чувати
и када ме не буде било,
кроз реку и јаблана
крошње.

ВОЈИСЛАВ ТРУМШИЋ



Рођен је у Гњилану, на Косову и Метохији, 7. јануара 1936. године, где је завршио основно и гимназијско образовање, а у Београду завршио Филолошки факултет. Радио је као наставник српског и руског језика у Партешу код Гњилана и Старом Ланишту код Јагодине, 5 година, а остатак до пензионисања провео као професор у Образовном центру у Јагодини. Бавио се новинарством и енигматиком (око 2000 енигматских прилога).

Прве приче написао је још као ученик седмог разреда гимназије и прву награду добио за причу *И дође тај дан* 1957. године. Поезијом је почео да се бави касније.

Има објављене две књиге поезије: *Око дома мог* и *Песма не умире*, а у припреми неколико књига поезије и прозе. Добитник је многобројних књижевних награда за поезију на конкурсима у Србији, Републици Српској и Бугарској. Заступљен је у седамдесетак зборника. Пише и сатиру и за њу је добио награде у Мркоњић Граду, Куцури и Параћину. У Мркоњић Граду добио је и награде за љубавну поезију поводом Дана заљубљених. У Барајеву је награђиван за родољубиву и сатиричну поезију, у Нишу, Старом Селу код Велике Плане и Петровцу на Млави за песме на дијалекту.

Члан је више књижевних клубова: *Душан Матић* Ћуприја, *Ђура Јакшић* Јагодина, *Др Саша Божовић* Београд, Књижевне заједнице Југославије, СКОР-а и Матице српске у Новом Саду.

ИЗВИЈСКРА ПРАВОСЛАВЉА

Немањића лоза света нашем роду даривала
православне манастире за спас сваке српске душе,
да у правој вери живе, свога драгог славе Бога
да поштују све вредности, да граде, а не да руше.

Војвођанска Света гора Немањиће прихватила
благословом ницали су манастири – задужбине,
тамо где ће Србин своје обраћање милом Богу
да искаже, да поштује, где ће сунце да му сине.

Радо Србин драгом Богу своју љубав доказује:
гради цркве, богомоље, са дубоким поштовањем,
људима се светим диви, Православље подржава
поступцима доказује, па и светим помазањем.

Одувек су манастири били центри наше вере,
развијали љубав к Богу, поштовање обичаја,
док је народ прилозима јачао ту своју везу
и тој жељи Српства неће убудуће бити краја.

Ето, Фрушка постала је центар нашег постојања,
извијеска Православља и његова десна рука,
тако било кроз векове, а за добро нашег рода
и блистаће, и светлеће ова благословена лука.

Вратио се, драги Боже, народ вери и поштује
своје свецe, своје славе, наше лепо Православље,
јер са вером у свом срцу и погледом према Богу
биће срећан, задовољан, дароваће Бог му здравље.

ВРАТИ СЕ

Све што више време тече
даљина ми теже пада,
никад не бих у свет крен'о
да сам знао што знам сада.

Неумитно протиче ми време
а дани се нижу и пролазе,
ех, како сам некад срећан био
док газио ја сам родне стазе.

А улица она мала наша
далеко је била од погледа,
пружала нам живот и безбригу,
нисмо знали шта је беда.

Пријатељи искрени и верни
да помогну спремни сваког трена,
па никада осећао ниси
нада твоја да је преварена.

То су били дани праве среће,
читало се задовољство с лица,

све смо знали и коме шта треба,
није било никад смицалица.

Са својима, окружени њима,
весео си, увек био срећан,
и са правом очекивао си
проживећеш свој живот обећан.

ИЗ НОЋИ У ДАН

Ноћ је била на измаку, ноћ страхоте,
сваког трена земља јечи, подрхтава,
небо бљује, осветљене све су коте
а све живо угрожено, права страва.

Није било мира, ни сна, ове ноћи,
а сви људи уплашени, без живота,
опасности са свих страна, куда поћи,
сигурност је тек некаква иза плота.

Душманима све измиче, само злоба
још их држи, а године ратовања
проклетство ће донети им и до гроба,
у животу не имали радовања.

А ми сужњи шта смо могли, да чекамо
да протекне новембарска црна тама,
па да срцу тад одушка ведра дамо,
победници, много хвала свима вама.

Слободу је Бог човеку даровао
да је чува, да је брани, да ужива,
да добротом увек плени, никад зао,
да човеку човек буде, без мотива.

Слобода се никад неће ником дати
без жртава и напора, и без тежње,
она гради поверење, то имати
човеку су испуњене све му чежње.

ВУКИЦА ЂОРЂЕВИЋ

Рођена је 17.1.1959. године у насељу Трупале, Ниш. По занимању је пензионер. Песме је објављивала у зборницима у земљи и иностранству. Песме су јој више пута похваљиване, а њена песма је проглашена за песму месеца марта 2017. у Ћуприји.



ЉУБАВ

Љубав је страшно самотна књига,
а неком она разбибрига.
Неком у љубави тешке су речи,
а неком она самоћу лечи.

Некад је реч и ништа више,
а некад прекрасне стихове пише.
Некад нас плаши, некад лечи,
нико то никад не може да спречи.

И јуриш тамо, и јуриш туда,
направа о то је сасвим луда!
Не да ти она да склопиш очи,
молитва ту ти нће помоћи.

Не можеш да бираш ког ћеш да волиш
касније плачеш и за све молиш.
Касније туга стихове пише,
док твоје срце пати све више.

НЕ ДАЈТЕ КОСОВО

Не дајте браћо Косово мило,
увек је оно Српско било.
Грбови наши тамо стоје,
они године Српства броје!

Не дајте наше цркве миле,
увек су оне Српске биле,
и сада се чује плач у ноћи,
Косову моме да ли ћу доћи?

Корење наше тамо стоји,
Косово празно дане броји.
Наши се отуд масовно селе,
не могу с' њима дане да деле.

Косовска туга је преголема,
ништа Србин ту права нема.
Пресрећу децу и куће пале,
не људски то су сада вандали.

Милош прокле ко га издаде,
клетва и данас та остаде.
Не дајмо Косово колевке наше,
увек ће они да нас се плаше.

Не дајмо Српство и наше куће,
Косовско чекајмо ми свануће.
Свануће и Српству зора бела,
не дајмо наша Косовка села!

СНОВИ

Снови у мени сада језде,
с тобом бих могла дотаћи звезде,
и ређам снове и ређам риме,
у себи сламам духовне зиме.

Сваки ме осећај сада боли,
као у рани мрвица соли,
и стално очи ка теби лете,
увек ме, увек на тебе сете.

Снови и даље у мени круже,
у мени пупе ко мајске руже,
и опет сањам будна у ноћи,
да ли ћеш икада ти мени доћи?

Или ће остати само риме,
у срцу реч не заборави ме,
и опет ветар сузе суши,
и сада, сада боли у души!

И ове ноћи снови лете,
ове сам ноћи несташно дете,
које би хтело да те потражи,
сновима душу бар да оснажи.

Брзо, брзо к' мени потечи,
нежно кроз снове нешто ми реци!

СЕТИ СЕ

Сети се мене кад лисце пада
сети се мене кад снег навеје
кад око твоје у мене гледа
усна твоја нек се насмеје!

Сети се мене кад суза крене
кад облаци туге прекрију лице
сетих се прошлих дана тада
кад суза кваси трепавице!

Сети се тада прошлих дана
сети се тада успомена
сети се лепог што је прошло
имаћеш тад за то времена!

ГОРАН ВИТИЋ

Рођен је 05.06.1967. године у Милићима, БиХ. Средњу Електротехничку школу је завршио у Власеници, студирао Дефектолошки факултет у Београду.

По занимању предузетник. Има искуства у раду у трговини, електро струци и сектору безбедности.

Пише поезију за децу, љубавну, родољубиву, мисаону, духовну и сатиру. Добитник више награда и похвала, уврштен у неколико антологија.

Превођен на неколико језика: руски, бугарски, хрватски. Живи, ради и пише у Београду, од своје осамнаесте године. Ожењен, отац двоје деце.

Члан неколико књижевних клубова. У припреми има неколико збирки песама које су пред објављивањем. Своје радове је објављивао у више од 20 часописа и зборника.



СВЕ ЈЕ БИЛА ОНА МОЖДА ЧАК И ВИШЕ

Пупољак је била у цвату што пуца,
у зрењу лепоте као вита бреза
и најбоље вино из природног врења,
уплашена срна што вук страшни преза.

Кидала ми снове и будила страсти
и била к'о бисер из најлепше приче,
због ње сам ја хтео и у понор пасти
презирао друге што на њу не личе.

К'о лепршав лептир кићенога поља
у сутону сунце што га златним боји,
као да је била од гејзира боља
што и цареве са свог врела поји.

К'о прекрасна вила анђеоског бића,
њени ми пољупци све чари открише
тај смарагдни драгуљ љубавног открића,
све је била она, можда чак и више!!!

У ПРИЗОРУ ЉУПКООКОГ СЈАЈА

У призору љупкооког сјаја
бљесак сами у њему си била,
мојих мисли украла си нити
по свемиру све их распршила.

Светлост ока прекрила је тама
стварајући биће помраченог ума,
са самотном жеђи к'о пустњак лутам
трагајући вечно скоро без разума.

Безнадежно газећ' своју патњу немо
лебдећ' на ветру као да је крај,
по беспућу тражећи згубљено тело
к'о сунце у роси избледели сјај.

Оста пуста нада што се не излечи
у сазвежђу сама да потражи лек,
равног праска један остао је дрхтај
што прогања мисли моје заувек.

Бљесак молим опет да је мени врати
један снажан трептај да улепша плам,
само корак тихи поново да чујем
у бунилу сјаја док ја дозивам...

ПОВЕРУЈ У ШАПАТ ШТО ЋЕШ ОПЕТ ЧУТИ

Поверуј у шапат што ћеш опет чути,
док патња са чежњом у трену се бори,
слика срећних дана сама ће потећи,
што са сузом спаса често проговори.

Ево бирам речи да те не наљутим,
свако слово огањ моме болу ствара,
са дрхтавим гласом кад патњу наслутим,
тад рањена душа сама изговара.

Да осетиш снажне откуцаје срца
ту потребу наше пожуде и страсти
па да будеш жеља у ткиву уткана
што ће ми на скуте увек радо пасти.

Неко за ким лудиш и потајно стрепиш
ко ти ствара чежњу кад оде од куће,
без кога не желиш чекат' белу зору
уз јутарњу кафу, сањиво свануће.

Ех, кад би се праском спојили у трену
престала би сумња да обоје гони,
стопили би жеље у искомском хтењу
ко црквени звоник који снажно звони.

Био бих ти љубав што вечито траје
и сваки тренутак од уснуле среће,
неко ко се вечно несебично даје
приносећи себе ко убрано цвеће.

ГОРДАНА Љ. МИЉКОВИЋ



Рођена је 1955. године у Параћину, где завршава Основну школу и Гимназију. Грађевински факултет завршила је у Нишу. По занимању је дипломирани инжењер грађевине.

Објављене збирке песама: *Са призвуком туге* (2003), *Вечност поезије* (2006), *Свет камених фигура* (2008), *У сусрет пролећу* (2010) и *Сунчани цвет* (2013).

Члан је краљевског књижевног клуба *Карађорђевић*, књижевних клубова *Душан Матић*, *Туприја*, *Мирко Бањевић*, *Параћин*, *КЗЈ*, *УКС* и *СКОР-а*.

Учествовала је на многим књижевним манифестацијама на којима је награђивана. Добитница је Велике повеље, УКС, за Поморавски округ у Јагодини за 2012. годину; Повеље за поезију, Свесрпског савеза ККК *Карађорђевић* у Београду 2009. год.; Повеље за велике заслуге *Миљковићевим вечерима поезије* 2012 и 2016. године у Нишу и многих, других значајних награда. Сарадница је многих листова и часописа: *Новог пута* у Јагодини, *Билтена* у Параћину и других. Заступљена је у антологијама, часописима и зборницима.

Живи и ствара у Параћину

ЖЕЉЕ

Мојим путевима венце су плеле
и свијале јато своје
са истих грана, мојим се звале
да би потом, нестале из мрака.

Свуда по дану шетале миле
срећне да су и моје биле,
све стварне просторе у њима скривале
за моја постоља створене.

У свечане и срећне токове се претворила
ново ткиво поново да граде
мило, љупко, лепршаво
удахнуто и створено.

Прозрачним стазама мене поведу
у ново напред и недоживљено
сањам а и сновном миловању
свом полусну, почетку и надању.

ЧАРОБНО ПУТОВАЊЕ

Кроз листове живота и снова
из мрака на светлост бежим
сва пред мојим оком трепери
присутност осећам тада.

Под овим сводом и духовним тражењем
својом руком простор милујем
светлуцавим мислима окружена.

Сликовито видокруг пуним
лепог и најлепшег под увећањем,
моја неодвојива сенка постајеш
и са њом до краја издржати могу.

Звук сенке ваздухом само прође
битисање твоје осећам, мада
одавно више не постојиш
загонетним те сазвучје чини тада.

Свевишњег молим за тренутке и
подсећања на бескрајна открића
васионе, која наша тела спаја
од праха када буде сазидана.

ЕМОЦИЈА

Записана у времену, једна
емоција
очувана је, а радо се сећам
мора се даље живети
у стварности у којој смо.

Несхватљив, недотакнут,
а одјек његов,
биће куцање судбе
на моја врата.

Последњи пут га слушам
а затим одвихориће
преко поља као коњаник.

Сила нека праисконска
у нит га је претворила
која снагом митском веже.

И пролеће и листање, мрење
ко свила набира сумрак
голубе буђења у крошњи
сванућа.

ТИШИНА ДУХА

У одсјају сновном
који небом кружи
прозоре отварам
светлост тражим.

Руке ширим
ка просторности
дозивајући их у
звездано наручје.

Лептиру истине
скривене у тами
пробуђене у тишини духа
наслућене и недостижне.

Лепото стварања искричавих
нада
стамени камену
гордости трајања.

ГОРИЦА СТАНКОВИЋ

Објављене збирке песама: *Сама* (2012), *Месечева тајна* (2014) и *Камен* (2016). Више пута награђивана на међународним такмичењима. Заступљена у педесетак зборника и часпоиса. Заступљена у антологији лесковачких писаца у антологији савременог песништва и многим другим зборницима.

Члан је удружења писаца Лесковца, члан поезије СРБ и члан СКОР-а.



ГРЕШНИК

Грешнице
сенка се твоја над мојом наднела
и тера неостварено да запишти.
Лелеком ме прати
и пара небо.
Тераш ме да говорим гласно.
А како човек сунце
чије су речи претворене у шапат
да живи?
Не гледаш ме у очи
страх те да не ослепиш.
Тераш ме да печатим младост
и на цветној ливади
оставим све мртве жеље.
Окруњеним осмесима
подсећаш ме на године дрхтуше.
А ја
браним се
од намргођених и празних
од клетви и заклетви..
Грешнице
ти што не свађаваш
и тераш зоровања да наричу.
Грешнице
зебњом тихујем
а чежњом стихујем.

ТВОЈА САМ

Поигравамо се годинама
а болиш ме сузама.
Прегрмим ти речи.
Зар не видиш како те моје очи моле?
Молих те....
Не дај ме....
Само сам хтела
да родимо ново пролеће.
Неће те моје усне опећи.
Не одричем те се.
Нагађам шта осећаш
и тражим мелем.
Уздахом изговарам реченице.
Знам да сам ти тешка.
Нервира те глас који дрхти.
Криком би да избацитим лудило.
Нисам своја,
твоја сам.

НЕ СЛИКАЈ МЕ СЛИКАРУ

Питаш се,
да ли сам слика у стиху
ил' стих у њој ?

У покислу јесен,
у песмама уморним од речи,
сакупљаш моје мисли.
У платно би да уткаш
све моје ћутање.

Не сликај ме сликару!
Пусти моје
у пркосу напукле ноћи.
Не може се насликати
молитва стиха
душе која цвета
ни птица у телу жене.

Не сликај ме сликару!
Мој тренутак је различитих боја.
У нијансама нота Шопена
Ја сам хтела срце тврђје
а оно је туђе било.

Не сликај ме сликару!
Бићу твоја недоврсена слика
а ти моја неуспела песма.

ДА ЋУТИМО

Хајде да ћутимо
откопчамо душу
и скупљамо бисере.

Хајде да ћутимо
пробудимо жеље
и играмо се.

Хајде да ћутимо
и родимо се у песми
у којој ћемо се волети.

ЈАВА И САН

Јава...
Поломљени јануар
поделио дан на пола.
Плаче небо
набреклим облацима.

Сан...

Отворила се душа
ко књига .
Искра је настањена
у оку.

Најлепши сан
нећу да кварим.
Окрећем се на другу страну
да га досањам.

ДАНИЈЕЛА МИЛОСАВЉЕВИЋ



Рођена је 1965. године у Зрењанину. Средње образовање стекла је у музичкој школи „Јосиф Маринковић” – инструментални одсек виолина, а потом, своје формално образовање заокружује на Техничком факултету „Михајло Пупин”. Данас, живи и ради у Новом Саду, као систем аналитичар и пројектант информacionих система.

Иако јој је форма кратке приче основно опредељење, пише и књижевне критике, а понекад прави излет и у комбиноване форме. Приче су јој заступљене у зборницима радова, електронским и књижевним часописима у земљи и иностранству.

Објављена ауторска дела, књига кратких прича, *Дреаминг* (2017).

Нестереотипне приче које пише имају за циљ да оставе дубок траг у уму и души читаоца, да покрену емоцију и потакну на размишљање. Занимљив избор тема и безгранична машта, предуслов су дугом остајању у сећању. Развијајући емпатију према главним ликовима, сваку причу лично проживљава, зато их и назива „приче из душе”.

АКТ

Зраци јутарњег сунца су се пробацијали кроз шалукатре, а ветрић се поигравао лаганом завесом на балконским вратима, уносећи у собу свеж дах касног пролећа. Полако се будила свесна благог и опојног мамурлука и горког укуса последње цигарете, негде дубоко у грлу. Поглед јој паде на платно и сав очај од синоћ поново је обузе. Јуче је отпустила модел јер јој није више потребан, а слика је и даље била мртва.

–Мртва!

Тромо се подигла с канабеа на којем је синоћ заспала, при том рушећи чашу остављену крај њега. Остатак непопијеног вина се пролио, полако продирући кроз структуру бродског патоса и правећи никотинску каљугу од пепела расутог крај пуне пепељаре. Окренула се и једно време зурила у тај приказ.

–Добро је, није се разбила – помислила је и наставила пут ка минијатурном купатилу, притискајући у пролазу прекидач апарата за кафу.

Проучавала је лик који ју је гледао из огледала. Био је то лик жене касних тридесетих, с финим мрежом бора око очију које су сведочиле о времену које је неумитно пролазило, и са сетом у очима

које су имале изглед онога ко чека да му се у животу, већ једном, десе велике ствари. Дубоко је уздахнула и надланицом обрисала остатке пасте на обрубима усана. Изашла је из купатила и налила кафу у омиљену црвену шољу, настављајући пут према балкону. Потпуни и тешки мирис цвећа и земље из жардоњера испуњавао је балкон, мешајући се са мирисом топлх испарење *carte noire* дајући тако скромном окружењу додир екстраваганције. Запалила је цигарету и дубоко се завалила у столицу. Неко време је посматрала дим који се вијорио, поигравао и правио пируете у ваздуху, а затим затворила очи и забацила главу уназад. Уживала је у миру и тишини, а онда јој је пажњу привукло комешање које је допирало са суседне терасе. Била је то Брит, студенткиња из Норвешке. Изашавши на балкон, рашчешљавала је своју дугу плаву косу борећи се са ветром који се несташно поигравао њеним крајевима. Била је то дуга и нестварно бела коса, која се пресијавала на јутарњем сунцу. Схватила је да је Брит није приметила, па је остала тиха посматрајући комшиницу кроз полупуштене капке. Њено високо чело, крупне плаве очи које су израњале испод паперјасто светлих трепавица и узани филигрански нос над лепо дефинисаним уснама. Посматрала је њено младо бледоружичасто и чврсто двадесетогодишње тело које се назирало, а понегде и провиривало испод немарно закопчане беле кошуље. Цео призор завршавао се дугим и витким ногама, као природним продужетаком те исте беле кошуље. Лепота и младост одисали су из сваког комадића те имагинарне визуелне слагалице.

–*Bonjour* – стидљиво се огласила студенткиња.

–*Bonjour, bonjour* – брзо је отпоздрвила тргнута из размишљања.

–Синоћ сте до касно радили? –благо руменило почело је да се разлива студенткињиним образима.

–Да, хтела сам да изведем завршни акорд, знаш... да дам финални тон... ту светлост да уградим... па да онда... – глас јој је утихнуо док се полако губила у мислима, које су бесциљно лутале негде по глави, док је хипнотисано посматрала платно у дну собе.

–Ах, баш лепо, знате, сад морам да пожури на предавање – збуњена, студенткиња се поздрвила и брже-боље нестала у оквиру дрвених балконских врата, са којих се ваљкасто љуштила некадашња плава боја.

Нехајно јој је одмахнула главом, чак би се могло рећи да је на њеним пуним уснама заиграло нешто као осмех, али и даље није одвајалапоглед од слике.

–Шта недостаје?! – бес, немоћ и разочарање су се ковитлали и прожимали јој нутрину.

Анализирао је слику до најтананијих детаља: композиција, перспектива, боје, контраст, валер, текстура, начин коришћења линија, потези четкицом... све се чинило да је у функцији њеног емотивног доживљаја приказаног објекта и у складу с њеним личним изразом.

– Теорија, теорија, теорија, а где је ту живот?

Док је анализирао слику, број откуцаја срца јој се повећао а дисање убрзало. Ускоро, није више могла мирно да седи на столици. Одложила је црвену шољу на сто и кренула ка штафелају. Нехајно је покупила косу, формирајући на врху главе пунђу, из које су искакали праменови неукротиве таласасте косе, и села на високи треножац. Узела је у руку букет четкица, избрисала их и поређала, као хирург инструменте пред операцију. Гледала је у платно заривајући поглед у сваку могућу несавршеност, и с времена на време скрећући поглед ка пигментима, одвајајући оне које ће користити. На палети су се ускоро нашле одабране боје и први потези су лагано пронашли своје место у простору. Мешала је боје, додиривала и миловала слику четкицама, несвесна времена које је клизило око ње. Сунце се пело ка зениту подижући температуру. Соба се пунила густим и лепљивим мирисом смоле, биљних уља и терпентина, и да је неко могао да лизне ваздух у том тренутку, он био би вероватно лепљив и слаткаст.

– Овде, изнад усница мало печене сијене... овде истаћи ову линију... извући дубину – облизивала је усне и водила монолог у својој глави.

– Сад мало густих и снажних тонова, и додир умбре – кружила је лагано четкицом дуж ареоле.

Дисање јој се убрзавало, а чело росило. Лагано затезање мишића на телу било је усклађено са оштрим и јачим потезима који су резултирали браздама на платну. Прелазила је четкицом међугрудни простор, линију стомака и пубиса. Мајица јој се лепила за тело, напетост појачавала, а потези постајали шири. Зујање у ушима заменило је донедавне одјеке откуцаја срца, а затим се све слило у неку песму. Неку ванвременску мелодију горштака, која јој се сместила у ухо и изазивала илуминацију. Одблесци дуге златне косе замагљивали су јој вид, а инкарнат јој се разливао у очима. Све је одисало бојом и мирисом меса. Неки бес и немир одузимали су јој тело, само је рука радила, остављала бразде, отиске, посекоштине.

– Још титан беле по обрисима бедара... и копрени додир париско плаве по њиховој унутрашњости... још један додир... – и десило се.

Акт се издвојио из платна и пољубио је. И наставио је да је љуби док су заједно пролазили поред врхова планина, док су се

огледали у бистрим потоцима и обмотавали у мирис пољског цвећа. И певали су, и дисали и осећали и.... катарза.

Устала је с треношца, бацила четкицу и палету на под, и рукама задавала завршне потезе. Дисала је све брже и теже, и сликала, а тело се све јаче тресло и подрхтавало. И последњи потез. Спустила је руке крај тела које се грчило у екстази, борећи се за ваздух. Покривши лице рукама стровалила се на треножац гласно ридајући и тресући се целим телом. Плакала је тако једно време док су се дрхтаји тела полако смиривали. За последњим трзајем стигао је и покој. Опуштена, погледала је у слику и осмех је заиграо на њеном лицу. А онда, непредвиђено и дивље, почела је да се смеје. Смејала се гласно и поново плакала. Рукама је брисала сузе и пљувачку, размазујући тако боју с руку по лицу и стварајући својеврсни колорит. Устала је са столице распуштајући влажну косу и скинула мокру мајицу која јој се лепила уз тело. Нага, одшетала је до купатила.

Након туширања, фротиром је истрљала косу и преко главе обукла омиљену лагану цветну хаљину.

–Данас ћу се почистити дивним ручком.

Напустила је окриље стана само са паклицом цигарета и новчаником у руци. Полетно и с осмехом, хитала је ка тргу, одајући лепршавост својом цветном хаљином и бичевима мокре косе.

–*Bonjour Lisien! Bonjour Pier!*

–*Bonjour Mishelle, ma chère.* Данас некако блисташ. Шта ти се то данас тако лепо десило?

–Посвећен и чист завршни акорд који је донео живот – помислила је у себи, осмехнула му се и лаганим покретом руке послала му пољубац.

Продужила је самоувереним ходом до Ла Сабот Роуге, праћена погледима одобравања, допадања, зависти, љубоморе... Села је у башту кафеа и погледом обухватила цео трг. Самозадовољна, уздахнула је и наручила.

–Специјалитет куће, *s'il vous plaît.*

DREAMING

Аборицини верују да оно што се догоди у сновима упућује на то како треба живети. Одатле и њихово питање уместо поздрава „Какав је квалитет твојих снова?“

Dreaming – животна филозофија Аборицина.

Ја сам птица. Сањам да излећем из кавеза и летим ка слободи. Ветар ми мрси перје, а хладан ваздух шири ноздрве и пуни плућа. Желим да додирнем сунце и загрлим кишу. Поздрављам планине и купам се у снегу њихових врхова, плешем по стенама дубоко уроњена у руно планинске дивокозе.

Ја сам стена и ја сам усамљени цвет. Ја сам трн. Бодем земљу пода мном, разбијам је у прах и јурим ка језгру, ка срцу живота. Врелина. Тама. Тишина. Хук у даљини, грмљавина, заглушујући бол у ушима и експлозија. Земља ме силовито избацује из утробе. Земља ме рађа.

Ја сам кап лаве и искра у оку Велике птице. Огледам се у лицу океана, обојеног бојама живота морских бића и морских трава. Летим ка чудном облаку сивила мрежасте структуре, улећем у облак и вртим се, вртим се. Ја сам честица песка, након много столећа изнедрена. Вртим се у трансу и ритму пустињске олује. Падам на земљу и крећем се.

Ја сам змија. Дијамантска крљушт блешти ми на сунцу. Заводљиво вијугам и вијугам и течем и дајем живот. Ја сам река. Натапам се мирисима зачина и вреве Базара и утичем у море.

Плутам широким пространством, смирена, задовољна, узвишена. Узвисујем се ка небу, Дугом обојена капљица, ношена ветром. Небо плаче и просипа ме по шуми. Сливам се низ лишће које ме жудно лиже. Капљем и суновраћујем се у ледени вир. Он ме врти и врти. Подижем поглед и видим плејаде звезда. Видим Колосеум. Видим Универзум којем тежим. Урањам дубоко у себе и мој дух лети ка њему, желећи да га додирне.

Досежем врх Света.

Ја сам вечни путник кроз снове, а време снова нема почетак ни крај. Ја сам прошлост, садашњост и будућност. Нежно стављам главу под крило и сањам.

Ја сам птица.

Ко си ти? Шта сањаш?

ДАРИНКА ТОМИЋ Бела

Рођена 1959. године у Бајиној Башти. Члан: Књижевног друштва Раковица, Клуба писаца Чукарица, Књижевне заједнице Југославије, Књижевног друштва *Др Саша Божовић* и Савеза књижевника у отаџбини и расејању.

Објављена збирка песама: *У паузама удисаја* (2013).

Награде и признања: песма *Кућа стара*, трећа награда (2016), Књижевни клуб *Душан Матић*, Ћуприја. Песма *Тајна*, похвала, 2013, КК *Душан Матић* Ћуприја.



ВАПАЈ

Развеј ми ветре мисао,
к'о пухор маслачка,
брзином светлости
на све друго ме разнеси
Да не освићу дани,
тим, истим питањем – где си?
Нек' згасне жеља,
од наде ни трачка,
Развеј ми ветре мисао,
к'о пухор маслачка

Развеј ми ветре мисао,
к'о јесење лишће жуто и свело
Оголи срце што за тим жеже
као крошњама гране
Разнеси, докле ти удар досеже
сећање на то
шта ми је срце хтело
Развеј ми ветре, мисао
к'о јесење лишће жуто и свело

Развеј ми ветре, мисао
к'о прашину земље сасушене
Негде, негде далеко

срце ми је са тим
превише болно и меко
Ја желим љубав
не и толике дилеме
где су ми те очи пуне,
а речи празне – неме
Развеј ми ветре, мисао
к'о прашину земље сасушене.

ДОДИР СВЕТЛОСТИ

(гласа)

*Када си ми онда додирнула руку
Падао је сутон на кровове кућа
И сад сваке ноћи прати ме тај додир
Уплиће у снове, буди у сванућа*

Борисав Благојевић

Засијала љубав у чежњама снова
И заборав пану на претходну тугу
Пристиже лепота те среће изнова
КАДА СИ МИ ОНДА ДОДИРНУЛА РУКУ

Јутра не свиташе само ноћ ми тавна
Скитарах у патњи с болом у беспућа
И када те сретох ти богињи равна
ПАДАО ЈЕ СУТОН НА КРОВОВЕ КУЋА

У очима твојим зора зарудела
Бљештавилост искри створила ми немир
Поздрав само то си од мене ти хтела
И САД СВАКЕ НОЋИ ПРАТИ МЕ ТАЈ ДОДИР

У живот ме врати додир твојих руку
Претходне су патње нашле утихнућа
И жељени обгрл на твојему струку
УПЛИЋЕ У СНОВЕ БУДИ У СВАНУЋА

КУЋА СТАРА

Устремљени небу врхови оцака
свратишта су сова и гаврана
Располућене маије свих не сраслих рана,
с повојем паучине загушљиве мемле

Вечни станари дубе јој очи
с олујним ветром развејава век
Душом јој цичи и плач и смех
док врата срца жижак црвоточи

Гледала је очима окна
примала сваког вратима срца,
делила све а сад тугом грца,
сама чека крај вековног сна

Док преброји пресечене пупчанике само
и прве кораке на поду свом,
срушиће је бреме, што прогоном и злом
племе јој и шљеме – сатирано

Расутим костуром каменог темеља
у сплету жила њишу се стабла
Кућа, зар је ту икад била?
Утрина и шикара шумом сва зарасла

А негде тамо, иза закључаних брава,
звекера, шпијунки и звона,
неће ни знати да је она
пра - кућа стара, корен и грех заборав

ДИЈАНА ВЛАИНИЋ ДРАГИН

Рођена 23.04.1981. године у Карловцу, Р. Хрватска. Дипломирала на Филозофском факултету у Новом Саду, одсек Српска књижевност и језик. Пише поезију, приче за децу и есеје, а поред тога се бави глумом у аматерском позоришту *Мирко Таталовић Тира* – Нова Пазова.

Освојила је прву *Митровданску награду* за поезију на конкурс библиотеке др *Борђе Натошевић* из Инђије, 1998. године. Поезију је објављивала у зборницима *Пламичак*, *Књига уздисаја* и *Ехо добре речи*, а есејистику у часопису *Култ*.

Живи у Старој Пазови.



ПОГЛЕД НА СВЕТ

Кад погледам свет
око себе,
свуда само смрт,
крв и пепео...
Кад погледам свет
око себе,
смрт кружи околу,
над овом голотињом...
Кад погледам свет
око себе,
крвљу заливена
прадедовска поља...
Кад погледам свет
око себе,
прашина пепела,
очи нам копа...
Кад погледам свет
око себе,
видим све
и једно ништа...

ПРВА ИСКРЕНА ПЕСМА

Уместо лепог да гледам лепше,
ја гледам црно и све црње...
После сунца да видим месец,
не видим ни сунце,
нити видим месец...
Ја угледам гробља и кржаве путе,
растворене раке и разрушене крстове...
Неко гледа звезду што на небу сја,
ја видим ужас и страхоте света...
Угледам оне што крв лију,
остављајући је на друму
помешану са кишницом да направи реку...
Видим и оне што им птице разносе
срце, јетру и плућа,
оне што им душа
на гаврановим крилима
одлази у царство небеско...
А оне што им птице грабљивице
копају очи, сањам сваке ноћи...

БОЛ

Прошли су дани...
И година је једна иза мене
али ја сам још увек дубоко у срцу
нема од бола...
Не знам како да се смејем искрено
јер тебе нема,
како да будем срећна
кад је пустош ухватила
моје срце
оног дана кад си ме напустила...
Како да певам из душе
кад неке речи више немају смисла,
како да живим са осмехом
кад си ме напустила
баш ти
ти која си ме донела на свет...
Како да се радујем новом дану
кад те је један такав
украо из мог живота,
како да весело шетам по земљи
кад ти је сад њен загрљај драг..
Прошли су дани
али не и бол...

ДОБРИЛА РИСТИЋ Бика



Рођена је 1953. године у Сокобањи, где је завршила Основну школу и Гимназију „Бранислав Нушић”. Економске студије завршила је на Вишој економској школи у Новом Саду. Писањем се почела бавити 2013. године. Њен досадашњи књижевни рад обухвата тринаест књига, од којих је пет путописних романа, и то: путопис из Египта *Мирис земље фараона* (2013), из Румуније *Рандеву са Дракулом* (2014), из Италије *Римски изгнаник* (2015) и путопис из Европе *Азурна прича о санџији и гондоли* (2017) као и збирка путописних прича са планине *Срце на камену* (2016), аутобиографски роман *Скок у спас или грех средњег прста* (2013) роман *Цврčkова смрт* (2016), збирке песама *Panta rei* (2013) и *Била сам и јесам* (2015), збирку песама за децу *Бела трешња* (2013), два стихована романа, *Од љубави до суноврата* (2014) и *Лептерија и Жупан* (2015) и збирку приповедака и прича *Утвара* (2014).

Роман *Скок у спас или грех средњег прста* и стиховани роман *Лептерија и Жупан* преведени су на енглески језик.

Добитник је Високог интернационалног признања Академије Иво Андрић за књигу *Лептерија и Жупан* за коју у плакети стоји да је „...обнављање романа у стиховима, које својим аутентичним приступом указује да овај скрајнути песнички метод није анахрон“.

Добитник је Песничке хрисовуље за 2016. годину, престижне награде коју додељује Српска духовна академија из Параћина, односно, „Признање за значајан допринос српској поезији, духовности и култури“.

Савез књижевника у отаџбини и расејању (СКОР) из Новог Сада доделио јој је Диплому за изузетан допринос у раду Савеза у 2015. години.

Члан је и Удружења књижевника Србије, Удружења књижевника Београд, УСКОР-а.

Живи и пише у Сокобањи.

НАКЛОНОСТ

Само их гледам како се размећу својом раскошном лепотом; миленијумима! И свако од њих двоје, и Озрен и Девица, има чиме да се шепури. Ако ћемо право, имају зашто да буду поносни, нарочито Девица, према којој гајим искрена и нежна осећања. Како да останем индиферентан према њеној чедности? Тешко је то, а било би и некоректно. Јер, није она од јуче! Потиче из доба јуре и креде, а ипак је остала чедна, питома и лепа, без обзира што је избраздана вртачама, шкрапама и мањим увалама. Могуће да би јој лице наружиле и све оне пећине, попут Црквишта, Читлука и

Пчелице, али им то не допуштају све оне раскошне букове шуме пуне дивљачи, које ми својом наметљивошћу одвлаче пажњу од њених бора, па ми поглед најпре привуче Чапљинац који све надвисује и којим се она јако поноси.

Раним јутром, када је обасјају први сунчеви зраци, јер је себи одабрала место на истоку, сав уздрхтим од слатког узбуђења. Не могу се нагледати те лепоте! И све ми се чини да је свесна тога, па ме намерно мучи и изазива.

Намерно узбуркава воде својих бистрих зденаца у подножју, нарочито онај из кога извире Моравица, па оживи своја излетишта, Лептерију, Сокоград и Поповицу. Тако је питома и нежна, а тако далека и пркосна, рекло би се и свађалачка, нарочито спрам Озрена. Стално се споре око излетишта Баруџија, Шопур и Калиновица, а мени баш и одгова рај у њихове несугласице, јер одавно према Озрену осећам љубомору која ме раздире, неда мимира, ни спокоја. Знам, знам да то није добро, али то је просто тако када неког волиш и када желиш да га придобијеш за себе, а имаш озбиљног супарника. Ма, не звао се ја Ртањ, ако ствари по том питању не поставим на своје право место!

Готово сам сигуран даје Озрен у праву када својата нека од оних дивних излетишта, а све због понашања људи. Гледам их тако и слушах када се договарају око одласка на Озрен. Све добро чујем, јер мој Шилјак надвисује целу околину, па их слушах кад неки од њих кажу да ће распалити роштиљ на Калиновици или Баруџији, а други се томе успротиве, јер би радије на Шопур, због његовог шумског извора ледене воде која крепи.

Ма, уопште узев, Озрен је безобразно разметљив, а то ми смета. Да је његова Оштра чука мужевнија од мог Шилјка, не бих се љутио, помирио бих се са чињеницама, али не иде му баш све у прилог! Додуше, не могу рећи да није лепа, онако усправна сред свег оног дивног шумског растиња, чиме се ја не могу похвалити. Могуће је да сам управо ја крив што је то тако, јер мељубомора тера у јарост, те из мене сукну ватрене кугле, из утробе ми крену електромагнетни таласи, па се све пуши око мене! А биље то не воли, биље је нежно, тражи питомост. Зато га готово и нема на моме Шилјку, већ је скроз доле, на обронцима у подножју.

Али га бар има! И то лековитог, у много врста. По ону, *satureamontana*, или ртањски чај, како је иначе називају, а од које и потиче моја мужевност, долазе мушкарци са свих страна Србије. И како онда да останем миран пред толиком Озреновом

разметљивошћу? Не могу, тешко је то. Мој Шиљак је го, јер ми је природа таква. Слушам тако људе када дођу у бербу тог лековитог биља, а то најчешће бива на дан Светог Јована „Биљобера“, почетком јула месеца.

Слушам их како се љуте на неке одговорне људе из престонице, као, никако да одобре подробније испитивање мог тла, мога камена и моје утробе. Као, ја кријем у себи неку тајну, пун сам мистике, а све због мог пирамидалног облика, па у сагласју са тим ме доводе у везу са свемирцима, са бићима из неких других светова, која су ме таквим створила.

Мени се више свиђа овако, да ми не наносе бол гребући ми по кожи, а тајна је лепа док је прикривена. Каква је њена чар, – ако је разголите? Никаква! У потпуности ми одговара да останем тајновит. И никако их не схватам зашто дижу толику прашину око тога што се на радару не виде авиони који ме надлеђу? Зар само због тога да ми одузму све оне чари које ме чине јединственим у свету? Па, то би било равно убиству! Замислите само колико би Озрен био срећан због тога! Он јесте леп и свака му част на томе, али не крије у себи мистику. Ако ми је неопрезни људи одузму, изгубићу сваку шансу пред Девицом, а то би био злочин...!

(Одломак из приче *Наклоност*, из збирке *Утвара*)

КРИК И МУК

Бledoга лица
варошица
скупила је скуте,
под тешком магленом
копреном
сакрила је путе.

Улице, њене
вене,
са налетом ветра дрхтуре.
Коракom одлучним,
бучним,
нечије ноге журе.

Трже се, намах,
сиромаш,
кад зачу се птице хук,
ал' јачи од крика
невољника,
његовог јада је мук.

Тужног је човека
довека
мучила љубав пуста.
Ка реци хода,
а вода
отворила хладна уста.

ПОГЛЕД

Немој ми рећи да ниси
намигив'о
лепојки оној, што крај нас прође!
Закуни се у све што ти је живо
да мисли ти нису – блуду
коловође!

Немој ти мени: *То је тек онако.*
Ту удицу нећу никад прогутати.
Прељуба оком, грех је, јакако...!
Немој се са мном тако играти.

Ма, откуда ти глупост да и ја
гледам?
Веруј ми: *то јесте* тек онако,
погледе, сем теби, никоме не
дам;
свим срцем те љубим ја, дакако!

Јер, ти кад гледаш – то ујед је до
бола!
Погледом свлачиш жену до гола!
Моји су погледи невини и чисти;
твоји и моји – никад нису исти.

ДОБРИНКА СИМИЋ

Рођена је 1936. године у Малом Суводолу код Пирота. По занимању је медицинска сестра у пензији.

Објавила је пет ауторских дела: *Грлица* (2010); *Теби* (2011); *Звезда моја* (2012); *Зашто* (2014) и *Једна младост жедна младости* (2014). Добитница је бројних похвала и захвалница, а награђена је у Нишу за песму писану на пиротском дијалекту. У Суботици 2013. године у зборнику *Панонски галеб*, уврштена је међу 20 награђених учесника.

Живи и ствара у Нишу.



ЋЕМАНЕ

Музика га стално зове
да етиде свира новембар
на ћемане модел стари.

Када свира она плаче
некад тихо, чешће јаче
сонатине са њом прави
иако није Страдивари.

Са њом љубав изјављује
и растанак одболује
ко пријатељ га теши прави
иако није Страдивари.

Славу хоће с' њом да стиче
ноте да причају приче
концертом да све поздрави
иако није Страдивари.

Гудалом он милује жице
срећан осмех краси лице
како сада стоје ствари
ћемане му је Страдивари.

О ЧОВЕЧЕ

О човече драги,
што ми смисао животу дајеш,
тражим те и желим,
жудим и не одустајем,
док ме ситне капи кише
прате док тражим тебе.
Сједињене са сузама мојим,
Тихо нечујно
умивају голе гране,
а ветар пева тужну мелодију
мењајући ритам
уз цвркулт птица.
А оне као да траже
да уз зраке сунца,
гране пресвуку своје
тмурно и тамно одело.
Тек када се то деси,
свака ће птица своју
песму да пева и
залепрша на провидној
зеленој хаљини дрвећа,
а ја ћу тада наћи
свог траженог човека.

ДУШО МОЈА

Ти си моје зрело воће
душа само тебе хоће
да се наша тела споје
срце твоје поред моје
и да једним ритмом бију
док те моје усне пију.

Моје биће тебе тражи
дал ме желиш душо кажи
док пожуду уздах прати
теби ћу се сав предати,
а срца једним ритмом бију
док те моје усне пију.

Уз тебе сам срећан био
црно вино на искап пио
љубав песмом шапутао
рукама те миловао,
а срца наша лудо бију
док те моје усне пију

Пресрећан сам у екстази
цвете мој у златној вази
пре бих душу дао Богу
јер без тебе ја не могу
нек у ритму срца бију
док те моје усне пију.

ДРАГАНА МИЉКОВИЋ

Драгана Миљковић је рођена 24. октобра 1981. године у Лесковцу, општина Лесковац. Чланица је поетских клубова *Поезија 016* и СКОР-а. Објавила је прву збирку песама под називом *Срце које се заљубљује лако* (2017) године.

Освојила је прво место по мишљењу стручног жирија за песму *Борац* на поетској позорници *Плус* у Туприји 2016. године и треће место за песму *Жена коју немаш* на трећим песничким сусретима *У срцу југа* у категорији домаћих такмичара.

Писањем се бави од раних школских дана, а своје радове објављује на својој фејсбук страници *Драгана Миљковић Поет*.



НАЈЛЕПШИ ПОКЛОН

(бајка)

У једном далеком краљевству расла је девојчица нестварне лепоте и живахног духа, звала се Марија. Живела је у сиромаштву и сама са оцем, јер јој је мајка рано преминула. Све што је Марији остало од ње за успомену била је мала, дрвена кутија са пар фотографија. То је Марија врло добро чувала и пазила али једном одлучи да ту кутијицу понесе са собом на излет у шуми где су се окупљала и остала деца да се друже и забављају. После игре са децом, Марија је некако изгубила ту кутијицу. Сви су је тражили целог дана, али нису успели да је пронађу. Тражили су је и сутра, само све је било узалуд... Марија је плакала и плакала, а ни време које је пролазило није успело ту бол да умањи.

А време ко време пребрзо тече, дан за даном и Марија је израсла у прекрасну девојку у коју се и сам принц зељубио и решио да је ожени. Марија се убрзо нашла на двору, била је принцеза, а убрзо је наследила и краљевску круну. Краљ је био диван и великодушан човек. Имала је све што пожели, прелепе хаљине, огрице, ципеле, злато, драгуље... Али она је још увек мислела о оној малој изгубљеној кутијици, то је за њу било право благо. Волела би да је неко пронађе и донесе њој на поклон. Тако у једној бесаној ноћи роди се идеја, а изјутра и проглас за народ. "Верни поданици чујте и почујте од данас краљица отвара своје срце и своја

врата за све ваше поклоне. Слободно, не штедите дарујте краљици поклон. А најлепши поклон биће богато награђен. Народ са усхићењем дочека ту вест. Сви су краљици слали поклоне. Тако она доби надимак Марија, краљица поклоне. Краљица се бескрајно обрадовала када је видела колико су се трудили да јој поклоне лепе ствари, и данима је отварала поклоне, али убрзо јој је и то досадило. И тако једног дана враћајући се са излета у шуми, где је била са дворским дамама, крај пута угледа малу девојчицу која плаче. Нареди кочијашу да заустави кочију па изађе и упита девојчицу:

-Зашто плачеш, ниси ли се изгубила?- Извади неки поклон који је имала у цепу па јој пружи.

-Ево ти ово да више не плачеш.

-Не, нисам се изгубила, али сам изгубила мамину мињушу, коју сам узела да се играм, одговори девојчица.

Ох, како та девојчица подсети краљицу на њу саму. И сузе јој наврше на очи. То је још увек она та, која плаче за нечим што је давно изгубила и нада се немогућем да ће јој неко то поклонити. А невин народ испашта. Покупи се уђе у кочију, а девојчицу пољуби и даде јој неколико златника, рекавши- Носи кући има довољно и за огрлицу и нове мињуше. И нареди нови проглас -Верни поданици краљица је дубоко почаствована свим вашим поклонима, и не може да одлучи који је најлепши. Зато награда иде свима вама. Ове године сви су ослобођени пореза и дажбина.

Народ се обрадова и поче да кличе -Живела краљица!

А онда задовољно у тишини донесе одлуку. Да она сама себи треба дати најлепши поклон. А то је опроштај јер је изгубила своје благо, малу дрвену кутију са фотографијама. И заборав. Јер оно што волимо, никад не губимо, заувек остаје у нашим срцима.

ДЕЧАК КОЈИ ЈЕ ПРИЧАО СА ЗВЕЗДАМА

(бајка)

Ово се догодила не тако давно, и не тако далеко од места где ми сада живимо. Тај дечак је још увек жив, и сада је одрастао човек, али и даље прича са звездама и дубоко чува своју тајну. Чувајте је и ви, јер ако сазнају звезде се могу наљутити и отићи са неба, тако да их никада више нећемо видети. То би било страшно. Месец би био јако тужан, плакао би. И никада више не бисмо видели звезду

падалицу. Зато ћемо чувсти његову тајну, а ако га случајно сретнете у комшилуку препознаћете га по звезди која намигује из његовог ока. А све је почело овако. Иван је био обичан дечак, живео је са мамом и татом који су се често свађали, и љутили на њега. Мама је волела да пије, а тата је волео да се свађа. Био је јако тужан и усамљен. Није имао ни брата, ни сестру, а ни другаре, чак ни играчке које су друга деца имала. Како је био још мали није знао да чита, а слабо је гледао и телевизију, јер је његова мама стално гледала неке серије, крај којих је пила и плакала. Често је био и гладан, јер његова мама некада није спремала ручак. Али Иван се није љутио на маму, није је ни мрзео. Било му је само жао што је она таква, и што он не може да јој помогне. Силно је желео да његова мама и тата буду срећни. Једном је чуо у пролазу маму како се жали једној дебелој комшиници да је тата урадио нешто страшно ружно, и она је од тада почела да пије. Био је сувише мали да би разумео те компликоване односе одраслих. Али није кривио никога... Понекад би ноћу устајао, ушуњао се на прстима до кревета његове маме, да је пољуби и гледа је како спава. Она је само тада била лепа и никако више. Онда би замишљао да ће можда једног дана када се пробуди поново бити весела и срећна. Али то се није десило. Није имао играчака, а други родитељи су бранили својој деци да се друже са њим, решио је да прави кућице од блата. И тако је правио сваког дана по једну, желећи да направи цео град. Бојама је фарбао зидове и кровове и радовао се свакој новој кућици. А онда једне вечери засветлело је нешто на прозору тако јако, да он није могао од радозналости да издржи и морао је да се искраде напољу. Када је видео шта то светли није могао да верује. У његовом направљеном граду била је једна звезда! И док је он трљао очи од неверице, звезда му се насмеши и тихо поче да прича сасвим разумљиво.

-Хајде Иване, помози ми, заглавила сам се. Морала сам да сиђем доле, изблиза да видим твој град. Сваке вечери сам гледала како постаје све лепши и већи и тако нешто нигде нисам видела.

Дечак је био врло срећан и узбуђен због свега. Помогао је звезди, а онда се она вратила назад на небо. Уз обећање да ће од сада сваке вечери долазити до његовог прозора, да му намигне, да он отвори прозор и да причају заједно. Тако је и било, звезда је испунила своје обећање, долазила је и причала му о свему што је видела. То су биле најлепше приче о животињама, биљкама и другој деци. А он је њој причо о својим сновима и жељама. Касније су јој се придружиле и другарице и лепим, топлим речима, разумевањем и

добрим саветима помагале Ивану да оствари своје жеље. Време је пролазило, а Иван се и даље дружио са звездама. Уз њихову помоћ успео је да помогне својој мами, да она престане да пије и да опрости његовом тати. Схватио је колико је она била усамљена и тужна. Касније је причао и са татом и успео да се његови родитељи поново зближе и заволе. И тако је временом све дошло на своје место и његова породица је постала, оно што је одувек требала бити, оаза мира, љубави и топлине. А та обновљена љубав донела је још једну радост породици. Ивану се остварила жеља, и добио је брата. Никада више није био осамљен, али није заборавио своје пријатељице звезде. Наставио је да се дружи са њима, и да слуша њихове савете. Јер без обзира на године, човек увек има неке нове снове и жеље. Зато су његове очи добиле сјај звезда, а он је наставио да чува тајну.

-А како знам ову причу ја? Можда зато што је и мени испричала једна звезда, или сам ја, једна од њих.

ДРАГАНА ПАНИЋ

Рођена је у Бањалуци 10.03.1969. године. Детињство је провела у Градишци са оцем Жарком и мајком Надом, након чега се сели у Нови Сад где завршава средњу медицинску школу. Прву песму написала је са девет година. Од тада поезија постаје њена велика љубав. Највећи успех у животу јој је, уместо завршетка студирања српског језика и књижевности на Филозофском факултету, рођење ћерке Наде, која јој је основни мотив за живот и писање.



ЖИВОТ

Ових дана баш су дани
златним словом исписани.
Све је добро, све ми прија
живот ми је чаролија.
Па се просто бојим сутра,
да нестану ова јутра.
Живот има своје фазе,
час те бију, час те мазе.
Смењује се добро-лоше,
мешавину живот гради,
да ни једна не досади.
Тако године пролазе,
нада живот лепшим чини,
ал' живимо у истини
да се хладно топлим смени
и да тако дани теку.
Нека иду, живот то је,
заступљене све су боје.

ПРОБУДИ СЕ

Нека ти моја љубав
осмехом озари лице.
Као највеће благо,
чувам те вечита сањалице.
Пробуди се из снова,
зове те срце моје.
Не лутај и не греши,
јер ја те искрено волим,
ал' нисам од оних што клече,
јер не знам да молим.
Не ударај ми у понос,
не крњи га као чашу.
Ти знаш да те волим,
да чувам љубав нашу.
Ал' нисам она што моли
и нисам она што клечи.
Ја верујем у јаву
и искреност твојих речи.

КЊИГА ЖИВОТА

Своју књигу живота нека свако брани,
на својој доброј или лошој страни.
Нека је чува, с' љубављу чита,
за савет искусније увек да пита.
Када га добије, нек прими к' знању,
и засија у најбољем издању.
На којој страни стане нек' памти,
да не мора уназад да се врати.
Нек' схвати, кад читаш напред иди,
својих се поступака никад не стиди.
Промисли мало, између редоцва читај,
ал' све што не знаш слободно питај.
Књигу живота с' љубављу читај.
Нећу ти рећи ништа више,
јер свако своју књигу сам пише.

ДРАГИЦА ДОБРИЈЕВИЋ

Рођена је 26. јануара 1944. године у Аранђеловцу, девојачко Јанковић. Основну школу и гимназију завршила у Санском Мосту. Матурирала 1963. и уписала Природно-математички факултет у Београду, група биологија. Дипломирала 1967. Радила као професор биологије у Санском Мосту, Аранђеловцу, Бору 1968-1974., Смедереву 1974-2001., до пензионисања.



Покретач активнијег интересовања за писање била је НАТО агресија када је стваран Ратни дневник *Шенлучење милосрдног анђела*. По одласку у пензију пише песмице за децу, везане за природу, претежно едукативног карактера, а и родољубиве песме.

Објављена збирка: *Весела биологија од А до Ш, од Ш до А* (2003).

Песме је објављивала у часопису *Мали Невен* током 2008. Прилози у едицији *Смедерево и Смедеревци* (од 1-4) и Монографији *10 година подружнице геронтолошког друштва Србије на територији Подунавског округа са седиштем у Смедереву*, тема *Хоби сусрети* 2007.

Песме је објављивала у бројним зборницима Савеза и других књижевних удружења.

ТАСМАНИЈСКИ ЋАВО

Можда нисте веровали да постоји ђаво,
нисам ни ја доскора, да вам кажем право.
У једној сам књизи, с много лепих слика,
видела животињу баш ђаволског лика.

Тасманијски ђаво, то је име звери
што живи на далекој јужној хемисфери.
По црноме крзну, с две-три беле тачке
подсећа на јазавца, величине мачке.

Врло дуго рони кад га неко гони,
у води остаје док опасност траје.
Младунци му расту у стомачној торби,
оштре зубе и канџе користи у борби.

Баш ми није криво, да вам кажем право,
што далеко живи Тасманијски ђаво.

ЈУЛИ

Јесте ли чули
календар јавља: стигао јули?
Сунце припекло,
а небо ведро, без облачка...
Ваздух усијан, једва се дише,
ко зна где су се сакриле кише.
Огњена Марија ужари небо
стрњике пали,
а онда нагло тамни се облак
за час провали.
Севају муње, тутње громови,
на све стране.
Олујни ветар чупа дрвеће
и ломи гране,
омлати воће, покида цвеће.
Зрело се жито тромо таласа,
нижу се снопови златног класа,
и док се сунце лагано пење
ка зениту
чује се песма жетелаца,
и цврче цврчци невидљиви
негде у житу.
Ливаде обукле хаљине дугиних боја,
цветног дезена.
Косце младе снажних рамена
опија мирис свежег сена
док оштре своје челичне косе.
Погачу врућу, од новог жита
и крчаг хладне изворске воде
девојке младе, руменог лица
момцима носе.
Увече свици своје мајушне
фењере пале,
да ноћне птице кад у лов пођу
не би залутале.

Т – ТРЕШЊА

Зими моје голе гране
шире поглед на све стране.
У пролеће оно рано,
све је сунцем обасјано,
па пупољци моји расту,
хаљину ми шију белу,
прекрију ми крошњу целу.

Сва сам лепа ко невеста,
па привучем пчеле сместа.
Оне дођу да се диве,
нектар пију да преживе
а од њега мед се ствара.

После тога цвет опада,
лепота ми зато страда,
ал и то се брзо мења,
плод почиње да се ствара,
ето вама новог дара.

Трешње једре набујају,
гране ми се савијају,
кад постану сласти пуне
отежају и заруде
позивам на гозбу праву
све птичице и све људе,
нек сва чула уживају
па како ми буде.

ДРАГИЦА ЖДРАЛИЋ

Рођена је 1974. године у Мостару. Члан је УКРС, књижевне заједнице „Јован Дучић“-Требиње и СКОР-а.

Објављена књижевна дела: *Суза избјеглице* (1997), *Птице лете доље* (2000) и *Молитва анђелу* (2001).

Инжињер информатике. Ради као *freelancer*.

Живи у Петроварадину.



САН У ТРИ ПРИЧЕ

Острво старог Миниса било је излетиште, или парк у природи, које су грађани луке Крек изградили, тек након изградње саме луке. Посвећујући му пуну пажњу, при изградњи и трудивши се да што више оставе мјеста природи да га сама изграђује и довршава, било је просто уживање ту доћи, и остајати у љета, побјећи из препуног града, са плажа, из станова пуних мириса који нису мирис љета.

Лука Крек је пружала могућност пуног капацитета у току љета, због плажа и самога града, који је нудио пун живот разноврсности, одмора и сунца. Они старосједиоци Крека који су већ били уморни и сматрали се старим за буку живота, увијек су тражили своја мјеста, бјежећи из града на острва.

Трајект који је љети саобраћао сваких пола сата, стизао је до малог и прегледног острва, и враћао се. Због зима на острву, које су биле доста пуне ни трајекти нису саобраћали тако често. Становници старог Миниса су имали своје чамце, којима су долазили у луку. Острво је бројало доста љетних башта и малих кућица које су оживљавале само љети. Зиме су биле празне за разлику од кућа које су се јасно бројале, у којима је живјела и Мира, са мужем и сином Ануелом. Њихова кћерка коју су добили у кратком времену последице Ануела била је слика оца, упорног веселог и живахног... много је причала. Кад је порасла нашла се у сјенци старијег брата и често била дрска када су јој рекли да је то њен полубрат, никад више ниста није питала.

Ануел је знао много више. Био је веома близак мајци, која му је испричала њен први брак са 15 година, смрт мужа и њену љубав. Док је растао, осјећао је како његова мајка прати сваки његов корак и јасно је гледао њену срећу у твом свом одрастању.

И док се мој отац често љутио због самоће коју сам тражио цртајући, моја мајка је то неким мајчинским инстинктом нијемо хвалила и била поносна, кроз све што сам стварао. Често сам присуствовао њиховим

несугласицама које је она скривала од нас дјеце. А како су отац и сестра много причали, ја и мајка смо ћутали заједно... велика разлика у годинама између мене и Оливере била је њој огромна. Када сам прославио свој 18 рођендан, Оливера је била 15-тогодишња дјевојчица. Са 18 се први пут заљубила и одмах се удала. Била је поносна и срећна и одједном велика, па ме сад гледала топло без страха и дуго ми и упорно причала по први пут, искрено признавајући... да ме се увијек некако бојала, да су јој моје године, увијек биле мост преко кога никад није прешла, до моје обале ћутње.

-Ја сам увијек весела, а ти си увијек замишљен и тужан...

Тако ми је она објашњавала, наша два свијета у којима у њеној глави није било никакве средине. Напомињала ми је путеве, на којима смо се растајали и оптуживала ме да сам јој брат и ништа више... и да је она жељела да прича са мном, о свему, о животу, о неким љубавима, отворено, јасно... а ја сам Оливеру видио као малу дјевојчицу веселу и здраву која се увијек јасно ограђивала, кад сам са њом желио да се дружим, како ми је она то говорила... па би се љутила тад и све више одлазила,... Након њене удаје, мајка и отац су изразили жељу да се преселимо у луку, кућу смо продали, ја сам задржао само мој атеље, при самој обали, и ту сам живио.

Отац и мајка су остарили у граду, сестра ме често посјећивала, мада је била приврженија родитељима и луци. Чини ми се да је наш јаз у годинама никад није успјела да прекорачи весело, као што је корачала животом, као што се и удала, као што је била срећна. Кад су нам се године среле по некој зрелости, мада се никад нису могле пребројати ни тад, није могла са мном причати. Схватио сам то као један мост, испод кога не тече ријека и њу која никад неће помислити, ни поставити питање зашто... и мене који не само да размишљам, већ мене који могу, дати руке своје, само да протече.

Ту смо се разишли. Моја мајка, након очеве смрти, посјетила ме једног јутра, као да је знала, да и она нестаје, и све ми рекла плачући и молећи ме да јој опростим. Беспомоћну и стару, пољубио сам у чело, док је плакала. Нисам јој имао шта опростити, још мање кривити је. Имала је уста пуна животне горчине и сузе којима је жалила саму себе. Волио сам је, још, много сам је волио. Тихо је нестала. Рекла је да запишем име-Хорације. Било је касно, из стола извукох лист и ставих га поред листа с цвијетом. Ћутим. Дуго ми је о томе причала једног јутра, моја Ања. Препознао сам је, још једном... Препознао сам је, и кад она више није била Ања и кад је морала да се мјења. И кад је одрастала, зато што она то жели, и кад је зрелост није питала дали је спремна да је носи, да је има. Видио сам у њој дјевојчицу, кад је била жена већ, и оно друго, јаче и теже. Знао сам шта је у њеној глави! Хорације, знак који јесте име, није гријех. Љубав која је запалила једну ватру, да огреје двије душе што

дрхте, јесте само гријех-један пламен који гаси кап воде, што јој суди. Ћутао сам. Нисам мицао уздах сажаљења и немирности, нисам ни проклињао, ето нисам... тај гром и кап воде што пуца у врхове мора, расјецајући ово јутро. Нисам могао рећи ни мраку да сад не зашумори и да се не уштукје та ноћ, што просипајући, то кишно кестење, ево је пламен, који неста.

Јесам рекао крв, кад се споменула вода. Пљуштала је низ наше косе, у киши сопствених сажаљења. Нисмо мицали љубав! Рекла је да иде, да путује... Знаш ли гдје, како и зашто? Знаш. Знао сам и кад ми буде причала, да више не плаче, да управо сад, кад лаже и себе и мене да паче, сад, сад плаче. То нису биле лажи, то су били пламенови које је гасила својим рукама. Све смо опростили, тој бици за коју нам је требало све више снаге и све више руку, за те ватре. Загрлила ме чврсто, јако и смјело. Оде. Осјећао сам да знам куда иде и гдје је, чак сам јој и адресу знао:

Дрвена кућица на крају шуме
Мјесец пјева у сумраку
Ватра у камину, свијећа на прозору
Бијели се пропланак и шума
као ноћ: са бијелим гостом на вратима.

Очекуј једног госта више!!!

Ању сам упознао једног јутра у саму зору, дјевојка, која је стајала на плажи, испред моје кућице је држала у руци папир и цвијет, пушила је цигарету и попут дјетета бацала каменчиће низ море, дуго гледајући у кругове, које су јој правили. Неки старац је чекао у чамцу. Бацивши их, уђе и отплови у луку.

Узео сам папир, подигао цвијет и гледао за чамцем дуго. Није ме видјела. Следеће јутро дошла је сама, трајектом, држећи мачку у наручју и сишла на истом мјесту. Освртала се, око себе и тад сам први пут видијо њене очи.

Дуго ме гледала, пришла ми је нормално, није се нимало изненадила кад је препознала свој цвијет на мом платну, само се насмјешила и наставила да ме гледа без ријечи, дуго ме гледала као да зна да сам ја кривац за њене нестанке... Ништа није рекла, погледала је у платно, па тек онда у мене.

Нисам дирао ту њену чаролију, пустијо сам да се игра са мном, са собом... тад се постиди, сакупи усне и оде... Оде без ријечи. Ко је он? Не, нећу да знам, не смијем да знам. Како да је позовем да се врати, којим именом, причао је Ануел самом себи. То није дијете, није ни жена, ко је она? Сад смо се упознавали, шетала је по плажи, у широкој хаљини,

немарна, љупка и стрпљива, у својој борби коју смо заједно открили, да јој се предамо. Њена мачка се почела врпољити, већ спремна да бијежи, она је спусти на земљу док је ова огреба у журби и побјеже у шуму.

-Перла, ти дивљакушо једна... уф...

Сјела је на пјесак и поче да се мршти гледајуци своје прсте. Па као да је тек тад била свјесна, да није сама погледа ме, престаде да се мршти... и поче да се смије... престаде да гледа за мачком, па нестале у свом смијеху.

Престао сам да цртам њене очи, и пошли смо једно другом у сусрет. Палила је цигарету, пруживши ми кутију и поче да прича, да прича... Када је ућутала обоје смо се смијали.

А ко си ти? - питала ме је, сад већ помало љута на саму себе.

Не, није важно. - ја сам Ања.

Отрчала је за мачком и нестала у шуми. Махнула ми је, већ из даљине, сјетивши се да је то заборавила, и нестале. Тако сам је заволијо, већ сам себи испричао ту причу док она није долазила више, цијело једно љето... Све док сам је заборављао, она је ту била, а све док није била ту, никад је нисам заборављао. Била је зима, острво, потпуно пусто, на валовима јаким и бијелим, капала је ноћ. Сама се довезла чамцем, мокра и пуна буре, покуцала је на врата.

-Ања,ти!

Бура јој је донијела очи пуне суза, па ми се чинило да је плакала.

Није ми рекла.

-Дошла сам, баш ја, само да те питам КО СИ ТИ?

Насмјешијо сам се, понудијо сам јој цигарету, утопливши је крај ватре дуго је ћутала. Гледао сам је, тако, док је прела као мачка склупчана уз ватру, тако крхка, топла, мила, кћер би ми могла бити... То није Луција, то је Ања.. ЈЕДНА МОЈА АЊА. Провукла се кроз цијелу ту зиму. Била је дио ње. Била је дио мене. Била је дршка малог бијелог цвијета, убраног у росно јутро. Чувао сам њен цвијет, мјењао воду, имала је своју вазу, своју свијећу свој пламен у камину и своје очи. Били смо странци, прескочили смо познанике, другове, пријатеље у нашим душама, по које смо се враћали данима, да их још боље угостимо у нама самима. Били смо двије душе, два тијела, два пољупца, два уздаха, двије чежње, четири сузе, па смо били четири ока. У осмој сузи смо се срели. Никад је нисам успијо вољети, оном брзином, за коју је она себи давала, сво право да је слиједи. То не значи да сам је волијо мање... она је чувала брзину за срећу, као да је тачно помножила и сабрала километре те љубави, по којима ће она касније, да хода, шета и лута у свом животу. Ја сам био у тим неким годинама које су се ето, одузимале и дијелиле саме са собом, али то ми није дало немир само што моја љубав јесте била љубав, а она њена је била женска, она што и јесте кад то није, понекад постане, временом, а понекад искуством, а некад, никад то и не буде, кад се расточи у само два корита.

Ово о чему причам јесте чежња, за догађајем.
Дуго ми је о томе причала, једног јутра...

*Кључ кућице са писмом старца
садржај писма*

Драга унучице
на вратима кућице сусрела си се са животом
иза отворених врата, руку ћеш пружити својој жељи
и ухватити тог лептира, кога си у дјетињству своје, цртала:
да би касније плакала (док си трчала за њим) својим и туђим ливадама.
Када се рукујете, па будеш понуђена да сједнеш, немој сјести, савладаће
те сан, уморна си.
У поткровљу слажи све своје снове...
Ако некад осјетиш чезњу за самоћом више,
испод степеништа спава још једна самоћа.
Волијо бих да си срећна... али никад превише...
превише је доста!!!

Кућица је твоја, то значи:
Узми простор из своје душе
разастри се, да се исуши љековито биље
сакупи га...
али никад не остави тај простор своје душе празан!
Знам... љепота никад не зјапи...
не почини гријех туђем лептиру, свог кад си склонила у наручје.

Свен

(одломак из приповетке)

ДРАГИЦА САВИЋ Бека

Рођена је 1958.године у банатском месту Сечањ, где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је на правном факултету Универзитета у Београду. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња.

Објављена збирке песама: *Феникс* (2012); *Огољена душа* (2015); и електронска збирка песама *Моја оставина* (2011).

Као аутор заступљена је у више десетина зборника поезије у Србији и региону. Значајне награде на књижевним конкурсима су: електронска збирка песама, награду доделила Библиотека Заветине Београд, 2011.; освојено 3.место, КУД *Петар Кочић* Челарево, 2013.; освојено 3. место, КПЗ Сечањ и БКЦ Н. Милошево, 2013.; освојено 2. место, КУД *Петар Кочић* Челарево, 2014.; освојено 1. место, награда *Милош Шубарички*, КУ Кикинда, 2015.; освојено 3. место, Карловачки лист из Сремских Карловаца, 2016.; награда за најдуховнију дечију песму, коју је доделила СПЦ на 23. Међународном фестивалу песника за децу *Булка*, у организацији Дома културе из Црвенке 2016.

Члан и Књижевне радионице Балкан.

Живи и ствара у Бачкој Паланци.



НЕ ТРЕБА МЕНИ

Не треба мени сребрни сат,
да ми покаже колико је сати.
И у мраку мени гране сунце,
кад се сјај у твоје око врати.

Не треба мени астролог,
да ми гледа у далеке звезде.
Моју душу увек обасја срећа,
кад мојим небом твоје очи језде.

Не треба мени циганка гатара,
да ми гата о љубави и срећи.
Од погледа твог срце затрепери,
као пламен на воштаници свећи.

Не треба мени злато што се злати,
срећа се златом не може да плати.
Мени требаш ти..., само ти,
ти ћеш ми љубављу
душу позлатити.

НИСИ ОДУСТАО

Не, ти ниси одустао
од мојих лудих бубица,
што гамижу по твојој души.
Из мора бескрајног сивила,
израњао си дугине боје.
А моја туга је нехатни убица,
што куле твоје у облацима руши
и убија снове твоје.

Не, ти ниси одустао од белих ноћи,
тебе су будиле моје ноћне море.
Хтео си са мном млечним путем поћи,
а моја туга је мутила твоје плаве зоре.

Не, ти ниси одустао од мене
и кад сам срећна и кад сам тужна.
Само ти ме разумеш, само ти ме волиш
и кад сам лепа и кад сам ружна.

УЗГРЕДНА ШТЕТА

Као гром из ведре неба,
неправда се сручи на невина плећа.
Тело је живо, убијена је душа
и погубљена још нерођена срећа.
А када човеку душу униште,
не могу кајањем поправити квар.
И не могу бол да пониште,
јер душа није ствар.
Ја остах љубави жедна,
од нечије несреће и ја страдам.
А ја сам само штета узгредна,
посечених крила у понор падам.
И дође време да целати сада,
своју жртву понизно за опрост моле.
Преживела је пушта нада,
а још крваре старе ране и још боле.
А ко ће мени за тугу платити,
ко ће ми осмех на лице вратити,
ко ће ми рђу на души позлатити?
Покосише моје смиље и босиље,
горки пелин у срцу цвета,
а нико ми неће платити за то,
ја сам само узгредна штета.

ДУШИЦА ГАК

По занимању је професор српског језика
и књижевности, запослена у О.Ш. 20.Октобар,
Сивац.

Живи у Кули.

ЗЕЛЕНО НЕБО

Какве се представе одвијају,
на небеском, плаветном ћилиму,
у шумском шуштању и стапању,
изнад шума које лелујају.

Шта шуме од нас скривају,
док своју представу планирају,
своју горску косу савијају,
и тим призором нас очаравају.

Усамљен сунцокрет под зеленим
небом...
назире се као савршенство оку,
у џепу шишарка и слобода,
као сенка која небом хода.

Звездано небо у гроздовима,
изгара у дну шумског видика,
сенке бледасте и разливане,
као прави ореол дугиних слика.

Шума ми треба,
то пространство зеленога неба,
сенке које измичу, губе се,
у том зеленом, дивном бескрају...



ДАН КАО САН

Колико је потребно времена да се досегне граница
која ослобађа од свих недаћа.

Колико снова и надања морамо да преболимо
а да се опет у миран кутак вратимо.

Колико снова да доживимо или замислимо
како да их сврстамо и именујемо
где светлост да пронађемо?

У који тунел живота да уђемо
и без страха кроз њега прођемо
прижељкујући светлост која нас чека
када из њега изађемо.

За коју сламку да се ухватимо
и наше очи светлошћу обасјемо
у коју звезду да погледамо
и у миру ту светлост прихватимо
знајући да тако ризикујемо
да у провалију таме опет не склизнемо.

А, сан трепери, захуктан
брише све туге и боли гомилане годинама
у животима са лебдећим сновима.

Да ли и нама, као и сновима
свитање долази у ноћима
када нас снови пробуде
и са немирима суоче?

ДУШАН КОВАЧЕВИЋ

Батуља

Рођен је 1961. године у Руми, а живи и одрастао у сремском селу Мали Радинци. Поезијом се бави још од основне школе, из љубави и хобија.

Објавио је четири збирке поезије: *Заборава тражим* (2015); *Још сањам* (2015); *Живот је тајна* (2016) и *Рањени вук* (2017).

Члан је и Удружења писаца *Чегар*, Ниш. Заступљен је у више зборника и антологија поезије.



СЛАТКО СНОВИ

У наручју тамне ноћи
Путевима лепих снова
Желела би тихо поћи
На починак душа ова

Моја душа пуна јада
Патње, бола и самоће
Данима се бољим нада
Без бојазни и тешкоће.

Хтео бих мирно да живим
Срећни да буду људи
Животу да се дивим
Без страха да се будим.

Хтео бих миран сан
Тихе звездане ноћи
Топао, сунчан дан
Надам се да ће доћи.

Желео бих цвеће да цвета
Да расте зелена трава
Лепота овога света
Истина да буде права.

Није то само жеља моја
Жеља је многих људи
Душа да има спокоја
У миру да се буди.

И Месец ноћу да сија
Да нема више таме
Анђели бели да лете
Слатке снове да маме.

САМО ЗА ТЕБЕ

И ноћас ћу будан бити
У себи ћу мисли крити
Волео бих у даљини
Да си и ти у тишини
Па да нам се мисли споје
Желело би срце моје.

И док ветар хладан дува
Моја љубав нек' те чува
На постељи, на јастуку
Миловаћу твоју руку
Као да си поред мене
И те твоје очи смене.

Не, још нећу ја заспати
А ти спавај рано моја
Не брини се мораш знати
Да је самном душа твоја.

Нека ветар дуне јаче
И нек' мисли носи моје
Знај да мени много значе
Да дотакну снове твоје.

Нек' те чува и анђео
Што у ноћи тихо лети
Мога срца ти си део
И увек се тога сети.

У сновима и на јави
Увек ћу те ја волети
За тебе сам човек прави
Нек' се наша љубав слави.

ПУЦАЊ ИЗ ТАМЕ

Руке су влажне моје.
Крв се низ прсте слива.
Звезде на небу стоје,
док душа ка њима плива.

Опаком игром судбине,
мој се живот гаси.
Затвара многе празнине,
док лебдим у тами тишине.

Не боле мене ране!
Страху нема у мени!
Остављам за собом дане,
одлазим са ноћном сени.

Топла је крв што тече.
Из мене... Мојих жила...
Спушта се моје вече...
Пролази живота идила.

Ни смрти се не бојим!
Доћи ће једног дана.
Борим се... Још постојим...
док ми крв липти из рана.

Месец високо горе...
Посматра згрчено тело.
На земљи у локви крви,
ускоро мртво и бело.

Бљесак као да гледам.
Од пуцња из тамне ноћи,
не бих да умрем... Не дам...
Још грабим сламку помоћи.

Већ видим лојане свеће.
На вечни пут ме маме.
Никад се сазнати неће
ко је пуцао из таме?

КРИК У ТАМИ

Јаук у ноћи, врисак у тами,
Кошмари ноћни, тешких снова,
Трзаје болне у мени мами,
Не да ми мира ни ноћ ова.

Хук ветра ноћног и кррик птице,
Слушам у ноћи, то доба глуво,
Опет ме муче несанице,
Сваки звук познаје моје уво.

А ноћ је мрачна, време је сна,
Док мени, кошмарна, прође и ова,
У мени спознаја и додир дна,
Те душе моје, тужне без снова.

Авети ноћи владају силни,
Крикови птица, владари мрака,
Леежим нећо у ноћној тмини,
Плућа се боре, треба ми зрака.

Срце немирно, лупа упорно,
Пролазе сати, ноћи без снова,
Мучи ме ово тело уморно
Доћи ће свануће и зора нова.

Немам жеље, немам ни воље,
Нигде да ходам, даљина мами,
Знам да ми неће бити боље
И ноћас слушаћу крике у тами.

ЂУРА ШЕФЕР Сремац

Рођен је 12.02.1950. године у Руми, професор је југословенске књижевности.

Објављена ауторска дела: *Титов венац сонета* (1982), родољубива поема *Звездане њиве* (1987), озбиљна поезија; *Тамбурица, коло и песма румских Брежана* (1994), монографија ХКПД-а *Матија Губеи*; *Досетљиве доситејке* I, II (1995, 2003), басне у стиху; *У Вуковој ризници речи* (2002), азбука у стиху; *Колевка сремског паора* (2005), озбиљна поезија; *Пикали смо лопте крпењаче* (2007), поезија за децу; *К'о сатаром сатири ме сатира* (2008), афоризми и сатирична поезија; *Паника граматика* (2009), поезија за децу; *Лабудов пев* (2009), сонетни венац (љубавна поезија); *Сремачки шеретлуци*, збирка прича хумора и сатири, I е -издање, DHIRA, Küssnacht, Schweiz (2011); *Бећараста сремачки (р)епиграми*, хумор и сатира (2016).



Добитник је више награда и признања, од којих издвајамо: Књижевна награда *Војислав Илић Млађи*, 2005, Жабари; *Бело перо* 2006 (поезија и проза), Житиште; *Плава повеља* 2005, Амфора и Златна повеља (родољубива песма) – *Панонски галеб XX*, 2009, Суботица-Палић; *Куџурски клип* 2009, Прва награда, Куџура – Врбас; Прва награда, сатира, Сарајево; Диплома *Сатира је алтернатива безумљу*, II место за најбољу песму на конкурс *Прве сатиричне позорнице Макс Минус*, Сарајево, БиХ, 2010; *Златни афоризам* 2010 (и укупни победник фестивала), Мркоњић Град; Плакета Сима Цуцић 2010 (књига поезије за децу *Паника граматика*), Ново Милошево; *Позлаћени афоризам* 2011. и Најзаступљенији аутор, Мркоњић Град; Прва награда, међународни конкурс *Еколошки афоризми*, Врбас, 2011; Најдуховитији аутор 2011, *Лига духовитих*, Београд 2012; Прва награда – Сатирикус I. реда, Мркоњић Град, 2012. и 2013; Лауреат међународног фестивала хумора и сатири, *Куџурски клип* 2009, 2012, 2013, 2014, Куџура, Врбас; Најлепша љубавна песма и циклус песама на 13. конкурс љубавне поезије *Љубави, чежњом те зовем*, Мркоњић Град 2014; Прва награда *Куџурски клип* 2015; Књижевна награда *Клуба умјетничких душа*, Мркоњић Град 2016, за циклус песама, *XV Конкурс љубавне песме над песмама*. Диплома – Сатирикус I реда, XV јавни конкурс хумора и сатири, Мркоњић Град 2016.

Заступљен у антологијама, лексиконима и зборницима поезије, прозе и афористике: Рале Нишавић: *Невенана антологија савременог српског песништва за децу и одрасле*, Нови Сад, 2005; Милутин Ђуричковић: *Коло пријатеља*, антологија поезије за децу и младе, Београд, 2007; Селимир Милосављевић: *Непролазни*, песници српске књижевности кроз векове, Јагодина, 2008; Перо Зубац: *Кад срце засветлуца*, Антологија новијег српског песништва за децу и младе, Рума, 2009; Лексикон писаца просветних радника I, II, Београд, 2001, 2002 – М.Д. Игњатовић и М.К.Трнавац; *Историја српске књижевности за децу* – проф. др Тихомир Петровић, Врање 2001, Нови Сад 2008; Павле Поповић: *Афоризми I*,

II, III, IV – међународни Зборници афоризама, Küssnacht, Schweiz, Сарајево – Крушевац, 2011.

Заступљен је и у многим другим међународним зборницима. Сарадник је више листова и часописа у земљи и иностранству: *Шипак*-Београд; *Носорог* – Бања Лука; *Поета*- Београд; *Балканске зоре*- Нова Варош; *Сремске новине* - Сремска Митровица; *Афоризам-Јеж* (УБССЈ), Београд; *Афирматор*, Београд; Часопис *Сретања* и УП *Чегар* – Ниш; *Авлија*, Рожаје, Црна Гора; *Суштина поетике* и др. Био је аутор сатиричних колумни часописа Шипак: *Књига је светиња, а светиња се недира, Тако народ каже*; Сирмиуминфо – *Књига наша насушна*.

Почасни је члан Књижевног – Иродалми клуба и сарадник листа *Сунцокрет*, Суботица-Палић; редован члан ХКПД *Матија Губец* Рума (од 1989); члан Удружења за заштиту ћирилице, Нови Сад; члан Удружења писача *Чегар*, Ниш; сарадник и члан Секције балканских сатиричара Србије *Јеж* (УБССЈ), Београд. Почасни члан Градске библиотеке *Атанасије Стојковић*, Рума.

Живи у родној Руми.

КУДА ЈУРИШ СУЛУДИ ЖИВОТЕ

(песма у песми)

Гледам вола без запрежних кола
њушкам димњак, а фабрике нема,
ој животе, ој животе!

Тражим хлеба да падне са неба
за машином сити радник дрема,
ах дивоте, ах, дивоте!

У шталама виси паучина
мрежу плету привреде пауци,
нек се коте, нек се коте!

Роде су нам изашле из моде
нит плач деце ни жена јауци,
ух грехоте, ух грехоте!

Србијанско коло без музике
вође воде рају без шиљкаша,
ох лепоте, ох лепоте!

Све се питам куда да одскитам
без излаза судбина је наша!
Куда журиш, сулуди животе!?

Њушкам димњак, а фабрике нема
за машином сити радник дрема
мреже плету привреде пауци
нит плач деце ни жена јауци
вође воде рају без шиљкаша
без излаза судбина је наша!

НАЈИСКРЕНИЈА ПЕСМА

Откад склизнух на једну ногу
до инвалидске непотпуне пензије –
могу само да се молим богу
док борим се против хипертензије.

Носим кесу смећарску до контејнера
чувам се гладнијих од себе – керā!
Имам стару здравствену просветарску
и неважећу личну карту бећарску.

Ноћивам на степеништу бескућничку
на *социјали* (гр)ебем, кевћем, лајем...
Ручак прескачем, за вечеру не хајем
краду ми лову за ... нану им политичку.

Освајам сигурно државничку боговску
за слободу речи – казну лајавичарску!
Бинго – гарантују ми ћелију затворску
с погледом на долину – гробљанску!

Испаде ми и последњи скрнави зуб
сад сам дух – у души ипак сам родољуб.

ЖИВОРАД ЖИКА МИЛОИЧИЋ



Рођен у Брзану, СО Баточина 01. маја 1949. године. Осмогодишњу школу завршио у Брзану а средњу Железничку Техничку школу у Београду. Радио је на радном месту отправник возова у Крагујевцу и Лапову. Уз рад дипломирао на Вишој железничкој школи. Затим је радио на многим радним местима, иследник за ванредне догађаје на железници, у унутрашњој контроли, а пензионисан са радног места шефа станице Параћин 01.07.2006. године.

Објавио књигу кратких прича *Маћеха* (2014), другу књигу поезије *Три тополе* (2015) и трећа заједничка књига *Шанат душе* са Милицом Лесјак из Чаковца, Р. Хрватска у јануару 2016. године. У задњих годину дана у заједничким издањима штампао је око 30 песама.

Живи и ствара у Јагодини.

ТУГА МОЈА

Седим на обали потока
на зеленој трави.
Гледам твоје бистре воде
и слушам жубор твој.

Твој жубор је сада тужан.
Осећаш моје расположење.
Молим те не буди груб,
молим те буди ми друг.

Дошао сам теби да ублажим бол,
слушајући те као некада, весело.
Ти ми за инат жубориш тужно.
Зашто ми то чиниш, тако је ружно?

Воде твоје, сузе мајке моје,
што их проли за децом својом
које младе покупи Свевешњи.

О Боже, кад су тако били добри
зашто их мајци и брату узе
да за њима, овим потоком,
теку мајчине и моје сузе?

Теци поточе носи бол моју
за сестрама, братом и оцем,
а сада и за мојом мајком,
тугу сина и брата, тугу моју.

СУСРЕТ

Сусрет је требао бити пријатељски,
мени узбуђења нису изостала.
Да ли си видела у мојим очима
поглед изненађеног човека.

Ти си остала хладна као стена
без видљивог знака узбуђења,
као да ниси била задовољна
због нашег, случајног виђења.

Косе плаве на рамена пале,
руке беле ко дечије, мале.
Лице бајно, очи враголасте,
ватру пале где су погледале.

Моје срце лако запаљиво,
к'о на мину да је нагазило.
Сада куца као полудело,
док те гледам нежно, мило.

А ти хладна к'о изворска вода
ни погледом да ме удостојиш
па ми срце добар савет даје:
Одустани, то не може бити твоје.

ТЕЧЕШ МИ КРОЗ ВЕНЕ

Отишла си својом вољом
задржати те нисам могао
ти ме ниси заволела
а ја тебе волео сам много.

Не љутим се имаш права
да волиш кога хоћеш
не желиш да волиш мене
али знај, течеш ми кроз вене.

Не желим да стајем на пут
што те води твојој срећи
притисак на душу моју
и на срце све је већи.

О теби вести радо слушам
твој лик у мени не вене
сећања ме враћају у прошлост
али знај, течеш ми кроз вене.

Жива, здрава и срећна била
то ти желим из свег срца
па и ако с' другим си отишла
моје срце још за тобом куца

Струјиш мојим телом целим
мислио сам временом ће проћи
ништа није учинило време
Знај и даље течеш ми кроз вене.

ЕМИЛИЈА ЖИВКОВИЋ

Ема

Рођена је 1936. године у Грузи. После смрти супруга 2000. године, а у позним годинама почела је да пише.

Објављена збирка песама: *Корак до свитања* (2009).

Чланица је више књижевних клубова и удружења. За кратко време од када пише поезију, песме је објавила у 190 зборника и неколико антологија. Учествовала је на многим песничким кокурсима, као и сусретима песника.

За свој рад је награђивана и похваљивана, а песме су јој превођене на стране језике.

Живи у Крагујевцу.



МЕД ЉУБАВИ

Хтела бих,
Да будем
Жути цвет
У жбуну
Новог пролећа.
Свануће,
Препуно жутог.
Хтела бих,
Да чаробне латице
Сипам
У окрепљујући напитак
Меда.
Што жеља пружа
Хтела бих,
Да будем блистава,
Нечујна.
Лишће и ветар
Да шапућу
Исти мед љубави.

ОДНЕО СИ ЛЕТА

Однео си лета,
Оставио зиме.
Река,
У заборав тоне
Тамо,
Где зри раж.
Али,
Ништа
Траг не брише.
И оно,
Што сине
Никада више.
Имам твој глас.
С тобом,
Зашло све је.
Пут
Што нас носи,
На трен раскршћу
Док веје.
Угасио се пламен.
Остало је жедно,
Јеком испуњено
Име само једно.

ЗВЕЗДА ДАЛЕКА

Живот живим- радошћу,
Болом и тугом.
И тако сваког дана.
А када одем,
Ни у чему- нигде
Неће ме бити.
Када одем,
Да ли ћу знати
Где сам боравила?
А када стигнем,
Али где?
Да ли сам
Ту игру схватила?
Разумећу:
Живот и смрт.
И тако у бекству,
Дању и ноћу
Продужих стазу.
СТИГОХ ДО ЦИЉА.
Тамо,
Где ме чека
Нова стаза.
На новом путу,
Чека ме звезда,
Звезда далека!

ТРАГ ВИХОРА

Олујни ветар,
Ледени град
ШИБА.
Оставља пустош
У души,
Траг остаје.
Све је празно.
Поглед се губи.
Одлазиш,
Одлазиш са ветром.

ЖАРКО МАРКОВИЋ

Рођен је 19.04.1961. године у селу Средска код Призрена, где завршава основну школу, дипломира на Економском факултету у Приштини. Као државни чиновник ради у Призрену до 1999. године и након тога служба наставља у Новом Саду.

Љубав према писаној речи показује од 1998. године са децом, родољубивом и љубавном поезијом. Сликарством се бави од 2005. године. Самостална изложба 2006. године у галерији *Емили*. Редовно излаже на Новосадском сајму АРТ ЕКСПО. Афоризми су његово ново откриће.

Живи ствара у Петроварадину.



1. Успешно сам прошао кроз сито, сад ми остаје само решето.
2. Док сам ја слушао њих они су послушали себе.
3. Лаганим кораком стижете на циљ а брзим у хитну службу или затвор.
4. Туђа оцена мог знања, мени није сигурно мерило вредности.
5. Ко се понаша као вук, тешко спава као јагње.
6. Код пушке је главни окидач ороз, а код човека срце.
7. За возњу по граду добар је градски превоз, за возњу кроз живот-сопствена жена.
8. Данас је први, радницима сам поделио послове, за плату ће причекати ...
9. Онај који неће доћи, сигурно неће закаснити.
10. Ако је тајна, због чега се то говори, негде је процурило ...
11. Ако сте алави, дрски и безобразни и неписмен човек може да вас прочита!
12. Некима је светло на крају тунела одавно угашено!
13. Кад сам био мали, хтео сам што пре да порастем. Сад ми нема назад!
14. Од свега што саградисмо, остадоше нам само рушевине.
15. Они који имају вишак времена, обично имају мањак идеја!
16. Тугу не дај ником, срећу дели са сваким, бићеш свима од користи.
17. Ако нешто хоћеш да кажеш, не мораш баш толико да причаш!
18. Испуни своју жељу, али на свој рачун!

СУДБА

Седим, пијем!
Испред себе,
У прошлост гледам!

Радујем се, патим,
Ал' да ме сломе,
То ником' не дам!

Једна чаша,
На мом столу,
За мене је мало!

Ех, судбино,
Шта ми је то
На пу стало?

Чаша за чашом,
Као суза, сузу стиже,
У прошлост гледам,
Судбо моја
Приђи ми ближе!

ЛЕПТИР СРЕЋЕ

Око главе ми лептир
Игру веселу игра,
Круг за кругом,
Као каква чигра!

Као да ми поруку
Какву шаље,
Да л' да ми на длан слети,
Или да иде даље?

Као да га какав магнет,
У зачарано коло крије
Осетих поруку његову,
То је поздрав моје
најмилије!

Лептиру, брате,
Најлепши цвет ћу теби дати,
Реци јој да моје срце
За њом болује и пати!

Полете лептир
И нагло стаде,
Као да хтеде ми рећи,
Да, има, има наде!

ВАЖНА ОДЛУКА

Пођи стазом сигурности,
Наивност је кажњива,
Врати се стварности,
Ти си јако рањива.

Не дај да те ико гура,
Буди храбра као што јеси,
Немој бити ичија фигура,
Сама себи срећу донеси!

Мораш живот слушати
пажљиво,
Не дај да те одвуку,
Време је јако варљиво,
Ти доносиш важну одлуку.

Мораш живот слушати
пажљиво,
Не дај да те одвуку,
Време је јако варљиво,
Ти доносиш важну одлуку.

ЗАВИЧАЈ

Рођен и одрастао сам тамо,
Што Старом Србијом се
зваше,
Тамо је Средска моја,
И огњиште наше!

Повише Душановог града,
Ту је село моје,
Сведоци времена славног,
Тамо споменици стоје!

Тамо је тишина громка,
Свуда се чује,
Као да повратак мој,
Жељно очекује!

Средачка жупо, мајко,
Рашири своја недра,
Прими нас у крило,
Нека буде као што је било!

ЗОРИЦА САВИЋ

Рођена је 1950. године у Равном Селу. Радни век је провела у Научном институту за прехранбене технологије универзитета у Новом Саду.

Објављене збирке песама: *Сузо моја* (1997), (рецензент Благоје Баковић); *Титрај срца* (2001), (рецензент Душко Трифуновић); *Сачуване нежности* (2004), (рецензенти Душко Трифуновић и Перо Зубац) и *Пролепшана чежњом* (2014), (рецензент Перо Зубац).

Живи у Новом Саду.



СЕЋАЊЕ СЕТНО НАВИРЕ МОЈЕ

Мисли навиру на младост моју,
улицу једну што је на крај села,
куће све исте, ниске и беле,
душа ми сетна сећања хтела.

Јоргован бели и багрење бело
високо се уздижу на крају пута,
понеки плави прошарао себе,
подсећа на чипку девојачког скута.

Под мирисном крошњом када сунце пржи
на клупама двома, погледа сетна,
с рукама у крилу старине седе
помињу давна времена сретна.

Вече кад падне, све живо кад усни,
светиљка последња када се гаси,
ту се младост скупљала срећна,
за њих то беху најслађи часи.

Шаптање тихо, погледи скривени,
додир нехајни, ко намеран није,
дрхтаји снажни, уздаси тихи,
свако од свога вољеног крије.

Ту су се први пољупци крали,
ту је и прво дугменце спало,
ту се о бесаним ноћима прича,
ко воли кога и то се знало.

На верност ко се и коме клео,
чије се срце чијем обећало,
ко чека кога и када ће доћи,
ко проси кога и то се знало.

Јоште и данас улица иста,
још багрење шири мирисе своје,
једино трага од клупа нема,
сећање сетно навире моје.

Трошније куће сада су само,
чудна тишина као да дрема
ветар ћарлија, али ко некад
чини се мени – младости нема.

ЖУТЕ СУЗЕ СВЕЋЕ

Мирисни хлеб ено из тепсије вади,
окрајак ми пружа руменкасте боје
и не знам да л' ми дражи комад беше,
ил' топлија, мекша рука баке моје.

У топломе крилу љуљушка ме тако
и тихо говори *једи, моја рано*
и само понекад својим грубим дланом
мусаво ми лице обрише лагано.

И док се тако мешкољим код баке,
ја погледом пратим куд се деда креће,
у пролазу руком замрси ми косу,
никада ми радости не бејаху веће.

И шћунуга тако у том топлом крилу
са комадом хлеба намазаног машћу
и данас ми жеља за таквим комадом
ал' сад хлеб не једем с некадашњом слашћу.

А у сну да видим два ми бића драга,
знам, молитва моја, изневерит неће,
а онда ујутру за помен запалим
и друго, дуго гледам жуте сузе свеће.

МАШНЕ ЦРВЕНЕ МОЈЕ

Машне сам твоје, с твоје косе црне,
вешто одвезиво, љутила се ниси
од свих девојчица некако посебна,
тиха и сетна увек била ти си.

Сећам се ко данас, десетак нам лета
беше тада било, а данас је сета
на тебе сам често и радо мислио
детињства нашег тајну вешто крио.

Мислима се враћам у те школске дане
к'о да и сад дирам машне ти црвене,
ко да трена овог чупкам те за косу
и несташно гуркам клупу испред мене.

Ноћ када се спусти, тишина завлада
руке често метнем под главу и ћутим,
мислим на тебе и питам се где си,
можда си тужна, или само слутим.

Биће ти лакше кад душа заболи
ако се сетиш мог нежног погледа.
Још уморне нису очи моје плаве,
ал' је душа зрела и коса проседа.

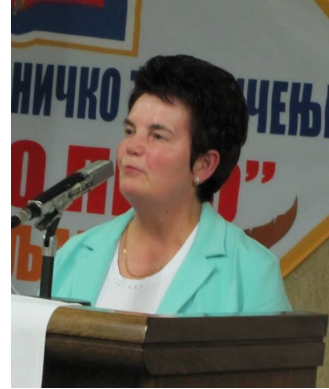
ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ

Рођена у Модрану код Бијељине – Реп. Српска, живи и ствара у Франкфурту на Мајни. У Београду завршила Вишу туристичку школу. Пише поезију за одрасле, дјечију поезију и хаику. Сарадник многих листова и часописа. Заступљена у многобројним антологијама и зборницима, како у домовини тако и у дијаспори.

Члан је Удружења хаику књижевника Немачке, Удружења књижевника Хесена, Удружења хаику књижевника Србије, Дечијих песника Црне Горе, Клуба Карађорђевића, Београд, СКОР-а, Нови Сад, *Коријени* – Сомбор, Удружења Српских књижевника Словеније и почасни члан, *Таласи* Прњавор, Српске књижевне радионице Франкфурт на Мајни.

Превођена на - немачки, енглески, руски, јапански, бугарски, словеначки, македонски језик. Добитница многих награда у земљи и дијаспори.

Објављена књижевна дела, поезија за одрасле: *Семберске сузе* (1997); *Расуто стадо* (1999); *Семберијски вијенац* (2008); *Семберијски славолук* (2013); дечија поезија: *Чаробни оркестар* (1999); хаику: *Брезе у завичају* (2001); *Дјечак и свитац* (2008); *Звона у даљини* (2015) и *Седам градова код Стерије* (2016).



НАГРАДЕ : Прва награда Југославије 1975 – *Моја домовина 30 лета у слободи* – Савез Омладине Југославије; Прва награда - *Европске новости*, Франкфурт 1997; *Сребрни орфеј* – Удружење писаца 7 – Франкфурт 1998; Видовдан – *Своме роду од Косова до данас* – Прњавор 2009; Златна лира – Српска књижевна радионица – Франкфурт 2009; Златни Орфеј - Удружење писаца 7- Франкфурт 2009; Златна лира - Српска књижевна радионица – Франкфурт 2010; Златна лира - Српска књижевна радионица – Франкфурт 2011; Повеља Карађорђевића – Београд - 2011; Ћирило и Методије – Македонија - 2012; Веселин Јовановић – *Јадарски одисеј* - Београд 2013; Златно перо - Љубљана 2014; Бешеново – Да васкрсне Бешеново - 2014; Златна плакета – *Душа песника* - Љубљана - 2015; Златни траг – Смедерево 2016; Пјесма над пјесмама – Љубљана 2016 – Удружење српске дијаспоре.

ОТАЏБИНА

Ја немам другу до тебе једину
Републико Српска, коштуто из росе
куд моје ноге газише босе
к'о зјеницу ока моју Отаџбину.

Ја немам другу дражу ни милију
у срцу те носим, уз тебе ми душа,
гдје дубока Дрина хучи и пјенуша
најљепшу на свијету, моју Семберију.

Нудила ми туђа своје уточиште
ја туђине својим нисам могла звати,
гдје ни сузе своје немам коме дати
гробови ме зову и старо огњиште.

Кад немоћан сужањ сваку наду губи
утопљеник када сламку спаса хвата,
када им је живот вриједнији од злата
и тада се своја Отаџбина љуби.
И ја тебе љубим, златокоса вило
из туђине стижем да пронађем срећу,
Отаџбино моја у мирисном цвијећу
од тебе ме ништа није одвојило.

Вјечно ћеш да живиш стамена и чврста.
И нико ти неће помјерит' границе.
Ја немам другу, до тебе Царице
Отаџбино моја Републико Српска.

НОЋАС САМ ТЕ ЈА САЊАЛА ВОЖДЕ

Ноћас сам те ја сањала, Вожде
на пропланку крај Тополе града,
вежеш лозу својих винограда
Бога молиш да ти роди грождје.

Ко срна сам преплашена била
Сунце зраке бацало је вреле.
Са мјеста се нисам помјерила
Ти ме питаш *Којим добром, селе?*

Тражим вођу на чело колоне
да род спасе од зулума, брате,
Грачанице звона да зазвоне,
да се Срби на огњишта врате.

*Занијели ме – ето виногради
и не слутим шта се то дешава.
Иди кући и босиљак сади,
роду реци нека мирно спава.*

*Немој плакат' већ кући се врати
роду реци, ето војсковође,
на душмане стиже Карађорђе,
па и сами почеће бјежати.*

*Зазвониће звона Грачанице,
а ми сејо коло разиграти,
на кубету пјеваће грлице
што је српско мора и остати.*

Кличем наглас *О, хвала ти Боже!*
Из даљине чујем пјесму неку.
Пробудих се, мени сузе теку,
то све само у сну бијаше, Вожде...

ИВАН ГАЋИНА

Рођен је 1981. године у Задру, Хрватска.

Високу стручну спрему и академски назив магистра инжењера рачунарства стекао је након три завршена студија на Свеучилишту у Дубровнику 2010. године, где је као један од најбољих студената на дипломском студију за одличан успех био награђен додатном дипломом *cum laude*. Има искуства у раду као основношколски и средњошколски наставник математике, физике, информатике и рачуналства те електротехничке групе предмета.



Пише поезију и хаику поезију, кратке приче, афоризме и рецензије књижевних дела те се повремено бави дигиталним фотографирањем. Своје прве песничке риме почео је стварати још у основној школи, озбиљнијим писањем се бави од 2000. године када је био бруцош на факултету, а од 2014. године почиње слати своје радове на разна такмичења, за зборнике и часописе.

Добитник је 20-ак међународних награда за поезију и кратке приче у Хрватској, Србији те Босни и Херцеговини.

Превођен је на више језика: енглески, словенски, италијански, бугарски, румунски, арапски, ромски, филипински, вијетнамски, угандски и индонезијски језик.

Члан је неколико удружења и друштава: Матица хрватска (од 2010.), Хрватско књижевно друштво (огранак Задар од 2014.), КЛД *Решетари* (од 2015.), Удружење српских књижевника у отаџбини и расејању – УСКОР (од 2015.), Савез књижевника у отаџбини и расејању – СКОР (од 2016.), Друштво *др Саиша Божовић* Београд (од 2016.), *Култура снова* (од 2017.).

Издао је две самосталне збирке поезије: *Тебе тражи моја рима* (2014.) и *Творац Мисли / Пролазник у ноћи* (2015.). Радове је објављивао и у заједничким збиркама: заступљен у више од 150 зборника и преко 10 различитих часописа.

ОБЕЋАНА ЗЕМЉА

Пловни као Дунав у венама теку
прадедовска слава, вера и слобода,
ко отровно трње Срби мачем секу
земаљске препреке небескога рода.

Кроз вихоре битки где армија иде
бојовници храбри трули коров газе,
отаџбину златну и кроз маглу виде
испирући крвцом заметене стазе.

Задрхти ли рука разбуде се снови,
у даљини слика Краљевића Марка
ко икона света плавим небом плови
док се Свети Сава моли из шумарка.

Из косовског гроба устају хероји,
снагом Божје воље расте ова чета,
уз Лазара кнеза војсковођа броји
најмоћнију војску, понос целог света.

Расплателим духом племенита раскош
записује причу коју ветри носе,
на путу до славе као некад Милош
православним крстом турски месец косе.

Анђели серафи борбу благосливљу,
према братском хору лети српска вила,
небеса не памте још легију живљу,
сад орао бели шири снажна крила.

Сјаји опет Бањска Страхињића Бана,
процвао је Прилеп Краљевића Марка,
нестале су ране од Видова дана,
обећана земља није била варка.

Слободна је раја од отровне змије
која лежи мртва крај косовског гроба,
у староме Скопљу цар се Душан смије,
на српскоме југу више нема роба.

ЧАРОБНА ФРУЛА

Кроз ватрену зору из Мораве вечне
свуд жубори мелос зачараних вода
носећи лепоту груде србовечне
да у души пука продише слобода.

У песми свирача сва Србија цвета
моћна као некад у злаћана доба,
по пољима плодним цар се Душан шета,
веран рајском роду све до свога гроба.

Симбол српске бити, праотачких села
свирала је фрула преко кршних гора
проносећи свирком најхрабрија дела
што их ветри шире све до сињег мора.

Скупиле се виле да слушају звуке
што заводе срце чаролијом фруле,
са три мала прста подигнуше руке
како би у души о слободи чуле.

Разиграно момче љуби мома млада
док се срца сладе у ливадном цвећу,
непознати фрулаш хармонијом влада,
кроз шљивике родне шири љубав, срећу.

Одводећи младе у рај бесмртника
на ветрима благим феникси пролете,
мелодија плови кроз тисуће слика
док орлови царски отаџбином лете.

Православна црква три јерарха слави
док јачају веру чудотворни звуци,
пресвета се мајка верницима јави,
од послушног стада беже гладни вуци.

Одвајкада Србин чува обичаје,
у аманет сину отац тајну преда,
тко загуби фрулу вековно се каје,
загонетну свирку осмислио деда.

ИВАН ПЕТРОВИЋ

Пише поезију и прозу. Заступљен у више антологија и збирки.

Објавио следеће књиге: *Човек који је сањао на ногама* (1989)-приповетке, *Остављам траг* 1990 (Песме), *Хроника врелих година* (1997)-приповетке, *Грч, Ожигљци, Распеће* (2000) песме, *Година нулте гордости* (2008) песме, *Срећка Срећка Срећковића* (2017), приповетке.



Члан Уружења књижевника Београда. Заступљен у Антологији писаца ваљевског краја. Заступљен у Антологији југословенских писаца који је издала Матица Српска из Новог Сада. Добитник више награда за поезију и прозу између осталих и награде за приповетку *Милутин Ускоковић* из Ужица.

СТРЕПЊА

Озелењујеш ли моја
Стабла увела?

Корачаш ли мојим,
Стазама зараслим?

Сунчаш ли се на мојој
Висоравни златној?

Сакупљаш ли моје
Разбежане дане?

Голе речи, трну ли ти
Под језиком?

Живом водом, из камена
Појиш ли ловце, на жар птице?

Сунце своје, хоћеш ли дати мени,
Ако моје са изласком, закасни?

ЛАПОТ

Првенче мој, узданице моја,
И страшни суде мој...
Не могу ове ноге рањаве,
Од гажења глине, плеве и блата
Брже ходити судбини својој.
За тебе су ходиле, да наћве буду пуњене
Брашном, из којих снага затеже мишице твоје.

Не могу ове руке дрхтаве,
Тежину задњег залогаја носити,
Јер се истрогоше,
Кад ме наговараше браћа
Да пустим волове, да те у орању погазе.
Да једна гладна уста буду мање...

Не пуче улар од Сивоње,
Али замало пуче срце моје
Због те грешне мисли.

И одведи ме мало даље од стења овог
Јер, ту сам ја, оцу својему, последњу погачу спремио.

И ничега се не плашим сем једног:
Плашим се да не удари довољно јако...
...као ја некада...

ИГОР СТАНКОВИЋ

Игор Станковић, алијас Змај Врањски. Рођен је 1977. године у Сурдулици, а детињство и школске дане провео је у Врању, где је и завршио Гимназију. Након тога наставио је школовање на Полицијској Академији у Београду. Данас живи и ради као официр МУП Србије, Полицијске управе у Новом Саду. Члан је СКОР, Нови Сад, на функцији потпредседника Савеза.



Заступљен је у више Зборника поезије, међу којима су *Гарави Сокак*, *Ноћ Боема*, *Миљковићеве вечери*, *Чегарске ватре*, *Панонски Галеб*, *Рудничка врела*, *Вршачка поетска сусретања*, *Видовданске бесједе*, *Сазвезжја* као и у антологији *Поетска плетеница*. Уредник је и учесник у Зборнику радова чланова СКОР-а *Сазвезжја*.

Пише поезију и прозу. Објавио четири збирке песама: *преОкупације Ума* (2004), *Демола* (2005), *Црни Снег* (2006) и *Аматерџија* (2015), и једну збирку приповедака *Горко семе* (2009). У припреми је роман.

Бави се и музиком (свира 4 инструмента и пева у рок бенду). Члан је Матице српске. Члан је ИПА (интернационалне полицијске асоцијације) Секције Србија, Регије у Новом Саду, где обавља послове шефа протокола.

МУКЕ ЈЕДНОГ САСВИМ ОБИЧНОГ ЧОВЕКА

Пропадам кроз живо блато својих мисли,
живи живот сретних или живот чистих.
Нема светла на крају магленог пута
због те моја душа љубавним хадом лута.

Поклонити цвет ил' поклонити трн,
да ли је сунчев зрак у мраку црн.
Корак назад, увек испред свих,
мог вапаја ехо сад нек' буде тих.

БЕГ У БЕГ

Предео типичан врањски
пут у даљини што се губи,
затварам очи и опет те видим
ни Грчка не отера бол лањски.

Глас из цркве не да ми да маштам,
стиг'о сам и устајем полако.
Топим се у простору плавом
грехе према теби врели песак прашта.

У Дафне видим нешто твоје
ал' Аполон никад нисам био,
фијакер док ме одвози полако
бацач диска баца скрупеле моје.

Да л' је лепша ноћ од дана,
уз ноте се роје мисли.
Без твог сам дома к'о циганин,
гужва ми је душевна храна.

Сујете к'о због гироза да се гоје,
Бузуки ми се игра с душом
Сиртаки почињем да играм
Узо полако сад већ чини своје.

УТИСАК ГРЕХА

На наговор росе легла је трава,
к'о смрт бела магла се буди,
ветар до кости, фијуче јава,
да задржим сан узалуд се трудим.

Рађам се поново, сав жедан сунца,
у глави ми там-там призива кишу,
привлачи пажњу док нешто бунца,
синоћ се смејала беломе мишу.

Желела песму а упала у вир,
невреме унутра, невреме напољу,
што ли ми је требао овај хир,
опет се анђели с ђаволом кољу.

Звезда ми данас неће засијати,
у огледалу облаку тмурном обнажен,
постеља и врело тело ће пријати,
безвредан лежим мислима унакажен.

МОЈА БАБА КАЖЕ

Моја баба каже,
кад си гладан,
не се срамуј.
-Моја баба каже,
сас бандзови
не закасуј.
-Моја баба каже,
по чаршију,
не алуј.
-Моја баба каже,
старци
ги поштуј.
Али ич гу не слушам,
јер скроз сам недргав.
-Моја баба каже,
не се жени,
док си млад.
-Моја баба каже,
узми неку
што воли рад.
-Синко море,
да меси, хекла,
гоблени везе.
-А овеј данашње
немав си благе
везе с везе.

Али ич...

-Моја баба каже,
до десет
да се врнеш.

-Моја баба каже,
по туђу гузицу,
не болив дваес.

-Моја баба каже,
шут с рогатог,
не се боде.

-Синко, неће Бежанова
него Стојанова
мајка да плаче.

Али ич...

-Моја баба каже,
кад се потурчи,
кад султан бидна.

-Моја баба каже,
лези лебе,
да те једем ја.

-Моја баба каже,
с кога си, бре,
такав си.

-Вика ми баба,
ако ти зафрљачим једну,
ће те сараним с патос.

Али ич гу не слушам,
јер скроз сам недргав.

ИЛИЈАНА ИЛИЋ

Рођена је 21. 03 1966 . године у Панчеву. Основну школу завршила у Ковину, а средњу економску у Панчеву. Мајка два већ одрасла сина. Воли уметност, пре свега лепу писану реч. Спорадично писала у локалним новинама. Песме је објављивала у зборницима *Друштво Живих Песника*, *Топла реч*, алманах *Поноћне дилеме*, *Ране песмом видане*, *Има нека тајна веза* и три године узастопно је заступљена у зборницима који се у част Аце Деспотовића објављују уочи Видовдана у Косовској Митровици.



Објавила је своју прву збирку *Ловци на снове* (2016). У припреми нова збирка радни наслов *Трагови*.

Осим чланства у СКОР-у, члан је и Књижевног клуба *Србољуб Митић* из Старог села.

СУСПРЕТ

Разменили су тек
неколико речи,
а речи неретко преваре.
Нешто као
препознавање на суво
у мрклом мраку.
Без иједног погледа
са нешто природне
интуиције -чини ми се.
Понављао је
опраштајући се,
речима:
Чувај се -речима попут молитве.
Откуд је знао
да јој треба неко
од себе саме
да је сачува?

ЖДРЕЛО

Између жељеног и суђеног
разпело се Ждрело.
Тражећи
небројано пута себе
уз пут смо се изгубили.
Лудим пољем
без сенке остали.
Не могу сви
ласте бити,
али ни кукавице.
Будите бар
стамени врапци.
Певајте између
две тошице.
Славите живот
сити, бројни и здрави.
Многи су отпутовали
ништа са собом понели нису.
Вреде само онолико
колико су за собом оставили.
Ето толико!

ПАРАМПАРЧАД

Били смо
скоро до јуче
огледало сјајно
у коме се
огледало
само небо.
Били би и сада
да нас нису разбили
у парампарчад.
И сада нас ломе
ситне до непрепознавања.
Помешано све
и сета и туга

и страх и нада
на ивици
живота и смрти.
Обманути
безброј пута
тешко верујемо
и чини ми се
први пут
судимо прво себи.
Да ли је то крај?
Или нови почетак ?

КАНТАР

Неке поноре
не даве
ни најљуће ракије.
Па кидишу
безмерно
свеобухватно
како на јучерашње,
тако и на сутрашње.
Па пукне швигер
где је најтањи-
на садашње.
А руке празне,
поглед испијен зева.
На крају
не знаш
колико због других
или због тебе сама?
Семе се тада камени,
место да клијајући рађа.
Зато ћути и запни,
јер само ти кројиш
умирања или рађања.

СТРАЖА

Све те звезде,
небеска јата
која језде,
наоко
блиске, некако топле
уствари
тако хладне и далеке.
Само нама
на ивици бескраја
тако личе.
Оковане лепотом
и даљинама.
Дочекају и испраћају
у тишинама.

ИРЕНА СРЕТИЋ

Ирена Сретић, професор разредне наставе и дипломирани педагог. Ради у Нишу, у ОШ „Стефан Немања” већ 26 година. Као велики љубитељ писане речи своју љубав према књизи и писању преноси и на своје ученике, те са њима има велики број освојених диплома и похвала на различитим литерарним конкурсима. Зато је и приредила књигу *Раздрагана дружина* у којој су најлепше песме њених ученика, Ниш, 2017.



Аутор је књиге *Ја ћу крила да ти дам-ти полети сам* -Драмске игре, прикази и приредбе у млађим разредима основне школе, Ниш, 2013. Аутор је и чланка *Надежда Петровић-сликарка и добровољна болничарка српске војске* објављеног у 10. броју часописа „Пешчаник“ који издаје Историјски архив Ниш.

Неколико њених радова је публиковано у неколико песничких зборника. *Беше ли...* -Снови и њем посути (Антологија песника-савремени песници 21. века у част Јесењину), издавач Зорица Тијанић, Београд, 2016.; *Огњиште моје*-Не дирај моје огњиште антологија, приредили Гордана Павловић, Олга Зорић и Љубиша Павловић, издавач СВЕН Ниш, Београд, 2016.; *Вечери у сутон*-За тебе љубави моја (зборник са Конкурса за Први фестивал љубавне поезије), приредио Миливоје Трнавац, издавач Културни центар Горњи Милановац, Горњи Милановац, 2016.; *Плашљивац*-Зборник књижевног клуба *Мала птица* поводом Трећег међународног књижевног конкурса Вечити несмирајник 2016, издавач Књижевни клуб *Мала птица*, Београд 2016.; *Вечери у сутон*-Зборник књижевног клуба *Мала птица* поводом Трећег међународног књижевног конкурса Вечити несмирајник 2016, издавач Књижевни клуб *Мала птица*, Београд 2016.; *Моја Србија*-Славом предака и снагом потомака Србија васкрсава-заједничка књига, приређивачи, приредили Гордана Павловић и Љубиша Павловић, издавач СВЕН Ниш, Београд, 2017.; *Пустите да спавам*-Лакше је умрети него волети (зборник са Конкурса за Други фестивал љубавне поезије), приредио Миливоје Трнавац, издавач Културни центар Горњи Милановац, Горњи Милановац, 2017.; *Не могу више*-Књига уздисаја (зборник радова са XI међународне уметничке колоније *Панонски бисери*, издавач СКОР, Нови Сад, 2017.

СТАНИ ВОЈСКО

Стани војско! Врати се дому своме,
остави чељад ову да гради своје снове!
До јуче сви су они заједно земљу орали
и уз песму девојачку воћњаке скупа брали.
Ма знаће они и без вас да мир свој пронађу,
заборавиће за час зашто су и почели свађу.
Не сејте место пшенице више бол и тугу,
за ратове своје нађите планету другу.

Оружје баците далеко у пећину неку,
пустите ове људе нек сами граде срећу.
Где год погледаш пустош, рушевине на све стране,
сирочад сама крај гробова оплакују своје старе.
Да л' могу ти меци ваши да врате осмех лицу?
Или да на ораници засаде нову клицу?
Не, немате ви те чаробне лекове,
нит' ће га бити за за векове и векове.

Стани војско! Врати се дому своме,
остави чељад ову да гради своје снове!
Допусти да небом голуб мира полети
и нека на ову пустош уморних крила слети.
Време ће све ове да залечи већ ране
подићићи ће људи нове зидине, мостове, бране.
Ал' ко ће мајци да врати њене синове
детету оца, мајку, порушене снове?

Ооо, стани војско!

НЕСХВАЋЕНА ДУША
(посвећено Бранку Миљковићу)

Зашто овим светом несхваћених душа
тако пуно људи усамљених лута?
О, зар не постоји у њему неко место
које ће им смирај дана дати?
И зашто се њино перо
тек након им смрти сувим златом злати?

Па зар овде нема и за такве наде
што свет друкчијим виде
јер га таквим знаде?
Што им душа тамна попут ноћи црне
што им срце стрепи,
у тишини трне?
Зар баш никог нема да утехе пружи
у часу незнађа?
Да понуди руку,
да потури раме за пресухле сузе?
И ко може гледати и стајати мирно
не задирућ дубље,
зар га тужни поглед није чак ни дирн`о?
Па друг, с ким све делиш
одустаде лако
те одузе живот себи само тако!

Зашто овим светом несхваћених душа
тако пуно људи усамљених лута?
О, зар не постоји у њем неко место
које ће им смирај дана дати?
Одговора нема на питања безбројна
што поставља ова душа безбојна
која својим пером, када га се лати
испуну све мисли, поезију позлати.

ЈАСМИНА АН ЈОВАНОВИЋ



Рођена је у Крагујевцу 1957. године, од мајке Душанке и оца Томислава, просветних радника (касније политиколога) који су тада службовали на југу у малој вароши Градац. Школовала се у Пожаревцу, Београду и Крагујевцу, где и данас живи и ради. Прво занимање – новинар. Данас је распоређена у финансијском сектору ЕШК. Члан је Књижевне заједнице Југославије, СКОР, Удружења писаца Крагујевца, *Горске виле* у Црној Гори, КУД *Абрашевић*, књижевног друштва *Др Саша Божовић* Београд, где се налази на функцији председника подружнице за Крагујевац. Уредник је дечије ревије *Немирко* Громовог студија за развој дечијих талената, борац за писану реч и очување тековина наших Отаџбинских ратова, организатор културних манифестација, покретач регионалног конкурса *Слободан Павићевић* за децу основних и средњих школа Крагујевца, спортиста у стрељаштву за жене (276 домаћих и страних трофеја).

Објавила је монодраму *Исповест целату*, патриотску збирку песама о егзодусу у Шумарицама 21. октобра 1941. године, *Брдо дечијих светиња*, поема *У души лептира – пркосна Шумадија*, *Печат у земљи...* Превођена на стране језике.

Награде: Прва савезна далеке 1971. год у СФРЈ (*Природа мог краја*, Еколошки завод у Београду) и на такмичењу: *Жеља ми је да postanем*, исте године. У Нишу у више наврата за мисаону, у Барајеву за родољубиву и дечију, у Републици Српској на конкурс *100 година Гаврила Принципа*, у Ужицу – прво место за љубавну поезију (поетика), у Мркоњић Граду за љубавну, 2015. КЗЈ – прво место на конкурс *На пола пута*, *Поетска краљица вина и винограда*, Топола 2015. године, а 2016. награда уз *Дан љубави и вина у Сјеверцу* у Подгорици, у Смедереву за једну од нај песама о огњишту, у Барајеву две награде, за децу и одрасле. Носилац савезне похвале СУБНОР-а за писану реч у рату и миру, *Великог слова*, *Ордена борца*, као и Повеље СУБНОР-а Србије за допринос у остварењу циљева, неговању традиција и очувању тековина НОР-а. Творац литерарних студија: *Поетски одјек Пауна Петронијевића*, *Златотисак* Наташе Жарић, *Тренутак истине – Одбрана прошлости* – анализа дела, *Разговори са Мићом Зечевићем* – Милоша Јевтића – теза: *Фелтон* као новинарски жанр, *Невреме на распућу* и *Докле тако* – Животе Марковића Пушкина, роман: *Орхидеја*, Маријане Дешић, *Лепоте суноврата Светлане Раденковић*, *Додир Атоса* – Николе Ненезића (Подгорица), поезија Левача – збирка песама *Крила* – Горана Антића, *Посвећена поезија Милана Обреновића* итд. Последњих година заступљена у књижевним ревијама, антологијама и готово свим зборницима који прате поетску сцену Србије и земаља у окружењу.

ПОМИЛОВАЊЕ БЕЗУМЉА

У раљама времена, поседнута будна зеница,
угнежђена у светлост звезданог ока..
у колевку отетог свода.
На васељенском путу изнова
зажежена вековна стопа.
Окамењене стрепња, трпња и нада..
Отопљена молитвена воштаница.
На стратишту родне Голготе..
И крст изнова отет, пламти светачким ореолом,
па га кроз терет дана још само неслога вуче,
док мржња и раздор лају развејаним
проклетством похлепе и невере..
У заумљу сачувана реч истине..
Препаднута, пресечена, уполовачена,
забрањена, заробљена обећањем благодети..
Натерана на хијерархијски блуд, лелече..
Тражи правду за обичне..
За изгнане из снова, гологузе и босоноге,
гладне, жедне, заведене љубављу ка родној груди..
Треном звони помиловање безумљу,
зарад тишине наше деце и унука,
умно сетујемо требилиште изгона..
У каменолому времена, ваљда нама једини пут...

ХОР ИЗГНАНИКА

*(ратницима изгинулим у повлачењу
преко албанских планина)*

Просули се крстови по ледини,
па уместо божури да бујају,
да се нектаром бокоре,
песме нам тугу слове у поборе...

Врх литица лепет кричи
и не личи на лет птица...
Измаглица што лелуја
у повоју празног јутра,
крије шапат, краде лелек,
неког новог, гладног сутра...

Провлачи се кроз плач бреза,
огледалом горског веза...
У јауку у чопору,
вука завија мокру гору
у кровове четинара,
где дежура бистра река,
где се сребри камен бели,
докотрљан издалека...

Што уплакан скрива време,
к'о да јутро ново чека...
Да нам сване ниизчега, ниоткуда,
снагом нашег славног Дуда,
а у сенци словног шпила,
из крвавог горског била,
из ледене зиме неке,
у судбини лица клетих,
са стопама у врлети,
којима се Господ дичи,
док звезданим стропом светли...

ЈОКА МИЛОШЕВИЋ ЋЕТКОВИЋ

Рођена је 1962. године у Пељаве СО
Лопаре, БиХ. По занимању је домаћица.

Објављена збирка песама: *Подигни
главу.*

Живи и ствара у Умчарима.



РЕЧИ КЛЕТВЕ

Из празних руку јецаји теку
Велом таме поглед зјапи
Огњи крвави зенице пеку
А образ перу слане капи.

Ноћ као целат чека и прети
Самотним криком огласи јад
Анђеле шаљи о Боже свети
Да не би ђаволи толили глаг.

По кожи ланци до крви стежу
Крици бола у грло стану
Кидају речи, утробу режу
Задње жеље по срцу кану.

Смираје тихе петлови буде,
Зором се раном анђели боре
Док савест пече оне што суде
И речи клетве свитањем горе.

СУСПРЕТ

Дођох да ти оку дарујем се цела
Да ти жеље вреле распламсам у вени
С пролећем ко ласта, сјурих до твог тела
Просуше се стрепњом зраци божанствени.

Угледах ти очи боје морске воде
Дрхтајем нежним пређох преко лица
Твој разливен осмех до срца ми оде
Загрнух те перјем свих небеских птица.

О, ратниче нежни, препознах да гориш,
На лицу ожилке мије нежност ока
Са хуком из груди једва да се бориш
А у крхкој души тајна ти дубока.

Чаролијом трена испуни се време
Док одлазим пуна љубави и сете
Уснама још шара проклијало семе
А у ноћи сумње свете ли се, свете.

ТВОЈ ГЛАС

Обасја жеље треперав зрак
Опет се плаво небо смеје
Истера зором црни мрак
Твој глас кад дан завеје.

Заискри тихо, чежњиво
Дивни твој поглед плави
У дамар удари живо Глас кад зором се јави.

И титра чаробан осмех
Док сунце додиром пржи,
Поново букти ко грех
Твој глас ланцима држи.

ИЛУЗИЈА

Преплетена страхом, снивам да ћу моћи
Када месец вири изнад суве гране
У сутоне ране, тихо теби доћи
Осмехом развучем ноћ да нам не сване.

Снивам да ћу лако, као лептир нежни
Са твог длана гледати у звезде
Упијати жељом твој лик недостижни
Чекајућ да снови немиром зајезде.

Да ћу твоме оку дати чаролију
Од додира да ти дамари зашкрипе
Заносне и вреле варнице да лију
Расплину се ветром из душе искипе.

Сањам будна још, празне ноћи ове
Твој лик јасно мојом маштом шеће
Недам да из снова неко те одзове
Док кројим тренутке невидљиве среће.

ЛЕПОСАВА УВАЛИН

Рођена је 1949. године у Српској Црњи. Бави се из љубави писањем поезије и прозе. Члан је *Горске виле* из Погорице, колективни је члан Матице српске, Нови Сад. Добитник је многобројних повеља, диплома, признања и захвалница. Песме су јој штанпане у књижевним новинама (*Наша реч*) и многим зборницима СКОР-а, у Новом Саду.

Објављена ауторска дела: збирке песама, *Стао Лала на лудају, а што не мож' Соса; Истина у оку; Душом одана.*

Још увек пише јер писање је неспојив део њене личности.



МИЛОСТИВА

Икона на зиду, светица на њој,
молитве се нижу жени небеској.
Мајка, нежно гледа Сина свог
толико су моћни са њима је Бог.

Тамјан моћно миром мири,
благост нам у кућу шири,
та лепота с истином царује,
хармонију мира души дарује.

Нејака стојим пред Њом
молитве језде кроз ноћ,
Мајко, света, дођи у помоћ,
молим те, верујем да ћеш доћ.

Сливам се низ пут верника
да ме погледаш као уметника.
Милостива само Ти знаш,
кога и како у заштиту узимаш.

ЗДРАВИЦА

Кафанска се песма гласно чује,
тамбурице на све стране,
веселим се као боем прави
не дам зори да весеље квари.

Пијем вино као да се слави,
усне ми на чаши сву румен остави.
Чаробна је ноћ у пуном сјају
отвара у срцу раскошну капију.

Вино пијем рујно румено
љубим оно што је суђено.
Срећа ми тихо, тихо шапуће,
ко не зна да љуби, сазнаће.

У друштву се песма ори,
и по неко своју песму збори,
смех се шири на све стране
не свањивај бели дане.

Чашу дижем и наздрављам.
И са вином све поздрављам.
Здрави били срећни и весели.
Са децом се здравом богатели.

ВЕТАР СА ПЕШТЕРА

Рађало се Сунце на Косову
где је чежња стално вуче
да обиђе огњиште рођења
и отвори врата своје куће.

Ту још божур црвен цвета
буран беше живот тамо,
узаврела крв јој топло тече
сваког дана исто вече.

Канула је суза пуна бола
за јунаке што их нема
али оста само воштаница
да светлуца упаљена.

Кад је стигла до свог дома
сузе саме лете на све стране
оронула кућа као спомен
још је сећа на зле дане.

Бол раздире младе груди,
древни орах родан стоји
бунар бистру воду чува
и кад ветар са пештера дува.

Ланчић златан на камену сјаји
што је драги једног дана дао
волео је и љубио раздрагано
ал је затим одмах на умору пао.

Живот му је одузела црна рука
што се са њом увек руковао.
Око сузно златан ланчић гледа
успомену на ту љубав она не да.

ЉИЉАНА ГУТИЋ

Рођена је 22.05.1963. у Новом Саду. Основну школу завршила у Футогу, а гимназију „20.Октобар” у Бачкој Паланци. По занимању је инокореспондент руског језика. Тренутно је незапослена. Пише поезију још од основне школе. Љубав јој је и сликање икона.



ОЖИЉАК

Можда због овог пролећа,
можда због опојног
мириса процветалог багрема
белог, боле ожилџици
од старих рана, можда...
Ма није он мене ни волео,
само му је било добро
крај мене...
Крај мене је и он био
неко бољи, значајнији.
Не, нисам ја била наивна,
била сам само оно
што јесам, добра и верна-
Тек сада схватам да сам
ти била потребна, да
и ти некоме будеш
нешто, док чекаш
неку другу да оствари
твоје сне...
Ожилџак мој си,
док пролећни ветар
дува и доноси мирис
багрема белог,
и јоргована...
Ране су одавно зарасле,
али боли та доброта,
боли, боле изгубљене године.
Боли пролеће, боли,
као убод ножа веровање,

да си некоме био нешто,
да си некоме био све,
али ниси...
Била сам ти као
белог багрема цвет,
много пролећа...
А ти мени сада,
само ожилњак који боли...
Посечени багрем бели,
у цвету мирисне, топле
мајске ноћи...

ОЖИВИ МЕ

У ове ситне, суморне
сате, оживи ме,
у сновима, на крилима
маште, док се сенке
старе петролејке играју
по зидовима, будећи
мене у теби...
Оживи ме у траговима пута
где је ветар траг стопала
мојих однео...
Да их опет врати теби...
Оживи ме у старом дрвету,
у његовом младом лишћу
орошеном пролећном кишом.
Оживи ме у извору
живе воде што вековима
гаси жеђ путника намерника,
што даје живот...
Само овог пролећа,
оживи ме, у камену...
Да останем...
Да останем са тобом
И живим у вечности...
Оживи ме...

СЕНКЕ

Тешка ти је и ова ноћ,
не гаси ту стару петролејку
што светлост ти даје.
Пусти да гори, играј се
њеним сенкама,
док се тај малени
топли пламичак бори
са тамо у ноћи,
дајући смисао теби
и животу у ноћи.
Пусти, да до зоре
буде ти верна друга,
да наду ти даје
за боље сутра.
Пусти, само пусти
да гори до јутра.
Нови дан и зора
јачи су од ње, пути
и јутарње зраке сунца
да буду јачи од ње,
само пусти свитање
да промени све.
Не чекај никога,
живи у новом
сунчаном јутру,
у новом дану и ноћи...
А ја ћу, ту негде,
само нека сенка
старе петролејке,
што тера ти таму
из твога живота...
Пусти живот у таму
ноћи, не чекај никога,
јер неће доћи...

КИШЕ

Пролећни облаци
небом плове,
као лађа по узбурканом
мору...
Док хладни ветар
мрси ми косе, осећам
и прве капи кише...
Сећање, бол, све се
комеша у души, зар је
довољан и поветарац,
да све што је слабо
пред собом сруши...
Пролеће је дошло,
живот се поново буди,
уснуло све што је
пренуће се из сна.
Ветар као да доноси
сећање на прошлу срећу,
лепота младости прође,
а ја се радујем пролећу.
Ветре, кишо, ви стари
пријатељи, ви моји
савезници,
ви нисте странци,
будите снажнији, јачи,
прикријте сузе самоће
и бол, сакријте
сузе ноћас, кад и
сећање се воли...

ЉИЉАНА МИЛЕНКОВИЋ



Љиљана Такић-Миленковић рођена је 06.10.1949. године у Власотинцу.

Пише песме, кратке хумористичке приче. Објављивала је своје радове у многим листовима и часописима. Учествовала је на републичким смотрима књижевног стваралаштва, као и на сусретима жена песникиња Југославије.

Члан је Удружења књижевника Лесковац и СКОР-а, чијег је огранка у Лесковцу председник.

Објавила је две збирке песама: *Птице љубави* (1994) и *С ове стране љубави* (1996) и збирку прича *Ту око нас* (2003).

Заступљена је у обе збирке власотиначких песника – *Росуљи и Стихови љубави, вере и сумњи*.

У ДРУШТВУ ЗВЕЗДИЦЕ

(на окупу су родитељи, њихова деца и „стручњаци“)

Тата Света, председник, има дебел гриман,
густи мустаћи и чврст став –
алал му качамак за ћутање и позадинско деловање.

Ту је и тата Љубиша, грађен ко Тарзан, мишићав –
уз целивку за 8. март уручује
радикалан ударац у јагодице.

Тата Неша ко девојче,
гугуче, стиска уснице,
очи му се смеју од милину,
док уручује нежну целивку на све маме...

Тата Ћоми је елегантан ко Грегори Пек
ал га често нема ни за лек.

Чим поста (за необавештене)
заменик координатора –
очешља брци, набаци поглед жив
и са камером поче да снима
наше анђеле за 21. век.

Поједини љубоморни, да могу
поклонили би му ћутек.

Тата Дима пуши без предах,
а кад престане да пуши
увати машту за реп па је пусти низ пендек...
на жалост његове лепше половине Веке.
Направи културан наклон, пољуби руке
мамама уз честитање за 8. март.

Ту су и маме: незамењива мама Ана
што прави најубаве пите на цел свет
ко аламуња.

И, штампа јастучићи по мерку,
за под дупе и под главу.

Јастучићи често летив по ваздух
кад их мама Ана од мерак завитла...

(Ти јастучићи, и остале рукотворине, продавале су се
на тезги испод робне куће за време Новогодишњег
вашара, а половин паре су испариле.)

Мама Живана журно обрће чаше и
деци сипа убав чај из најголеми кутлаче.

А и меси најубаве округле погаче.

Ту је и јавни правобранилац мама,
једе га закон, тумачи и сузбија разне заврзламе и
трикетанције, ал се често чудом чуди
што је од право и правду понекад ћутање јаче...
(и позадинска двојка).

Ту је и мама Драгица која,
ко старемајка, дипломатски, по старински,
и домаћински пресица. Где се пресећи мора,
јер је члан старог истеклог одбора.
Ту је и мама Љиља, што ју
свака неправда у срце и жуч дира.
Ономад завршила на хируршки сто.
Ће погине без зрна барута. Није могла да иде на море,
извадили јој голем камен, ко јајце од пет динара.

Ту је и секретар друштва Дуда,
Она хтеде некима калпак на уста да тури.

Кад јој то не пође за руком направи прелет
и пребег у другу, финију организацију,
и отуд делује сас даљински управља,
(старински и превазиђено).

Имамо и златну дечицу, анђелчиће:

Цицу, Јоку, Дуку, Наташу, Нижу,
Жаку, Мицу, Зорана, Оливера, Сашку,
Бику, Анче, Воју, Димче, Милицу,
Миљана, Милана, Горана, Ану, Николу...
Друштво *Звездице* има и стручњаке
што деци крила дају, цртају, боје и певају...
То су: Драган, Марина, Влада,
Радојка, Наташа и Марјан.
Они нам децу уче, васпитавају и пазе,
а, богме, у политику не залазе.

Но, деси се чудно збивање – сад је дошло појачање –
психолошкиња из *1001 радост*.

Координатор је наставник Драган (самопостављен)
и напуди психолошкињу Радојку.

Човек се променио и на многе родитеље устремио!
Тата Света од узбуђења није очешљао брци,
ал се грудачки испрси на маму Зоку,
и из библиотеке играчака невину Црвенкапу избаџи!
Ко пакет из брзи воз, скроз на скроз.

С координатора улећу у кухињу Дневног боравка
и пуде родитеље из њиховог простора.

Чудо невиђено!

У задње време их нема. Изгледа да трче по литије.

А од Нову годину га пола прасе нема!

Дечица се секирају, а маме и тате питају,
где почиње, а где престаје грех?

Аха, и приказаше 33 радионице,
а одржаше само три, са родитељима.

Акробатика до дна.

Тахир нам поручи да не запоседамо просторије,
а секретар, републички, Светлана,
да си сами решимо своју муку.

А сви ће се поразболимо од људи који воле
да запетљавају, изврћу и фркћу једни на друге.

И сами су сад у мрежу упали. Свевишњи није мали.

С'д поче и МУП да рди, и *буџетска*,
па електронски медији, па мењање браве,
то је регионални проблем, изгледа,
(док Сунце са неба гледа).

ЉИЉАНА МИТРОВИЋ

Рођена је 1956. године у Масурици код Сурдулице. По занимању доктор медицине, специјалиста за плућне болести и туберкулозу, примаријус, песник.

Песме, хаику и кратке приче су јој објављиване у часописима и зборницима поезије са песничких манифестација које организују: Удружење књижевника *Бранко Миљковић*, Удружења књижевника *Глас корена*, Удружења писаца *Чегар*, у Зборнику са Хаику фестивала-Озаци, у Хаику часописима и др. Учесник је књижевних манифестација у земљи и иностранству. Прикази књига објављивани у *Књижевним новинама*- Београд, *Народним новинама*- Ниш, *Бдењу*, *Сунчанику* и др.

Поезијом је заступљена у антологији жена песника, коју је приредио Димитрије Миленковић, *Љубавни позив непостојећем*, 1998.

Прозом заступљена у зборнику *Приче јужне Србије*, 2010. Приредио Душан Мијајловић- Адски.

Као културни стваралац заступљена у Енциклопедији града Ниша, 2011.

За кратку причу награђена првом наградом 2000. и откупном наградом 2003. године у *Нашој речи* у Лесковцу.

За песму посвећену Карађорђу одликована Повељом 2005. године. Члан је и краљевског књижевног клуба *Карађорђевић*, и Удружења лекара писаца *Видар*.

За збирку приповедака *Шума незаборава* награђена Повељом Стевана Сремца, од Удружења књижевника *Бранко Миљковић*- Ниш. За роман *После ватре*, од истог удружења награђена Повељом *Царица Теодора*.

Објавила: *У име ватре* (поезија 1997); *Док река тече* (кратке приче 1998); *Испод траве* (кратке приче 2003); *Далеке птице* (коауторска збирка хаику стихова 2007); *Из кривог огледала* (роман дневник 2007); *Шума незаборава* (збирка приповедака 2010); *После ватре* (роман 2014).

Живи и ради у Нишу.



ДОКТОРСКА ПРИЧА

Бели зидови, сива паучина, бели чаршави, црвене флеке.
Ваздухом лебди непоједена супа, ољуштена поморанџа,
непросипана гуска, љута рана.
Шкрипе федери у низу гвоздених кревета болесничке собе.
Преко гвоздене ограде гледају се четири ока.
Очи дављеника траже сламку у очима немоћног лажова
-Данас сам искашљао лавор крви- процеди дављеник.
-Сутра ће бити боље- саплиће се други језик.
Дављеник се ухвати за њега.
Опет се гледају четири ока.
Гвоздени цамац плива у крви, испљувку и сузама.
Поглед се хвата за паучину.
Испод леденог, белог мантила кључа бол.
Разговарају опет погледи:
-Дођи иопет, што пре каже онај из гвозденог чамца.
-Опрости на немоћи- одговара други поглед- Знам да се
умрети мора, али не у твојим годинама.
-Збогом пријатељу, видећемо се, можда опет на Оном свету.
Ја сам тамо већ пуно састанака заказала.
Још један поглед.
Из беле собе излази хладни бели мантил.
У џепу зецка празан новчаник. Пун скамењених суза и
испресованих драгих ликова.

БОРИ СТАНКОВИЋУ

Божјих људи беше и бива
Од калдме крв нечисту време не испира
Руде зоре и ко некад у небо штрчи Шара
И под њом тужно оно пусто поље
Сан кад сване још ханови и механе
Твојом душом дишу, још башче миришу
А кроз песму туговање а играње и певање
Нигде више нигде боље но у Врађе
Коштанине песме жал исплакују реке
Ој месече знам тај мирис свеле руже

Видају и сад се у причама ране
И с песмом горе камене зоре
Ћилим-време речи живе не покрива
У дворишту кућа стара лоза хлад одмара

У боји лишћа
још пламти летња ватра
Рана јесен

Немирне очи
девојачке-таласи
зелене реке

Облак и месец
Над Ловћен су планином
Његош на врху

Колона људи
на царинском прелазу
Птице у лету

Посматрам реку
река посматра мене
две пролазности

При помисли на мајку
и сад сузе крену
То беху дани

Разоткрило се
небо и моје срце
богојављенска ноћ

ЉИЉАНА ФИЈАТ

Рођена је 1959. године у Зрењанину.

Дипломирала је на Економском факултету у Суботици, Универзитет у Новом Саду. Магистрирала је 1997. године и докторирала 2010. године на Економском факултету у Београду, Универзитет у Београду.

Објавила је збирке поезије *Софија од Месеца* (2011) и *Осећање Принципа* (2016), а у Бугарској јој је објављена двојезична књига *Небеске птице* (2016), са песмама изабраним из претходне две збирке. Песме је бирала и превела песникиња Алтенка Сапунџиева.



Објавила је књигу *Мере против прања новца у банкама* (2012), а у коауторству са др Александром Чуданом књигу *Ризици и превенција прања новца* (2015). Ауторка је и коауторка двадесет научних и стручних радова.

У литерарној јавности појављује се од 2011. године, учешћем на конкурсима. Песме су јој заступљене у бројним зборницима. Награђивана је и похваљивана већи број пута.

Прва награда: Конкурс „Лирски кругови 2012“ (књижевно друштво Запис, Горњи Милановац, песма *Она коју је волео мој тата*); Пољопривредно туристичка светковина *Шумадијски дани шљиве* (Страгари, 2012, *Песма шљивама*, прва награда за песму на тему шљива); *The Best Of Trava*, (Косидба на Рајцу, 2012, песма *Не-сремушу* објављена као једна од двадесет најбољих на тему трава на сајту www.kosidba.com). *Друга награда:* *The Best Of Trava* (Косидба на Рајцу, 2013, песма *Прање*, објављена на тему светлости и воде на сајту www.kosidba.com); *Осветљавање* (Културно уметничко друштво *Младост*, Ниш, 2013, *Песма за Мери*); *Књижевни Фонд „Свети Сава“*, Источно Сарајево и секција Вишеград, 2015, (песма Андрићграду – уз 40 година од смрти Иве Андрића). Признање за поетско остварење, Ћирилица – слово српског лица, Петровац на Млави 2014, (песма *Кајмакчалан*).

Специјална похвала: *Пјесме Андрићграду* (поетски клуб *Знакови*, Вишеград, 2017, песма *У таласима који запљускују мост*).

У СКОР-у је члан Надзорног одбора.

Живи и ради у Новом Саду.

ОНА КОЈУ ЈЕ ВОЛЕО МОЈ ТАТА

Она, коју је волео мој тата, која личи на анђела са небеског свода, има топле и лепо обликоване руке; која је сунце везивала у коси и дисала свежином пролећа; снажна и лепа попут војвођанске равнице
расла у друштву маме и тетака; становала недалеко од поште

у центру села, где је мој тата паркирао ауто, у жељи да је сретне.
Која је умела да говори тако да човек занеми;
грлила се са небом и земљом и коју
људска рука и тело не може поново да створи.
Да ли се сети мог тате (и неких других, можда, који су сада,
такође, нечије тате) и који су је волели, слушали њене мисли
брже од светла, на месечини, опчињени од љубави и заноса?

Она, коју је волео мој тата, због које му је дан био нестваран,
све док није срео моју маму и дао јој оно мало срца преосталог од
оне
коју је волео; да ли зна колики би човек био ја, какве бих био
снаге и лепоте, какви би ме гласови засипали, жеље какве бих
остваривао, најлуђе и насмелије, да је хтела мог тату само да
погледа својим страсним очима; да му уђе у срце паћеничко,
да га воли ћутњом и у разговору, све више и више?
Да ли се сети тога, док сваки дан, тужна и остарела, прашину брише
и над њом се и око ње љуљају зидови њеног хладног стана, попут
кише
је засипају успомене, док им пали свеће, она, коју је волео мој тата?

ПРАЉЕ

Праље на платнима Саве Стојкова.
И са песмом „Саво, водо, еј лане...”
Шестинске, трнавечке перачице у потоку.
Реноарове и Кристине Делфос. Париске.
Причињавајући се рибарима у мрежама
португалске и праље на Бембаши.
Које испирате рубље на Понт-Авену, Гогенове.
Мушке праље (добивалахс). Охридске.
Пере Зупца, која сукно бели у нечијим очима, Биљана.
Навикле на живот између прошлости и будућности.
У породици очева. На рекама, кроз векове, ћерке праља.
Врелих тела и незаситих погледа, праље у белом.
Велике и слатке мале, које допуштате телу све прохтеве.
Перачице Катарине Хенц у галерији Мона Лиза.
Прамајке прве зоре и човечице са краљевским манирима.
Чије је време на мртвој стражи. Које перете деци, мужу,

проститутки, незнаном јунаку или безименој кукавици.
Голих руку жустро гребете и спирате сапуницу
хладним пљусковитим млазом.
Испирате ваздухом своје мокре бутине.
Под чијим се ногама љуљају зелене завесе миришљаве траве.
Чије је тело мач један и којима је светлост на челу, што прљи.
Удно којих на огрејалом сунцу гранчице шкрипе
и чује се само трљање рубља у води,
чистије од сваког сна и крви.

ПРИЈЕПОЉЕ

Када дођеш у Пријеполје, драги, изненада и небиран као животно
следовање,
у овај многугодни град трговаца, сплавара и песника
у који те могу довести само цвркути птица, хујање ветра,
добовање кише по крововима скромних кућа;
одважан у жељи да ме препознаш по невероватној светлости у
глави,
маглама у крви – не реци *мила*, пре него што ступиш у подножје
планине.
Не очекуј да ћу Ти се надати у средишту света, испод дрвета, са
храном и пићем спремљеним после напорног пута. Обучена у чисто
могу
се обрадовати и твојој браћи, летачима плавих крила.
Са мислима о телу и догађајима који су нам досуђени
можда ће ме огрнути гуњевима и капутима мужеви бивши,
стегнути, попут мрза, и грлићу се с њима уз светла кандила.
„Ко ће прозрети густу завесу која нам скрива будуће дане?”
питаћу, а издаћу се осмехом и звездама на уснама.
Земља ће звуке упити, месец ће раширити крила и знаћемо да:
градове у
којима смо били, и људе које смо срели, као да видели нисмо,
а да је ово
сигурно град с најлепшим метафорама.

ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ

Рођен је 1940. године у селу Алексићи, СО Бања Лука, БиХ. Члан је СКОР-а, где је и члан Уређивачко-издавачког одбора.

Објављене збирке песама: *Рука немирна* (1980), *Бели дланови* (1982), *Са првог огњишта* (1982), *Мартовске љубави* (1983), *Буре барута* (2013) и *Хаљина од сонета* (2016).

Живи и ствара у Новом Саду.



СЛИКА МОГА ПРЕТКА

Слика неког претка у
рукама.

Необична ношња, ја се не
стидим,
да сам и тако данас обучен
кроз град би прошетало,
нека ме и таквог виде.

Ти ме таквог не прихваташ,
као да су твоји бољи,
тако се некад носило,
сами су ткали и шили.
Па, то је народна ношња.

Али ћу те у нешто уверити,
само ћу народну ношњу
носити,
ако ти се ја такав не свиђам
ти слободно пут под ноге,
па крени у нову потрагу.

Нека се нађем на првим
страницама
дневне штампе, и то је
добро
много је боље него у
читуљи.
Тако ми се прохтело,
не стидим се својих корена.

Кад би знао шта су они били
ухватио би се и тог посла,
дај Боже, да су коритари,
шта би ја све од дрвета
направио,
па тај занат усавршио
резбарењем.

А ко ће ми то поверовати
да је то слика мога претка,
све је могуће, ручна је
израда,
колико је слика избледела,
зато сам ја у души
процветао.

СА ГОДИНАМА

Са годинама и сећање враћам,
како чучим и гледам најстарије,
дид са уживањем брадом млати,
ивер је врцао на све стране,
ја сам био поштеђен да ме не дотакне.

Толико се трудио да објасни
од балвана шта све може,
колико сам од свега упио
сад би ја тако нешто да пробам,
успело би ми засигурно да урадим.

А бака се од тифуса разболела,
вашке су завладале, па све косе,
та пушта болест, као митраљез,
никада није поштедела у породици,
ја се запитам како сам жив остао.

На срећу моју тамо се враћам,
све је то само у машти,
одстрањена је и та болест,
уништене су и вашке петролејом,
зато је пуно гробље моје родбине.

Кад се тако развезе прича,
тешко да ће младеж поверовати,
песнику није стало до било какве лажи,
у оно доба па захуктали рат,
тад се гинуло, братоубилачки.

А мене је нешто у грудима повукло
да обиђем село и кућу где сам се родио,
препознао сам место где сам чукао,
као да видим дида, ја га чујем
како ми објашњава да је рад светиња.

СТРАХОПОШТОВАЊЕ

Страхопоштовање је у свакоме
све мисли да га нема,
то ме је по ко зна колико пута разуверило,
чудан је човек да не жели признати
кад доживи пораз, сам се запита.

Тежња за нечим постоји, скривена
да ли је у машти или у грудима,
понекад се сети, све је било на дохвату,
како је то измакло, одлучност је крива,
да је много вреднија од мене.

А зато сам сакупио све промашаје,
прекори су пљуштали из душе,
па ја нисам вредан живота,
да су сви вреднији и способнији,
то код мене недостаје.

Нека прође и овај живот тако траљав,
да се нисам знао снаћи за нешто боље,
своје прилике сам другом уступио,
ја немам право на било кога да се љутим,
од срца сам дао, сад се љутим.

Кад би нову утакмицу заиграо,
нећу себи дозволити да се понизим,
од себе ћу дати и задњи атом снаге
да се покажем и докажем да ја могу
сваког победити па се наћи на врху.

Ако је моја одлука узалудна
па доживим нови пораз,
нека зна то и она, она је и мој судија,
па нека пресуди па ме прогласи победником,
да заборавим на страхопоштовање скривено.

МАРИЈА Маца МИЛЕНКОВИЋ



Рођена у Пироту 07.05.1956. године. Економиста по занимању, живи и ради у Нишу. Поезију почиње да пише још у основној школи, објављује у *Дечијим новинама*, Горњи Милановац. Касније током школовања учествовала је на многим литерарним конкурсима и трибинама за децу. Њена љубав према писању наставља се и даље. Под утиском догађаја који су се дешавали на подручју бивше Југославије, пише родољубиву поезију на бази аутентичних доказа. Припрему за штампу 1993. године врши издавачка агенција из Ниша *Лист*. Збирка поезије *Пси рата* у издању издавачке куће *Градина* из Ниша доживљава тешку цензуру и бива забрањена за штампу уз објашњење да је исход рата још увек непознат на територији бивше СФРЈ и да за једно такво дело није дошло време да угледа светлост дана. То је и био повод и разлог њеног прекида у писању и објављивању њених радова. У периоду 2000-2003 ради у Press центру Бујановац у хуманитарним мисијама на подручју Косова и Метохије. Велики број њених радова објављиван је у *Бујановачким новинама*. Њени радови су заступљени и радо читани у електронским часописима у Србији и у великом броју земаља ван Србије. Познати нишки композитор и диригент Зоран Андрић долази до текстова песама из забрањене збирке песама *Пси рата* и на бази тих текстова уз одобрење аутора компонује озбиљну музику.

Члан је и Удружења писаца *Чегар*, Ниш.

Учествује на многобројним домаћим и међународним конкурсима. Добитник великог броја диплома и захвалница. Добитник је посебног признања за 2016. годину од Удружење писаца *Чегар* у Нишу, за изванредан допринос у афирмацији књижевног стваралаштва. Добитник многобројних Диплома и захвалница 2010. године.

Објавила је збирке поезије *Бесмртни беседари* (2010), *Распеће* (2014) у издању СКОР, и *Опклада за грош* (2017).

УХВАЋЕНА У ЗАМКУ ВРЕМЕНА

Јесам ли моје сенке бдење или моје душе хтење,
ил' сужањ који сам себе води на губилиште?
Јесам ли ја ватра од које треба да се спасем,
ил' сам жар који тиња, полако у осами гаснем?
Од живота бих све да иштем, ко сваки живи створ
док чујем роптање моје душе и њено сумануто шапутање.
Ја бих да вриснем, ал' немам више снаге себе да стиснем.
Јесам ли ја птица ругалица која пева у хору и себи се руга?
На земаљском тлу још корачам, смејем се, кличем, ричем,
а потом на ухо себи певам славујеву песму из луга.
Желим да све у једно спојим, наглас себи кличем.
Морам, да могу на ногама без ватре гордо да стојим.
У мени немилице скачу сенке, гласови не мирују,
жудња из груди ми чили док се сулуди снови рађају.
Јесам ли себи предалеко или преблизу?
Све моје мисли као ватра ме прже, у срж погађају.
Без мене, без мог пристанка отварају врата Ада.
Хоће ли моја душа на врата Ада да страда?
Свеједно је, јер све мени припада, моја душа и моје ја је моје.
Можда призивам уснулу авет која ме за руку већ држи.
Ухваћена сам у замку времена, у замку хтења и страдања.
Горим на ломачи, осећам пече ме, месо ми се пржи,
а никога поред мене нема, нико ме за руку не држи.
Већ чујем свој скривени смех који ми се из потаје смеје.
Између моја два света проналазим сва моја усхићења.
Мојег сам срца бдење, само живи створ и моје душе хтење.
Ил' сам сулуди сужањ који себе води на крваво губилиште.
Сужањ сам који само мало лепоте од овоземаљског живота иште.
Руб сам планине и тврди камен моје помрачене сенке
који нико још сломио није у сумраку узалудних покушаја.
Ухваћена сам у замку времена, сопственог хтења и страдања.

ЕУФОНИОН МОЈЕ ДУШЕ - *Mejor de las*

Да л' сам пајац пајацима или колос
који пева колоратуре у измаглици сопственог ја
ил' сам еуфонион сопствене душе
чији се глас чује до најдубљих дубина
несаломивим железом сенка окована
да више ми се и глас не чује од околне зиме
ил' постадох робот кроз све дане страдања?

Сместила сам у себи све
целу земљу, пријатеље, сунце, биљке.
Вечито песме пишем, уздишем и пишем
да заборавим не могу, да опростим још мање.
Од чега сам саздана, какво сам ја то здање?
Колос јесам што пева веселе колоратуре
али нисам нерањива и несаломива.

Јурим и хватам моју сенку кроз опало лишће.
Уштиркана ил' умилна растрзана времешна дама
саму себе ломи, у несаломиве окове хвата.
Знам, неко сам, ко уме макар собом да барата.
Распукла се душа у прах, на силне комаде
а где неста громада што године не броји,
што осим старости и самоће ничег се не боји.

Једно ми моја душа говори, каже ми, збори,
завири у сваки камен што у теби је скривен.
Пламен огња потпаљен у изнутрици топи ми сав лед.
На дну тог огња моја се душа и мисао ко на ражањ пеку
у индивидуалној варијацији сопственог ја, које ми и рече
да добро видим разлику која нема никакав ред.
Поново ћу саму себе да претворим у вечити лед.

Пишем поново ноте за мој нови *mejor de las*.
Вадим кец из рукава, победнички ас.
Унуцима долази тешко време, да ништа нисмо учинили
рећи ће им овај мој запис, мој сигнет – *nota bene*.

МАРИНА БАОШИЋ ЧВОРОВИЋ



Рођена 1964. године у Пљевљима, где је завршила основну и средњу школу. Од 1983. године у Београду наставила студирање и живот. Самохрана мајка, сада већ три одрасла сина, од 2005. Велики је заљубљеник лепе писане речи. Поезија је прозор њеног срца, животна стаза која је води до среће, породица јој је покретач и снага. Поезију је почела писати крајем 2013. Од тада су њене песме објављиване у многобројним зборницима.

Објавила је три збирке песама : *Звездани сан, На крилима љубави, Плач виолине.*

ЧЕКАЊЕ

Још понекад жедна крај извора седим
гледајући немо у безгласја неба,
Утрнула болом у неверици лебдим
и без чаше воде, и без коре ‘леба.

Још потражим себе, тамо где ме нема,
тако пронађена по облацима шетам.
Накупим се сунца док се киша спрема,
а онда се сакријем да ником не сметам.

И гладна и жедна, чекам светле зоре
које ће ми донети све што срце тражи,
нову страну живота, кроз рајске прозоре,
чекање исписа, сад ме радост снажи.

УЗ ПЕСМУ ЦИГАНА

Недам ти ову песму, животе,
она је ноћас настала у вину,
уз песму Цигана, звуке виолине,
желим да љубавни боли мину.

Пусти да певам, а да срце плаче,
опет ћу Циганима све паре дати,
уз музику је лакше, јер боли јаче,
рана у грудима своје цехе плати.

Пусти да ноћас искрваре вене
кроз тужну причу љубави наше,
зато ти недам песму, животе,
хоћу да плачем и празним чаше.

У ДРХТАЈУ НЕБА

Тако ми данас твој глас треба
и оно нежно шапутање душе.
Губим се, мили, у дрхтају неба,
сузе издајице, рањавају, гуше.

Тако ме данас сви несни боле,
пребирам сећања и срећне сате.
гледам чежњиво оне што се воле,
молим сва сунца да ми те врате.

Треба ми раме мекано, топло,
нежности које су блаженство дале,
миловања, ноћни заноси, уздаси
и оне наше лудости слатке, мале.

Желим да у дрхтају неба заспем,
не стварна, у облацима љубави,
снивам и све олује и кише распем
кад се Анђео у твојем лику појави.

ПЕСМОМ ПОРУЧУЈЕМ

Понекад отпевам песму душе,
сво добро света и њу стане.
У стихове уткам љубав срца,
блажено корачам у нове дане.

У песми желим окитити време,
сновима подарити најлепше ноте,
загрлити њоме свемир цели,
послати поруку: *Волим те животе!*

Звезданим сном, на крилима љубави
желим да овековечим жеље детета,
да се у песми све ружно заборави,
тишином среће запева планета.

О, песмо моја, недај ми стати,
пловимо заједно плавим немирима,
можемо још много љубави дати,
ти - моја осека, ја твоја плима.

МЕЛЕНИЈА БОЈАНОВИЋ



Рођена је 04.07.1956. године у Куцури, тик уз воду новог канала Дунав-Тиса-Дунав, вођена његовом лепотом 60-тих година, као и истраживањем природе, дединих њива и бакиних обичаја, развила је, из филозофије чуђења, још као дете, љубав према сваком бићу, биљци, па чак и трњу које је имало предивне цветове, као и љубав према свим животињама и добрим људима. Одрасла је у вишенационалној заједници учећи више језика. Уз велику подршку професора матерњег језика и родитеља, писала је као дете у дечијим часописима и освајала многе награде као дете. Завршила је гимназију, истурено одељење *Жарко Зрењанин* у Врбасу као ученик генерације. Филозофски факултет - одсек историја, завршила је у року, пишући младалачку поезију у часописима за младе где је и објављивана. У браку је родила троје деце и почела се бавити истраживањем родослова својих предака из кога је написала научно објављени рад проистекао на основи приче познатог писца Гавра Костелника о кредлицама које су њени преци по мајци донели у место где тренутно живи.

Објављена књижевна дела: Научно дело на Филозофском факултету у Новом Саду *Прича о Гаврилу Костелнику*, песме у збиркама на српском и русинском језику, збирка песама у припреми за штампу *Времењев*.

У збирци познатих песника такође има прилог. *Дуга над селом* - откинута од заборава у месту где је рођена. Њена су посебна љубав сва деца. Ради у школи успешно 36 година, водила је летопис школе пре дигитализације, као и изложбе и музеј у холу школе. Највише воли свој есеј *Сваки врт је као бисер* који је објављен у новинама 2005. Такође, есеј о ходочашћу својих предака у црквицу у месту где живи, где су њени преци долазили пешке 20 км на ходочашће, објављен *Водица* у листу *Руске слово*, 2016. Воли плес и музику, ручни рад, баштованство, хортикултуру са фонтаном у дворишту и собно биље; лековито биље сама узгаја, и помало црта чекајући пензију. Говори и пише на више језика, а разуме око 20 језика захваљујући путовањима, образованости и смислу за лингвистику. Дописник је Завода за уџбенике са седиштем у Новом Саду, рецензент је за уџбенике на русинском језику и Национални додатак за уџбенике за русинску заједницу од 6. до 8. разреда.

Чланство у: Еколошки покрет, Уметнички клуб *Расковник*, Српско-бугарско пријатељство, *Неказано*, *Друштво живих песника*.

ТАЧКА

Увукла се у бол у једну тачку као ахилова пета,
мировала је, опет ме је пробадалам
моћ ми је лукаво искушавала,
алтернативом сам је изгањала,
зубе стискала,
не, нисам ни плакала,
никога замарала,
само сам на горе и лепше тачке мислила.
Визије су се ређале
као брзе покретне слике,
прво стоугаоник наше Саре, рад њене дивне руке,
све туге, боли, осмеси, јада бескраја су ме гушили,
целог микро и макро света од првог до задњег човека
згадила ми се жигосана администрација и манипулација.
И сунце се чудно понаша, као млада, давна, стидљива снаша.
Да ли истину зборим, за шта се борим?
Свет нећу променити,
дан и ноћ ће се опет сменити,
мирно ћу их гледати,
ниочему маштати.
Дан је уморан,
само су јутрос птице цвркутале.
Јастук ми главу вуче,
кад бих могла сатима спавати,
никога и ништа не сањати,
да у миру тишине све јаде заборавим.
Пакао из *Божанствене комедије* сам видела,
како злбници вуку једни друге у понор највећег дна,
прогутах себичне реченице лажова и лажљивице,
Гетеов Луцифер је насртао да би ме понизио.
Сетих се ротердамске *Похвале лудости*,
окренух се путу свом у добу мом животним умором,
макар одмах одлетела до бесконачности.

Тамо је или правда или ништа,
суочих се са себичним створом,
неће бити болне тачке ни у једном делу тела,
жао ми је, моја крви врела,
душо брижна и весела.
Да ми је најмилије тренутке чудна судбина у неповрат однела.
Што човек себе сматра већим од других, тим лакше се срди на људе. Што је човек смернији, тим је бољи и мање се срди.

ОДА СТРАСТИ

На слици од руке артисте насликана разграната трешња стоји сама,
све своје тренутке сласти својих плодова памти,
од румених образа из младости
кроз живот су је сагињали ветрови хладни, топли, врели,
чак и мразеви и снегови бели,
сунце и киша је опорављали, за нове сласти припремали.
Памти све своје образе румене,
усне меке и црвене,
бујна њедра и рађање Венере из морске пене.
Њеним соковима и плодовима
годинама птице се хране и поје.
На слици је трава и небо плаво,
тако је волела и воли слепо,
само своју властиту сенку никада не дохвати,
Животом ће је звати.

МИЛА МАРКОВИЋ

Рођена је 1952. године у Параћину, где живи и ради. Члан је многих књижевних клубова: КК *Душан Матић*, Ћуприја; КК *Мирко Бањевић*, Параћин, Књижевне заједнице Југославије; КК *Месопотамија*, Београд и СКОР, Нови Сад.

Објављена ауторска дела: роман *Мора(в)иште* (2010) и поезија, *Тренуци изузет(н)и* (2004).

Заступљена је у више од 20 зборника широм Србије. Добитница је великог броја награда и похвала и учесник бројних књижевних и ликовних колонија, јер се бави и сликарством. Освојила је друго место и пехар на Међународном књижевном конкурс у организацији Књижевне заједнице Југославије; Треће место за поезију 2012. у Крушевцу; Меморијалну награду *Миомирка Нешић* на Међународном конкурс *Огњиште моје вековима траје*, 2016, УК *Расковник*; Плакета за запажене резултате СКОР-а 2016.; *Најлепша песма о вину*, Трстеник; Повеља за велике заслуге у књижевности КК *Бранко Миљковић*, Ниш 2014 и 2016; Друго место за поезију на поетској позорници КК *Душан Матић*, Ћуприја и специјално признање фондације Мирјане Добриле из Италије; Прво место и златни Карађорђевог замен УКС 2016; Плакета за запажене резултате СКОР-а 2017; Прво место и пехар на песничком маратону *Поезија 016*, Лесковац 2015.



СТАНИШТЕ

Веже се душа, ето тако... за цвет.
За онај што цвета у исто време,
На истом месту, ето, баш ту,
Наслоњен на стару чесму.

Веже се душа за жубор.
Тај баршунасти жамор живота бруј.
И дамар.
За зрно, што птица га стисла,
Ту, иза куће, а оно се не да,
У земљу бежи, ето, баш ту би хтело
Да дише и да заврежи.

Веже се душа ето тако,
За сунчев зрак.
За онај што увек у исто време
Уцакли пешчани врбак, и ону

Из зрна клицу што се умива
И протеже, док јој се златна нит
Око струка веже.

Веже се душа за душу твоју
Ту, док седимо испред старе куће.
И док нам се руке овлаш додирују,
И док слушамо љубав ветар што шапуће.

ОПРАШТАМ

Опраштам птици грленој, од раног јутра твоје име што пева
На жици изнад мог прозора,
И што песму развлачи до неба да се чује.
А план је био да се искује ново срце
И нови крвоток без компромиса.
И небу опраштам што упија ту арију
И наново убија све моје планове.
Узвишени циљ! Меље до костију.
Можда се изроди нешто боље и чистије.
Опраштам судбини као што нерођена деца
Опраштају мајци живот,
Без једног дела савести и левог ребра,
Где гласно се утркују ко ће први,
А вазда се врте у јалови круг.
Опраштам ти, мајко моја,
Што реши с' великом муком и напрезањем
Уз сеоско огњиште да родиш баш мене.
И док ми ватра титра кроз вене што рођењем ухватих у лету,
Опраштам Богу и птици што увек имају мене, нациљану мету.

ВИДИК

Волим тај зрак што кроз стакло мог прозора
Чепрка по једном делу моје главе,
И као кученце упорно лаје на мој мозак
И мами скривене речи
Које још увек немам намеру да запишем.
Волим ту топлину што гамиже као паук по мојој коси,
Умишљајући да ће пронаћи пут, преко пута
Где и није тако топло и сјајно.
Пречица постоји негде између свести и сна,
Између мисли и речи, намери и учинка.
И док мисао светли, успаване речи лењо се повлаче
Певајући успаванку саме себе.
Иако не бих, растресам боје и сва звона пуштам да звоне!
Победа!
Дозволих да гледа моје лице, оно са брда иза мале кућице,
Што расу се треперећи у најситније делиће,
И видех гране што машу свим зрацима ужареног Сунца.
И поста ми топло у утроби и око срца.
Волим тај зрак у рану зору што смеши се извору
И скаче с' дрвета на камен, с' камена на цвет,
И снажно би да загреје нека срца и залеђени свет,
Што мрким хладом заклања видике
И пола моје главе,
Ах, тај златни и топли зрак,
Како се само пробија и ратује са олујама и мрачним силама,
Путујући свемиром и путевима лаве.
Волим тај зрак и малену тачку на крају приче,
И све оне сјајне тачке на Сунце што личе.

МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ Ранчер

Рођен је 1951. године у Прњавору, БиХ, одакле се породица преселила у Војводину 1952. године.

Љубав према поезији показује још од школских дана. Дунав и војвођански салаши су му неодољива покретачка снага инспирације.

Објављене збирке песама: *Фрушка Гора, љубави моја* (2006), *Пустаро, успомено моја* (2009), *Мирушка* (2011), *Ех... та љубав* (2015) и *Препознај се, љубави* (2011), *Мирушка, жена сумљивог морала* (2013), *Коцана, љубави и срећо моја* (2014), *Кад живот пропева* (2014), *Коцана, песмо моја над песмама* (2015), *Ми смо исти* (2015), *Ех та љубав* (2015), *Од глупости до мудрости* (2015), *Коцана и нико више* (2017), *Кроз беспуће у свемогуће* (2017).

Члан је ПСД *Железничар* из Новог Сада, наутичког клуба *Тиквара*, Бачка Паланка и члан *Изворни клуб 100* еминентних добровољних давалаца крви у Новом Саду.

Живи у Маглићу.



ТАКАВ САМ

У мени Бога нема,
У мени се слобода и љубав чује.
У мени се живот радује,
У мени злоба не станује.

Из мене извире људскост,
Срећа, љубав, и страст се излива.
У мени је свака људска доброта,
У мени се мржња не сакрива.

У мени живим ја,
И нико више сем мене.
Што воли, поштује и цени сваког,
Сваког ко воли, поштује и цени мене.

Ето! Тога има у мени.
Све то из мене сја.
То нико не може да промени,
Јер, само такав сам ја.

КАТАКЛИЗМА

Докле ћете да љубите крстове?
Докле ћете да пљујете на друге људе?
Докле ћете да водите ратове?
Када ће већ једном мира да буде?
Докле ћете варати овај свет
Да горе Бога има?
Зар треба ратовати опет?
Када ће да буде добро свима?
Да л' Богу требају толике жртве,
Кад убијате толике људе?
Да ли вас веселе, главе мртве,
Или вас моје речи чуде?
Зашто сте себи узели за право,
Да чините нељудска дела?
Страдаће планета цела.
Ви стварате катастрофу,
Док чврсто гази ваша чизма.
Можда ћу написати задњу строфу,
Задесиће нас катаклизма.
Докле ће бити рата?
Докле ће бити лажи?
Питам те, искрено ко брата,
Ајде већ једном кажи.
Докле?

МИЛАН ЧОРАК

Милан Чорак, новинар у пензији, рођен у Лици, Крбава 5. јула 1946. године. Завршио вишу школу за социјалне раднике. У својих скоро 40 година рада радио је разне послове, био радник за машином, референт, обављао волонтерске и професионалне друштвене функције, радио као новинар и директор информативне установе у Вуковару. Бавио се писањем песама и прича као новинар у локалним и неким другим редакцијама. Објављивао је радове у више различитих часописа, неке од његових песама су протеклих година ушле у програм на традиционалној манифестацији која је посвећена песнику Бранку Радичевићу "Бранкови дани", која се одржава код Храма Свете Петке на Доброј води у Вуковару а више прича и песама објављено је у неколико зборника и антологија поезије и прозе, писаца аматера.



Награде и признања: *Слатко пијанство љубави* - Тим уметничких душа Мркоњић Град, 2016. добитник књижевне награде за најинтимнију љубавну песму; *ITALIA LECCE LaVocedei Poets 2016. e Classifica finale* признање за песму на српском језику; Конкурс *Пјесма над пјесмама* - Тим уметничких душа Мркоњић Град, 2017. добитник књижевне награде за најемотивнију љубавну песму.

СУСРЕТ НА ОБАЛИ РЕКЕ

Сретох те једне вечери јесење,
како сама шеташ обалом реке,
од тада у мени горе ватре неке.
Моје те мисли стално прате
оне ме често на тај суусрет врате.

Памтим још чаробну лепоту твоју
и тугу неку што си у очима крила,
питах се и сада зашто си сама била.
Зашто нико не чува такву лепоту
каква се нађе само једном у животу.

Поглед твој тужни са сузом у оку
рече ми тада да ти срце пати,
али за ким то нећу никад знати.
Да сам за разлог твоје туге знао
можда би уз тебе заувек остао.

Тихо вечерас тече и шуми река,
стојим на обали а мисли се роје,
хоћу ли чути тихе кораке твоје?
Обала тиха, опет је јесење вече
а ватра чежње и сад ми срце пече.

САЊАМ СЛОБОДНО НЕБО

Снови су моји од звезда и сунца
у њима је небо слободно, широко,
у сновима моје срце гласно куца
и понос мој расте, до неба високо.

Дубоко у мојој души поносној
љубав за завичај расте и цвета,
увек се враћам лепоти заносној
негде у завичај на крају света.

Ту на граници стварности и снова
простире се део земаљског раја,
ту је колевка мојих прадедова
од које се срце никад не одваја.

Прошли су овуда многи освајачи
газила је туђинска војска и чизма,
од освајача бројних били смо јачи
од Хуна, Авара и црнофашизма.

Дуго смо живели у миру без рата
ал' дође онда неко време ружно,
уместо слоге удари брат на брата
зато ми је душа и моје срце тужно.

У снове ми зато долази слобода
и завичај што остаде између гора,
живот нам пролази као брза вода
а снови нестају кад осване зора.

НОЋ УЗ ЦРКВУ СВЕТЕ ПЕТКЕ

У смирај дана сунчеве зраке уморне на починак оду,
спусти се ноћ и својим плаштом огрне Добру воду.
Јави се тада јека звона са звоника цркве ове
и својим умилним гласом на вечерњу молитву зове.
Хвала ти свевишњи за овај сретно проживљен дан,
ако смо грешни опроштај пружи и дај нам миран сан.
Света Петко, божја светитељко моли Бога за нас,
да нас заштити од зла сваког и души нађе спас.

Обасјана месечином црква се бели као вила из бајке,
о којој сам у детињству слушао приче у крилу моје мајке.
А горе, на звонику крст под светлом сребрених зрака
чаробним сјајем разбија злокобну тмину мрака.
Високо у гранама липа чује се гугутка бела
како птиће под себе свија да им угреје тела.
Стара мудрица сова, хуком се јавља на грани
спрема се за ноћни лов, да младе своје храни.

Око поноћи све се стиша, спавају мирно сва божја бића,
тек негде прије свитања проспе се умилни пој славића.
Својом заносном песмом најави скоро свитање зоре
док звезде на небу трепере и последњимсјајем горе.
На измаку ноћи са истока, небо почиње да руди
и петао сваког јутра у даљини село буди.
Он свима јавља да прошла је ноћ и дан је све ближе
а над реком из топле воде бела се магла диже.

Танани облак од магле белином грли цркву и Вуку
и шири се кроз трску и шуму као загрљај невидљивих руку.
Са брда изнад цркве када се доле на Вуку гледа
измаглица у трци и гранама ко свилени плашт изгледа.
Сунце на истоку изнад Дунава и Вуковара у висине оде
проспе своје зраке, па прескочи брдо изнад Добреводе
а долина и црква у њој заблистају у своме сјају,
и роди се нови дан леп и светао као у небеском рају.

МИЛЕТА ТОМИЋ Мимо

Рођен је 1947. године у Ручићима, СО Горњи Милановац. Дипломирани је машински инжењер.

Објавио је самосталну збирку: *Поетика порука* (2003) и две заједничке збирке: *Руднички кристали* (Горњи Милаовац) и *Поетски букети* (Чачак). Објавио и више десетина песама у зборницима и новинама. Две песме су објављене у антологији *Песме о мајци* (Београд) и десетак песама у зборницима СКОР.

Члан је Књижевне заједнице Ваљева и СКОР (Нови Сад). Живи у Ваљеву.



НЕДОРЕЧЕНА ПЕСМА

(о космичкој кошници живота)

Могао бих ово да вам кажем,
у ствари, хтео бих о томе да причам;
али, зашто уопште нешто да говорим
- кад нико никог више не слуша.

Многе су тајне под овим сводом,
а све је људима одавно откривено;
не знају они који не виде и не чују,
који не желе, или још не могу, и не умеју.

Слатка је спознаја свега скривеног,
знају то будни који виде и гледају;
једном је у сну Господ шаку звезда расуо,
у част раба свог – док му се делу дивлио.

Невидљив клизи брод, до пловила летилица,
кроз простор и време, од осам светлосних;
испитују земљу и људе, ал' ови сви спавају.
Ено, понеко од њих се буди, гледа и схвата.

Померила се звезда Сиријус да би се човеку показала,
прелетела светлосна кугла, па је као жишка стала;
они бдију и дежурају, па се понекад и играју -
са децом земље која још жмире и дремају.

Све то зна моћни и велики Арханђел Михаило,
ништа под сунцем није без његове воље и дозволе;
кад затреба, на челу флоте ће и он, вероватно, да дође,
зло светлошћу да поништи, добро сјајем да обрадује.

Велике су тајне живота под сводом небеским,
нема граница креацији, доживљају, ни постојању;
многи су светови и станови код Оца нашег небеског -
никад се душе неће заситити,
никад се живот не може исцрпити.

СЛИКЕ ДЕТИЊСТВА

Када си ме родила и у овај свет донела
радо си ме дочекала, мајко моја мила.
А ја сам из далеких сфера дошао,
одозго где сам велику срећу имао.

У детињству сам део тог сећања задржао,
и опет радостан био, док сам скакутао,
око твог скута и домаћег огњишта,
чак тамо до баште, иза цветног дворишта.

Укус првих воћки, које си ми дала, описати се не може,
а, памтим како су плениле георгине и разнобојне руже,
па чак и тренде, уз остало цвеће брижљиво неговано,
и како у сумрак, при заливању, и башта замирише захвално.

Сећам се у соби разбоја и дрвене клупе скамлије,
и узаног прозора иза кога невреме бесни, и киша лије.
Много сам се тада љутио на брескве и шљиве
што повијањем грана ветар и олују праве.

У старој кући, на кревету од сламе, безбедан сам био,
и безбрижан о вечности и далеким световима снио.
Све сам то осећао и знао док нисам заборавио,
док ми обмана, груби терет живота – није визије помрачио.

О УЗВИШЕНОЈ И СКРИВЕНОЈ СТВАРНОСТИ

Да ли овај свет, да би пролазан и несавршен био,
да ли се мудро и лукаво обманом обавио?
Да ли су сва та бића, да би у њему и патњи остајала,
морала бити убеђена да друга стварност не постоји
- нити да је икада, игде, постојала?

Можда нам ни истина живота, да није скривена,
не би била тако потребна, значајна, ни драга;
као што то не би могла бити ни девојка нека,
лако доступна, наметљива, разголићена ил' нага
и да ли та спознаја човека од почетка чека?

*П.С.: Не тврдим да постоје други светови, али тврдим да је
подједнако немогуће да постоји и овај свет.*

ПАРДИЧНА ПЕСМА

У непознатом оку је небо мојих снова,
на мој длан још није слетео голуб среће.
Анђеле, видиш ли ти да ме не воле,
а нудио сам и груди и раме своје.

Сузо земље, откључај руке, паћеничке, тежачке,
а и ти камену, све гледаш и ћутиш ли, ћутиш.
Сви рђави и глупи *видеће свог Бога*,
ма шта ме питаш ко, кад не знаш и не видиш.

МИЛИЦА КВАПИЛ

Милица Квапил (Кузмановић–Ерић), рођена у Земуну, 01.03.1952. године.

По занимању пензионер, песник, прозни писац и сликар аматер. Радни век провела у трговини, што јој је омогућило да има комуникацију са великим бројем суграђана, чиме је сакупила огромно искуство, мудрост и зрелост.

Објавила до сада прозну књигу *Земунске приче* (2014), две књиге поезије *Широком тишином корак по корак* (2015) и *Трен* (2017). Члан *Скарадлијске Боџије*. Роман је припреми, а књига путописа из Аустралије је при крају.



ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

Александар Ерић, звани Лесо,
шумадинац, солунац, пре свега човек,
од срца велики добротворац.
Одавно у небеском врту обитава,
природном смрћу заслужено одмара,
велико срце имаде,
с Јелком здраво потомство Бог му даде.
Он и брат Милош Ерић имаће поделише,
злобу не споменуше,
срећу, радост и весеље делише.
Деца им поштењем исијавала,
Шумадија у њима се огледала.
Високи, витки, лепи, за песму и игру спремни.
Коло им велико, авлија се тресе,
а у колу све лепши од лепшег:
Спасенија, Милунка, Станица, Добривоје,
Бошко и Добрица.
Како су коло играли, тако су живот водили.
И дође рат. И дође невоља.
Ал' Солунац од камена,
за страх не зна.
У инат сили усред рата, породицу Словенаца
у топли дом прими.

Несебично имање подели,
кућу даде и њиве на пола,
да раде и живе као рођени у њима.
Вредни су и поштени били,
својим радом све одужили,
ал' временом душу огрешили.
Вратише се дому весели,
сузе Шумадији оставили.
Цео свет се дивео возу *Братство и Јединство*.
Годинама се поштовало, и на тај начин захваљивало,
Шумадији, Србији, Александрима и Милошима.
Али, нељуди и мрачне силе,
све што је лепо воле да разоре,
тако нестало братство и јединство.
Одједном дођоше неке нове зоре.
Толико зла се сручи, нестало светла,
Словенци пуцаше у груди
унуцима деда Леса.
Господе, видиш ли све то?
У хаосу питаше се Срби,
од туге помрачи се свест,
заборавише да Господ види све.
Данас би многи флеке да избеле,
долазе да чекају Нове године,
усред Београда, у колу мога деде,
шумадинца, солунца, пре свега
великог човека.

ВЕЧЕ СА УЈАКОМ

(посвећено драгом ујаку Добрици Ерићу)

Вече, мирис села, месечина к'о да је фењер упалила.
Шетам са Добрицом преко њиве, Ерића дедовине.

Идемо ка Грузи, према нашој оскоруши,
која одвајкада чува тајне наших предака.

Иде он, ја иза њега, ћутимо...
захвални једно другом на ћутању.

Осећам додир звезда, поглед наших милих снеба,
док немо слушамо цврчке и гледамо свитце.

Широком тишином, корак по корак,
стигосмо до крушке, наше оскоруше.

Седосмо испод ње, замириса трава,
а она понуди плодове здравља.
Гружа недалеко од нас, изнад звездани сјај,
свици неуморни, као и цврчци.

И причасмо нешто и свашта,
о животу ваљда, не сећам се,
али знам кад заћути,
рађа се реч златна.
И можда ми Бог баш тада посла
вољу за писањем,
и отвори чудесна врата.

МИЛОЈКА Р. ЈЕЛОВАЦ



Писац, књижевник, рођена 1963. године у Шулима, подно планине Љубишње, у општини Пљевља. Писањем се бави још од средње школе. Прве љубавне стихове је написала у чувеној гимназији *Танасије Пејатовић* у Пљевљима. Једини је женски аутор епске песме (за гусле) коју је опевао њен земљак Владимир Бељкаш, *Трагична смрт јеловачких јединаца*, посвећена рано преминулом брату Милораду, студенту, давне 1988. године. Пише све врсте поезије, као и прозе, а успешно се бави послом текстописца по чијим текстовима се снима народна музика. Писање је њен дар, хоби и најбољи лек за нарушено здравље, но свака њена написана реч даје јој снагу да пише више и боље.

Објављена књижевна дела: збирке песама *Ластавица* (2015), *Молитва* (2016), *Устани, пјеснице* (2017). Збирка *Молитва* је 2016. године проглашена за збирку града Ниша при књижевном удружењу *Бранко Миљковић*. На књижевном конкурс *Оловко не ћути* у Барајеву 2015 освојила је трећу награду за љубавну поезију. У удружењу Српских књижевника Словеније у Љубљани изабрана је у дванаест најбољих песника модерне поезије за 2016. годину. За мање од две године заступљена је у преко четрдесет заједничких зборника. Њен дом красе бројне захвалнице, дипломе, повеље, грамате, молитвеник потопљене Ваљевске Грачанице, Саборница Св.Петке из Овче као и захвалница и Благодарница Хиландара. Њена песма *Свето мјесто* прочитана је на Атосу, Светој гори на Хиландару. Преко стотину песама и прозних текстова налази се у заједничким зборницима. Песме су јој превођене на енглески и бугарски.

Пензионерске дане проводи пишући уз велику подршку сина Милоша и ћерки Данијеле и Милице од којих има унучад Луку, Лену и Хану а очекује долазак на свет и унукице Луне.

ПИЈЕМ ВИНО ОНО ПИЈЕ МЕНЕ

Зар да ноћас пијем црно вино
за пропалу љубав нашу,
нема више за ме среће,
капљу сузе у препуну чашу...

Никад нисам опила се вином,
ево ноћас ту је на мом столу,
сама сједим без игдје икога,
да ме лечи у мом тешком болу...

Пијем вино, оно пије мене,
сузе капљу све јаче и јаче,
први пут се дружимо нас двоје,
снаге немам, а срце ми плаче...

Све си снове порушио моје,
само туга ко јесење кише,
моја врата љубав не отвара,
тужно срце без тебе не дише...

Опићу се ноћас црним вином,
до поноћи ја ћу сањат тебе,
а кад зора своје зраке пусти,
због вина ћу проклињати себе...

Само, мајко, да ти кажем ово,
родила си жену несрећне љубави,
сад сам пила и никада више,
моју тугу нека Бог исправи...

ТУЖНА ВРБА

Врбо моја, што си свила гране,
изнад реке што брзо жубори,
кажи мени, љепоте ти твоје,
ђе је љубав коју срце воли...

Тужна сам ти ко ти, другарице,
гледам људе срећне око мене,
док пјенуша плаховита река,
чувам само ваше успомене...

Испод твога на обали хлада,
заљубљени ми смо некад били,
и маштали о нестварној срећи,
док нас људи нису раставили...

Сад ти дођем само у сретање,
тужна врбо. И те твоје гране,
никад више ја вољети нећу.
Од љубави остадоше ране...

КИША МЕ БУДИЛА

Јутрос ме зором киша будила,
уморан санак сломио тело,
сањала, чекала, а опет сама,
када би само ти доћи хтео...

Свака ми капљица мамила сузу,
залеђен осмјех овога јутра,
не могу више надање звати,
и чекат нека лијепа јутра...

Јесен у мени пробуди жељу,
да будем цвијет твога живота,
пахуље снежне прекрише земљу,
мени од среће ништа не оста...

Само ћу писати још дуго дуго,
нек љубав траје макар у причи,
можда на свету постоји неко,
ко мојој души бар мало сличи...

Ниједно доба годишње није,
за мене нешто посебно ново,
ти живиш далеко, љубави бајна,
само ми писање остаје ово...

Знам да ћу једнога дана,
макар у бајци бит' срећна и ја,
на небу ипак постоји звјезда,
која само за мене сија.

МИЛОРАД Мишо КУЉИЋ



Рођен је у Савином Селу, општина Врбас, 11 августа 1956. године, у породици просветних радника Јована и Стојанке.

По заснивању своје породице, Врбас, место пребивалишта у младалачком добу, одмењују Стари Лединци и Нови Сад, где живи и ради, са звањем економисте туризма запосленог у Градској управи, града Новог Сада. Интернет

адреса: www.ledinackigrad.blogspot.com је лична Куљићева блог поставка.

Објављена ауторска дела: *Монографија Старих Лединаца* (1998), збирка песама *Путеви светлости* (2006), туристички водич *Кроз Старе Лединце* (2008), приповетке *Рана душе* (2008), романи *Јованов сан* (2010) и *Плеурат* (2015).

Написао је рецензију *Аниме које мењају лица* за збирку рецензија *Из прве руке*, Радована Влаховића (2014) и *Сећања "Лединачки феникс"*, за монографију *Славуј Хаџић - Живот мишљен сликом*, ауторке Мирјане Хаџић (2015).

Пише поезију и прозу. Заступљен је у неколико фестивалских зборника. Песме и кратке приче објављује у пет књижевних фејсбук група и на интернет форумима.

Заменик је председника Савеза књижевника отаџбине и расејања (СКОР).

МИЛО ИМЕ

У сред зиме кад им време није,
Бог се Перун громовима гласи.
Сева и туче што може силније
да свој народ од невоље спаси.

Севну муња у сред јануара
да укаже на хорде Турака,
што ће децу трзати с' њедара
и тулити светло у чамотињама мрака.

Хелм читави таме уцрнише.
Ори песма: лелек и кукњава.
Срећа па се гусле огласише
да чувају часност заборавише.
Крвав божур олтар скаменио,
свих времена узорност заветну.
Вид Витеза обиљем сачинио
у јунака и звезду светлосну.

Мило име чојство ово краси.
Презиме му обиље казује.
Славним делом Трибал се разгласи
поштујући заветнице своје.

Мач праведни окаљао није
да погуби Султана силнога.
Даде њему избор самоханџарлије.
Очасти га жртвом Световида Бога.

Витез с мноштвом ратовати оста.
Сек'о Турке к'о жетелац снопље.
Кад му тешко кретати се поста
погоди га једно турско копље.

НЕПРИЈАТЕЉ

Трептаје здравља смерно исках
када се предам вољи бож'јој.
У страху дрхтавом од лека бежах,
без снаге да се опрем сили овој.

Молитвом Богу свој дух крепих,
вапећи да ме по себи учини.
Непријатеља потом победих
и мир светлосни мене испуни.

Кад год је тешко са собом си сам,
па здружих са Богом осаму моју.
Намолих снагу да Алу прогнам
и храброшћу напнем душу своју.

Ушетах лако ка светлу бљештавом
где ме и сан пријатни стиже.
Зарадовах се животу новом
који ми слободном би све ближе.

Са Богом ко је сам никад није
ни када љубав од њега бежи
нит кад му болест пресуђује.
Сва тајна у Љубави божјој лежи.

СВЕТЛО ИЗ ПОДРУМА

Ујака два и отац мој мили
градише са мношћу кућу моју.
У подтемељну се собу збили.
Ту крепе тело и душу своју.

У неуслову сутеренском
који ни малтер добио није,
у смештају готово чергарском
би ми уз њих најрадосније.

Уз трептаје свећиног плама
времена нама било на претек.
Испричали се о драгим људима
златоустећи лепоту заувек.

Често ми сећање подруму хрли
да сретнем драге ми којих нема.
Ту срце моје успомене грли
и тули јаде од свих проблема.

Светлост из подрума сутеренског
сећања врло јарко бљесне.
Тај загрљај духа божанског
избацује ме у сфере небесне.

МИЛОШ Б. ИВЕТИЋ

Рођен је 6 августа 1969. године у Книну.

Објављена књижевна дела: *Рехабилитација* (Футог, 2011), *Казна без злочина* (СКОР, 2012), а као коаутор објавио је библиографско дело *Сјећања на Боју Гашић Иветић* (СКОР, 2014), *Трагом братства Иветић* (СКОР, 2014), *Родослов- Иветићи из Пеуља* (СКОР, 2014) и измењену и допуњену збирку песама *Казна без злочина* (СКОР, 2014), а издавање монографије *Трагом братства Иветић*, подржала је и градска Управа за културу Новог Сада, за коју је добио Златну повељу СКОР-а, за најзапаженије дело у издању Савеза за 2014. годину. Крајем 2016. године из штампе, у издању СКОР-а, излази и седма књига, збирка родољубиве поезије *Сети се Србине сети, како је часно за отаџбину мрети*.

Песме је објављивао у зборницима СКОР-а и других књижевних клубова.

Члан је организационог одбора међународне уметничке колоније *Панонски бисери* која се сваке године одржава у Новом Саду. Члан је уређивачког одбора зборника радова чланова Савеза и члан уређивачког одбора билтена Савеза *Трагови душе*. Пише предговоре и рецензије.

Милош је 2016.године, на Скупштини Савеза изабран за председника Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Нови Сад.

Запослен је у МУП Републике Србије, у Центру за основну полицијску обуку, у Сремској Каменици, као официр полиције.

Живи и ствара у Футогу.



СЕТИ СЕ, СРБИНЕ, СЕТИ

Због клетог Великог светског рата
многи српски хероји под земљом леже,
без заслуженог признања за своја дела.
Због тога данас у грудима стеже!

Јунаштва њихова осташе затрпана
на Виду, Албанији, Колубари и Церу,
прашином немара и заборав,
а падоше јуначки за српску веру!

Памти, Србине, памти! Никада не заборави!
Пиши, пиши и причај о томе
какав је био тај рат кржави,
што трећину глава узе роду твојем!

Сети се Србине, сети! Цене коју си платио,
спаљеним кућама, регрутима и децом,
да би земљу своју пошто-пото одбранио,
а душману истом мером ниси вратио.

Џефердар и шајкачу давнога претка
у кућу поред иконе свете стави,
да ти причају, да те подсећају
какав је био Велики рат крвави!

ПЕУЉАНАЦ

Ко бескућник са старим штапом оста
Пеуљанац нежни с тугом у души да живи,
лагано корача преко дринског моста,
поглед баца преко рамена, лепоти се диви.

Не верујући у правду ни часа,
нико га ни не погледа тада,
с болном стварношћу остао је без гласа.
О, Боже, где је правда сада?

Своја мучења и своја богатства
оставио је за собом Пеуљанац дични -
вековима што стицала су братства,
осећај његов је лични.

Све пише на замишљеној обрви,
све туге и муке, ту се свију,
цену је платио својом крви,
истине болне, ту се крију.

У име предака, стари' векова
и потомака који ће ту расти,
да ту славу славимо, наших очева,
то завет нашој је части.

Гуја заборавља скаче да нас коље,
ал' ми нисмо у зечијој кожи,
борићемо се да сутра буде боље,
спаваћемо у старој ложи.

Никад кукавица био, ни мек као блато,
тирани разни ломили му кости,
за шаку земље, ко за злато,
камом оштром хтели га бости.

Односи ме срце где Шатор жубори,
за Илиндан сваког августа,
јер ту сам ко вук у гори,
а песма пуни ми уста.

КАЗНА БЕЗ ЗЛОЧИНА

Свети Саво, реци сада
Грахово зашто страда?
Зар је овај народ клети
Да му леђа окрећу сви свети?
Каква страшна дела починисмо,
Зар лекцију не научисмо?
Да луди бој бију,
А мудри вино пију!
Зар не треба сви да имају,
Зар сви не знају,
Да је овде живети све теже,
Да из празне куће и мишеви
беже?
Зар је овај народ тражио зло,
Зар му казна није ово тло?
Зар није знао, да зло брзо долази
А јако споро пролази?
Од памтивека свој је на своме.
Било где, у свет да се оде,
Родна груди му је света.
Боже, хвала ти на томе!

Зар је овај народ нешто више
хтио,
Осим оног што је смио?
Мало слободе и мира
Да живи,
Да га нико не дира!
Шта то има овде
Што туђин узети нам жели,
А ми имати нисмо смели?
Дрво ко дрво, камен ко камен
И земља без воде.
Зар због тога мора да се оде?
Шта то овај народ скриви
Па овде не може да живи?
Зар није јасно свима,
Да то је казна без злочина?
Како да разумем божију вољу,
Зар није мого наћи судбу бољу?
Народ овај кроз векове није им`о
мира,
А желио је само да га нико не
дира!

МИЛУТИН ШЉИВАНЧАНИН



Рођен 1938. године у Љућу, Пљевље. Школовао се у Сивцу, Сомбору и Скопљу. Дипломирао је ванредно историју књижевности народа Југославије, на Филозофском факултету у Скопљу, 1962. године. Пише поезију, прозу и књижевну критику. Повремено је сарађивао у књижевним часописима и објављивао краће прозне текстове. Добио је награду Савеза за просвету и културу АП Војводине 1958. године за прозни текст *Прича о мојој песми*.

Објавио је три књиге – критика – есеја: *Трагом поетског смисла I*, *Трагом поетског смисла II* и поетско прозни путопис *Пут у долину брскута*. Од 1994. године бави се уредничким и редакторским пословима у сарадњи са појединим издавачима. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању, где обавља функцију члана Комисије за пријем у чланство.

ПРИЧА О МОЈОЈ ПЕСМИ

То је борба два ћутљива света, за које други говоре, увери се у ту једину могућност, коштани мој полубрате, једино тако данас и може бити све добро и лепо. Брат си ми до руку и до очију. Брат си ми до корака и до ходања у непознато. Брат си ми, јер ћутиш као иструлела мисао, која не сме да се покрене. А могао си бити и риба, јер то је лепа реч за бележницу - риба ћути и све трпи. Све осим црвеног жара рибарских очију. Брат си ми само са половином мисли мојих, јер ако их делим желим бити праведан, јер јесам човек а ти си кост, био си некад човек и зато ме немој никада низашта питати а увек ћеш ми бити брат за половину мисли и покрета, па и онда када ми крила новог рођења израсту.

Иако хоћеш, ја и ти смо, брате – полубрате, борба два света. Два света која говоре и која ћуте. Ја живим и ја сам тај живи свет, а ко живи онај има право и да говори. Толико! Не смем те више замарати јер си немиран и желиш чути моју причу, а ја те сувише волим и поред ћутљиве нехотичне борбе, да бих те могао наљутити. Ја сам човек и ти ми требаш.

Последњи акорди лета ишчезли су... почела је да кружи бајка о сателиту. Тај сателит земљин, то је траг ведрога оптимизма. Можда је у том оптимизму грцао Хилари на Евересту. Неко ће остати овде да рије по равници и труњу нове белетристике, неко ће мислити о смеху гробља на новој периферији ове године... Неко ће да игра фудбал... Неко ће да се

смеје модернизму, неко ће се кљукати његови опорим зглобовима – неко ће кљукати друге... или... или ће... писати песме!

И ја ћу!!! Пошао сам првим шаренолом, оно је било најлакши пут, стао сам на бескрајну траку – да не живим или да проживим, а трага слатка сандаловина, ишла је кроз познато и непознато.

Осмехнуо ми се звук кестења за нови стих... Веруј нисам молио, нисам плакао за тај топли пријатни звук стихован у хиљадама бележница белином поздрава, на свесци из педологије или просто на првом зиду.

Зелени звук звезде... Опет нови стих, нови али туђи и непроветрен. Ја бих хтео... бат ногу по бетону и рески фијук вршаја, ознојене зелене листове кукуруза. Хтео бих широку кукурузну бербу. Кола што златом преливају и осмехе кукурузишта што ће остати гладна. Оно јесенас бејаше пукот белих ружа на свакој стабљници после обирања.

Смем да преварим и стално да варам. Испричаћу ако је код мене нешто уопште било дубоко. Шалим се са свима. Шалим се животом који је тако кратак.

Даћу ти збирку жеља неиспуњених. Детињих невиних, наивних куцаја. Збирку што је један обичан живот пева. Живот и мој и твој, ако си га кад имао, коштани пријатељу, добри мој пријатељу, слушај обичност круњења латица воље помешане са расплаканим опијеним животом;

Кретање – чуђење;

Мрак у пожару – сви против једног;

Рушевина Смрти;

Бич живота;

Скупо сањање;

Заборављено сећање;

Мистика осећања;

Искрено ћу ти рећи: то је моја најтања љубичаста скрама. Испред мене седиш ти, коштани мој пријатељу, мало даље Фурга. Једном сам доказивао да смо бледи, али остао сам луд. Били смо ја ти и Фурга. Фургине зенице рекле су радост због ишчезле конкуренције на фином месту почетка.

Ако си уморан, престаћу, осећам да се умараш и миришеш као крататит за који сам чуо, а сва чула према потреби претварам у једно.

Јесен је постала риђа, Јесењинска, месец плав као у мелодији што је зрачи радио – станична антена најновије звезде на Азурној обали. И нигде још нисам срео, нигде још јесен није почела да плави, па чак ни данас... данас у два круга ове осмице, шесте деценије најновијег века. Јесен није почела да плави, само бајка о сателиту још живи код мене. Ја га нисам видео и најсавршенијим песимизмом верујем само у ону летошњу комету, верујем дрским гледањем у будућност комете која плови вековима а кроз векове. И ето јесен је у мени и око мене почела да плави. А Пролеће? До сада је било бело, бехаром, зелено очима и радошћу зеленом. Било је и

жуто због јесењег лишћа. Било је меко због пролетњих киша и меких снегова.

Али још није било црно! А Ја... Ја ћу бело – жуто – зелено пролеће претворити у црвено па црно. Црвено због рађања најлепшег јагњета овог пролећа; Црно због река мутних као орање.

Зар те нисам уверио, рођени, најрођенији мој брате, мрштиш се зимски и незадовољан си? Кости су ти хладније него обично. Да ли би хтео да загрлим твоје зебле пршљенове и погладим кључњаче као у животу? Не могу... Причаћу само дуго и топло док те не умирим и не загрејем речима, јер те волим, ти чудни костуре слатких костију, на чијем сваком углу лебди по један жива жеља. Верујем само у песимизам, јер данас видим тебе и јуче сам те видео, а бићеш мој вечити пријатељ. Мој хлад и моја сенка, и бићеш моја вечита песма. Не примам савете и немој ништа да ме питаш. Желим да певам!

Из очију су ми порасли храстови за нови још невидљиви парк, а споменици од црног мермера мојих зеница. Биће нова реч за ватростих о Гитањали. Или још луђа реч о Полку Игоровом. Све је конзервисано у Јануару.

Нећу да претерујем, а могу, чудно могу, да се откравим усред најлуђе кошаве, да јој пружим црвени дрхтај груди и живи још нерођени стих.

Слушаш ли ме, пријатељу моје године, што је за сада најновија?

Могу за реч да отопим све снегове и сам лед што ми је срце замрзао, ако је поред тебе уопште замрзнуто, јер те волим а љубав загрева. Морам бити кључајуће хладан и смрзнуто врео, да бих рекао најкрвавију реч са модро – црвене душе, а она гори и гаси се са сваким новим годишњим добом, са сваком новом свеском бразилијанске лирике, са путеном црначком речи... Гола, тамна жено... са полутара. Тај глас буди сав жар умерено континенталног мозга који се гаси на кошави. Њој дува модернизам, његовим су песком све стазе посуте... и ето морам престати да певам. Идем... или летим на мој Маљевац, најмодрији брег међу свим парнасима моје луде болесне маште.

Моја тиха делфиска ватра речи поручује ми маштом питије – првог храста на узбрдици да ћу ускоро летети улицом са првом свеском стихова које је издала Матица у једној едицији за... Ужарена срца.

Још немам имена за лепу збирку речи, немам јер се бојим судара са костурима моје маште. И зато ћутим.

Лепршаш предамном у клупи, коштани пријатељу. Кругови твоје лобање су широки да заклањају све витрине, са брахицерним, брахицефалним нећу више да те гледам, само ћу причати...

Била би то песма језива и дуга, као лет гавранов, али нема места у овом јату безруких куцања, ишчашених векова и тамница лудих

осамљених мисли. Нема места под влажним, под мокрим чаршафом мисли које су хладне и мемљиве.

Широка песма једнога рата ишчезла је због непознатих ишчекивања. Због судара супротности, беспрсих ликова и чудних храстова што расту из очију:

Жута јесен, плава јесен!

Жуте и плаве мисли!

Жута зима и плава зима!

Пролеће плаво и жуто!

Све плаво и жуто у новопостављеном трептају ока непронађене јеке, што се одбија од харфе чудне и песничке.

Црни се један тренутак у мени. Трепавица, најопорији тренутак између гледања, узјашио на обло седло беоњаче, гази по зеницама, а оне ћуте или... шапћу бол дубоку, непреболну, бол која једино може потећи из зенице.

Дан је одјахао на сунцу – коњу риђану, а ноћ дојახала на месецу – коњу зеленку. Гоне се та два ћутљива и речита коњаника мрким и светлим зрацима. Газе на помешане трагове, који се никада па ни после смрти неће избистрити.

Полубрате по мислима, да ли си чуо да сам рекао да је дан одјахао, а ноћ дојახала на златном и сребрном коњу, видика и немира? Ако си чуо онда погледај.

Испод самог крова, на орном окну ноћ је исписала своју посету. Пустила је танке канџе месечевих зрака и не дозива их. О крило лупа црни костур крушке, гранама – твој живи брат без лишћа. Погледај унутра, на ћебету жуту тршаву косу и мртвачки зној сиротиње. Погледај ону крпу живота како је побледела. Месец купи своје зракове плимом. Сакрива се иза првог оцака да би после можда још даље отишао или да се никад више не врати. Уплашио се месец. А овде остаје само лупиње, сиво ћебе, тршава коса и једно мртво, остављено усахло дечје живљење.

Не смем ти рећи да видим сваки свој дрхтај у тој соби и да осећам да је месечина из мене побегла. Нећу ти рећи ништа више о том црном тренутку у мени, између два гледања када се трепавице склопе, а ја видим само црно испод капака. Ништа.

Ово је крхот осећања због тренутног надражаја беде, надражаја моје маште.

Хтео бих после свега доказати да смокинг и лептир – машна немају места, да је најбоље све отворити свежини зоре и морској вечери да би се могло живети.

Опет желим да погледам око себе својим бојама, у мени је читав спектар. и нема само твоје боје, пријатељу.

Јуче сам од мисли и очију саградио најпримитивнији телескоп, сателит је лебдео у међупростору. Већ сам постао данас... делом данас не

цео. Расположење, јуче тако бело и плаво, постало је мудро и црно, да би ме наговорило да прекинем живот једним громовитим продором у непознато, да постанем славан и ћутљив. Да можда отсањам неки нови живот, продуховљен егзотиком модрих речи. Разум и жеља били су јачи и били су лепо...

Можда је то било... модрим и црвеним речима за пирамиду епа овог века. Епа који још није написан, јер сви још ударају темеље, а за кумство испијају чаше најновијег пића што га муља и цеди Елиот и пију га из чаше, не од кристала у што не бих веровао, већ чашом потенциране пластике.

Сав од данас, коштани пријатељу, осим мяса и костију! Данас сам мислима и речима, и нов, што бих хтео али... али вучем тегове мяса и костију. Забатргам, искочим из колосека да лечим нове ране док старе још нису зарасле...

Опет причам а хтео сам певати: летом и јесени, зимом и пролећем, јер постоје само та четири, мирна и луда, ватрена и хладна, годишња доба.

Хтео сам после свега да се прострем двапут вертикално и двапут хоризонтално, у било ком координатном систему. Можда бих нашао ходове неког скривеног магнетизма, који би допустио дуго живљење да се испуне све жеље. Јесењски, зимски летњи пролећно, да живим у том чаробном кругу у ком је најпосле све исто.

Кафански мирис године гони на кашаљ, и све су чаше овогодишње испијене, времена нема за нове чаше и нове године.

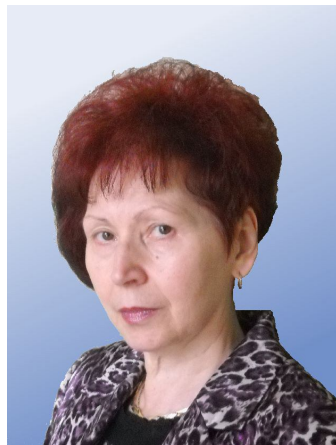
Воњ вина и домовине ућутао је снегом мојим и твојим коштани полибрата. И зато је остао дубоки мирис ничије земље на сваком кораку. Мирис љутотог оргазма у оплодни ентитета најмодернијег окултизма, али мојих највећих живих потреба.

Сипамо ми тај снег на све добро и лепо, коштани мој полубрате. Сипамо из уста и очију гажење непарно, јер само један излази ноћас... да светли...

Жут колач је за нас далеко; Кратке су нам руке, коштани пријатељу. Загрцнућемо се само жељом која нема награде до само хладне зимске воље да нас држи. А тај жути колач. Идол и мој и твој; Тебе који си био и мене која сам сада и једно руље, покривен је белом крпом изобличеном сваким новим убодом жеље.

Није то сателит! Новим руменим расположењем погледао сам кроз стакло телескопа мисли и очију. Није то сателит. Високо је летео рече време, па је пао и истопио се због ранозрелости.

МИЉАНА ИГЊАТОВИЋ КНЕЖЕВИЋ



Рођена је у Пироту, дипломирала је на Филозофском факултету у Нишу. Живи и ради у Нишу.

Аутор је збирки песама *Градови са оне стране пута* (2012), *Верижњача за душу* (2013), *Разломљена времена* (2014), *Бубамара* (2016), *Искре духовности* (2016) и *Искре сећања и мудрости* (2017), збирки песама за децу *Сви смо деца* (2014) и *Најлепше доба* (2015), као и романа *Игра судњег дана* (2012), *Време после времена* (2015) и *Анатомија страха* (2017).

Добитница је бројних награда и признања, као што су Повеља за песму (УК Бранко Миљковић, 2013), награде *Царица Теодора* (УК Бранко Миљковић, 2014) и *Цар Константин и царица Теодора* (УК Бранко Миљковић, 2015), Посебно признање УП *Чегар* (Ниш, 2015). Награђена је трећом наградом за љубавну и повељом за родољубиву поезију (КЦ *Барајево*, 2016). Добила је прву и јединствену награду *Горчиво вино* (Фондација *Мелник* и ИК *Мелник*, Мелник, Бугарска, 2016), као и прву награду *Бранко Миљковић* (УК Бранко Миљковић, 2016). Добитница је друге награде *На пола пута* Књижевне заједнице Југославије (Пријепоље, 2017) и прве и јединствене награде Историјског музеја *Искра* у Казанлаку (СНЦ *Вишнев цвят*, Казанлак, Бугарска, 2017), као и прве и јединствене награде *Мелник* (Фондација *Мелник* и ИК *Мелник*, Мелник, Бугарска, 2017). Ушла је у бугарску антологију поезије *Белоцветните вишни*, 2016, а у *Лексикон савремених Српских писаца* 2015. године. Добитница је Плаве повеље (Српски завичајни клуб *Слога*, Суботица, 2016.) СКОР јој додељује Повељу за изузетан допринос у раду савеза 2015. и 2016. године, као и Плакету 2014. и 2017. године.

Од Књижевног клуба Дома културе Пријепоље додељена јој је Диплома за учешће и допринос песничкој манифестацији *На пола пута* (2017). Добитница је преко 30 захвалница и диплома за учешће на литерарним конкурсима и диплома за допринос у организацији конкурса и других културних манифестација.

Превођена на бугарски, мађарски и арапски.

Председница је Огранка Савеза књижевника у отаџбини и расејању у Нишу, члан Књижевне заједнице Југославије, УП *Чегар* и УК *Бранко Миљковић* из Ниша и Удружења Српско-бугарског пријатељства.

УПАЛИ ВАТРУ

Упали ватру на жртвеницима
од вите, беле брезове гранчице,
од храста, јаблана и дивљег кестена,
за своју душу окрени бројанице
и тихо прошапћи стих древних времена.

Упали ватру за паљенице
и поглед упри пут падалице,
пут роја звезда песничког неба,
пошкропи вином жртвеник хлеба,
замоли да ти се душа смири
и да у душу песма ти стане,
ко ветар у тихе летње дане,
ко крила сокола у висини,
иза облака што се крију у тмини.

Упали ватру, руке рашири,
у себи зло и добро помири,
зраком белутка, звезданим свицима
пред многобројним својим лицима
упали ватру на жртвеницима.

Нека са душе падну окуви
и нека кроз тело потеку сокови,
пронађи песму у својим крицима.
Упали ватру на жртвеницима!

ВАРКА

Оног дана када се не будеш јавио
знаћу да је дошао крај света,
да цвеће неће да процвета сред лета,
да је судба заиста клета,
да је моје срце постало кошута - мета
коју из жбуна чека само пушка запета,
лагано умирање уместо љубавног сусрета.

Оног дана када се не будеш јавио
провриштаће и гора и вода,
нико ником неће штети ни мало наде да дода,

на рекама плаводним неће бити брода
да спашава људе као Нојева барка,
лета ће бити ледена, не жарка.
Само ће живот бити једна велика варка.

ЗАПИС

На храсту заштитнику што село родно ми штити,
на сивој кори дрвета урезан крст је свети,
огњишта сеоска чува и децу да срећно расту,
види га ко год прође крај њега и зими и лети.
Дрво је расло све више, дуге су падале кише,
белео снег се на њиви, а војске пролазише.
Кад год прођем крај њега, стоји на врху брега
и запис расте све више од сваке пролећне кише.
Одлазим у рат и не знам да ли ћу да се вратим,
али ти остављам огњиште и у колевци сина.
Српкиња си и знаш шта огњиште српско значи
и да се чува животом као и домовина.
Одлазим, под јабуком на столу остављам писмо,
на уље од пушке мирише јаче но дуње и јабуке.
Не заборави да за Бадњак медом пошкропиш дрво
оно од нашег храста сађеног од моје руке.
Лист храста и комад свеће нека ме од метка бране,
сину ко златник под јастук суви лист храста стављам,
нека се сети да наше огњиште вечито траје
као што и ја то никад, никад не заборављам.
Ако се не вратим кући, упали кандило у соби,
а увече у прозор запали и стави свећу,
јер не знам, вољена моја, када ћу да се вратим,
да вас загрлим опет ил' да се вратим нећу.

МОЛИТВА У МИЛЕШЕВИ

Господе, Ти, који све моје слабости знаш,
чини да на светој земљи цркве Твоје
доживим просветљење у небо гледајући
како се облаци скупљају и разилазе изнад моћне стене

и осећајући слушањем нежно, као миловање
прстију његових, усана његових,
које као река Милешевка преко камења,
преко мојих усана прелазе на свом путу до бескраја.
На хук осеке и плиме, на шапат реке звуче речи уз лице моје.
Плиму ми вере даруј кад год осека моје душе наступи.
Милосрдни, стави руке Твоје на чело моје
и излечи ме од путености црвеног месеца.
Кроз сјај звездани што облаке пресеца,
кроз мирис смирне,
молим Те да ме Дух Твој кроз дим тамјана
због његових руку, због мога дрхтаја опростом греха додирне.

СЛОБОДА

Стојим сама на назубљеном комаду стене
међу хридинама које вечност држи,
што расту из песка и мора свуда око мене
повезане небом као стихови у песму,
где сунце као паклена ватра пржи,
ја пену таласа газим што на води подрхтава као бела пара,
тим тепихом који уплетена морска трава ствара.
Док ме хладноћа ветра са пучине у статуу од соли претвара
назирем почетак тмине на хоризонту од крваве, црвене даљине
и видим јасно златну лопту што тоне,
у морско плаветнило кроз ритам којим у песак што стене се
роне.
Крик галеба који се дижу са стене,
на којој се као жбунови пернати гнезде,
позивају у ноћни спокој и мене међу звезде,
и ја постајем галеб и слобода је моја створена у самој себи.
Никоме дала је не би!
Осећај којим ме хоризонт привлачи
где границе неба и мора не постоје,
где ми се душа ко стена огољује,
чини да ми се бисери на длановима роје.
Као крик галеба над водом
и светлуцање првих вечерњих звезда ме зове
и дарује слободом.

МИОДРАГ ТОМИЋ

Рођен је у селу Трејак, општина Бујановац, 1953. године. Основну школу завршио у селу Кленике, а Економску школу у Врању 1971. године. Са породицом живи у селу Божињевац, у општини Бујановац.

Прве своје записе забележио је још у раном детињству, у основној школи у Кленику, учествујући у писању песмица за дејче новине *Кекеџ*. Сарађивао је са водитељем емисије Радио Београда *Караван* Петром Словенским пишући изреке за *Форе и фазоне*. Активан је члан Друштва за очување културно-историјских вредности Срба *Записи* у Бујановцу од његовог оснивања.

Објавио је збирку песама за децу под називом *Враголије, чаролије*. Пише дечију, родољубиву, љубавну, завичајну и примењену поезију. Објављивао је радове у зборницима радова СКОР-а, КК *Душко Трифуновић*, Кикинда, Клуба писаца *Чукарица*, КЦ *Горњи Милановац* и другим. За песму *Тврдо је Србин, само знај* добио је трећу награду на Међународном конкурс Удружења српских књижевника у Љубљани новембра 2015. године - Повеља академских критерија. У 2016. години Плакету СКОР за запажене резултате на другим конкурсима ван активности Савеза. За песму *Тихом убици реци Не*, добио је прву награду по академским критеријумима за песму године на Међународном конкурс удружења српских књижевника у Љубљани августа 2016. године - Повеља на конкурс *Златно перо*.



СВЕТИ ОТАЦ ПРОХОР ПЧИЊСКИ

Горе, на врх брда испосница стара,
Отац Прохор Пчињски с Богом разговара.
На високој стени где сив соко лети,
за све нас моли се Прохор Пчињски свети!

За здравље и радост благој Божјој деци,
неуморно моли дванаест месеци.
Моли се за тебе и твог новог друга,
срећа да вас прати за времена дуга.

Да ти блажен осмех задовољством блиста,
да кроз живот идеш образа скроз чиста.
Да човеку болном пружиш топлу руку,
бар мало ублажиш туђи бол и муку.

Жедном дај воде, гладном мрву хлеба!
Бог ће да награди сваког кога треба!
И теби ће дати дар Божји највећи,
да ти проживиш у здрављу и срећи!

ВОЉЕНА

Вољена моја, предивног лица,
волим те љубављу без граница.
Никада препрека није било,
а доста тога било је мило.

Данашње сунце истог је жара,
осећај срце и даље ствара.
До сваког бића зрак ветром кружи
док сунце бије да љубав пружи.

Мисли ми круже, сећања пуне,
љубав шаљем и ветром кад дуне.
Нека ти дивне милује косе
осећаји срца нек' те носе.

Хоћу ти ипак, једина моја,
пољупце нежне слати без броја.
Ко сјајне звезде месец што води,
истинска љубав нека се роди.

Нека те зора светлошћу буди,
нека те песма ова не чуди!
Послушај мене, стварно те волим,
Немој да мислиш да памет ти солим.

Вољена моја, време не губи,
хајде, бар једном ти ме пољуби!
Као дар биће пољубац врели
за љубав вечну, за живот цели!

ИСПОВЕСТ ВОЉЕНОЈ ЖЕНИ

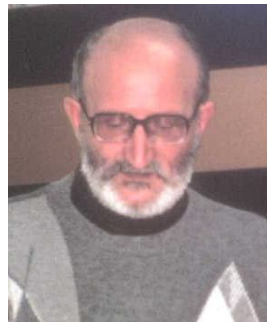
Све што сам шврљао, брљао, па и писао
и свакојаку мисао у глави брисао,
исписивао по папиру, дописивао,
све у једној јединој намери да посветим
стихове и песме предивној божанственој жени!

Сад, кад песме прелиставам и читам
одједном сам схватио да је она харала мојим стихом,
мојим умом шврљала, мислима жврљала,
јер ме је очарала својим предивним ликом,
песмама шетала као принцеза на балу,
љуљала се у мени као по морском жалу.

Обрни-окрени, или тему скрени на другу страну... опет па опет
певам о тој прелепој жени, лечим
неизлечиву рану која тече, и опет не, не верује
мени да је у очима тражим, у безумљу налазим
као драгуљ пазим у трезору жеља њених,
превијам њен мелем на отворену рану,
незараслу, заборављену... дивну.

Све сам песме испевао о њој, да је толико волим
ни слутио нисам, ни знао волео бих да зна колико
крв моја ври и пени! У свакој песми је најлепши
почетак и крај, јер срце њено потајно сам волео
и као да не зна ни она сама, но само песма ова
и понеки јецај и срећни дубок уздисај.

МИОМИР М. ЛАКИЋЕВИЋ



Рођен је 1949. године, у Малом Врановцу код Дечана, у Метохији. По занимању је економиста. Пише приче и песме за децу и одрасле. Објављивао је радове у више дневних листова, часописа и зборника, широм Србије, Црне Горе и у Републици Српској. Његова дела су заступљена и у заједничким зборницима: *Хвостански круг – српски песници Пећи и околине*; *Небески храм – поезија о мана-стиру Високи Дечани*; *Србијом сија Бистрица*; *Здравица љубави*; *Сазвучје*; *Лепеничко БУРЂЕВДАРЈЕ* – поезија и проза Удружења писаца Крагујевац; затим, у антологији: *Најлепше песме о кнегињи Милицы*; у антологији: *Говор душе, 100 аутора Књижевне заједнице Југославије*, као и у антологији: *Проклетије појем*, песме и певања о Проклетијама, итд.

Објављена ауtorsка дела: *Крила над временом* (1990); *Вирине неба* (1995); *Земаљски вар* (1996); *Правда у Осоју* (2007); *Зори под пазухом* (2004); *Небеско бдење* (2007); *Светлице истине* (2009); *Сунце је љубав свачије среће* (2014); *Једина слобода* (2017); песме за децу: *Извори у гори* (1996); *Пролеће неће у склонити* (2004); *Нестаилуци* (2007); *Одрастање* (2005, са групом аутора Књижевног клуба *Бранко Ћопић*, Београд); приче и приповетке: *Збиљке* (2005); *Часна ријеч и образ* (2014) и роман, *Јадиковке једног паћеника* (2014).

За књижевни рад више пута је награђиван на конкурсима за поезију и прозу – широм Србије. Добитник је значајних признања и матичног књижевног клуба *Ђуро Јакић* у Јагодини. Сада је у пензији и живи у Јагодини.

ЈЕДИНА СЛОБОДА

Ево, песмо, дођоше нам дани,
неки нови после дуге тмине,
па се крили, весели се сунцем,
да ти светла Божја душу чине.

Песмо душе, освежи се сунцем,
што вечито неуморно бива,
што пребива над океанима,
што је њиме и планета жива.

У вечитој борби, песмо, роде,
Сунце нам се из небеса дало,
да свиђамо своја узвишења,
да личимо на њега – бар мало.

Увек нам је сунце било звоно,
чији ехо прошири нам груди,
зато, песмо, свуд уз светло буди,
где те буде, ту ће бит' и људи.

Ти си оно што уз светлост бива,
свака срећа и када се лута,
опет си ми дошла из дубине,
неке своје, светлом додирнута.

Песмо сунца, богова и рода,
друго моја, светлог веровања,
искро светлог ума и маштања,
биваш моја једина слобода.

РЕЧИ СЛОБОДЕ

Можда што данима мислим о Слободи,
дође ми ненадно у сну уплакана,
видим да је светлим ликом у незгоди,
и без Божје среће – мраком разаткана!

– Хоће – рече – да ме избришу из смисла,
а космос ме вечни у светлост подари!
Људска су ме срца из себе истисла,
јер људи без душе трулежне су ствари!

Похлепом се човек сатире у смеће!
У ме светли румен небеских дубина!
Свуд слободна светлост пролеће покреће –
живот се румени из светлосног чина.

И ти ме избриши, као празну фору,
што иза кулиса Сатана скицира!
Нећу да сам ни реч шупља у говору,
кроз коју злочинац злочинство испира!

Људи не освићу мноме у памети,
но ме вуцарају као празну врећу!
Зато су и свуда мраком разапети! –
Ја у ропство нећу!... Ја у ропство нећу!

Ја сам слово сунца и Бога у себи;
Сказалка и свитац неба руменога,
Безбожници ови, који, ево, све би,
што је светло, свето, отели од Бога!

ПЕСМОМ ДА БУДЕШ ТРАЈАЊЕ

(Милутину Бојићу)

Твоја песма за јунаке, што се смрти не плашаху,
написана болом вечним, посвећена морском даху:
да таласа тихом пеном над костима свих умрлих,
као венац покојнима, за вечити спомен врлих!

Што одоше у дубине Јонског мора у неповрат,
на хиљаде витезова српских људи: сусед и брат,
јер трпљаху за слободу непамћеног зала климу:
уз глад, кишу лапавицу, снег, мећаву, мраз и зиму!

Над гробницом плавом тада, песник тужни, нетремице,
молио је плаво море, да умири своје лице:
да таласи не жуборе свађу, љутњу морских зала,
тако да су, чини ми се, и небеса проплакала!

О, Песниче неумрли, што ноћ молиш да милује
изгубљену радост, наду! Нека спокој бар царује
над четама витезова, што гробница плава крије,
јер су пали да слобода отаџбину нашу грије!

Сви су били твоје крви, (и уз раме су ти били!),
песма твоја из дна душе, ево српством свуда крили,
и вечити памти помен, над тишином јонског мора,
где се сневала слобода, присневао шапат зора!

Век је прош'о, оста песма, као твоје изгрејање
из голготе невиђене, песмом да будеш трајање!
Док је књига, док је Срба, домовине и планина,
Песма твоја и сво српство, памтиће свог Милутина!

МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ

Рођена 31 маја 1959. године у Старој Пазови. Бави се социјално-хуманитарним радом и поетским стваралаштвом. Пише вести, информације, саопштења и прилоге за штампане и електронске медије, као и радове који су објављени у стручним и научним часописима. Покретач је и организатор јавних манифестација које су, поред осталог, важне за неговање, промоцију и афирмацију књижевног ствараштва.



Објавила је две књиге: збирку поезије *Искрења душе* (2003) и приручник за едукацију волонтера и професионалаца који се баве унапређењем волонтеризма *Старима с љубављу – приручник за добре сеседе* (два издања 2005 и 2006 године). Учествовала је на књижевним конкурсима и добитник је признања и књижевних награда - *Стојан Степановић* (2006, Лозница), *Момчило Настасијевић* (2007, Горњи Милановац), *Стеван Средојевић Полимски* (2007, Пријеполје) и др. У области социјално-хуманитарног рада награђивана је јавним признањима – медијско признање РТС *Херој недеље* у емисији *Да Можда Не* (30.04.2015. године), јавно признање *Hello! Awards 2015* за друштвено користан и хуманитарни рад (2015) и др.

Живи, ради и ствара у Старој Пазови.

ПУТУЈ

Путуј, путниче,
путеви су далеки
недопутовани,

неискорачани,
осамом
поплочани,

раскршћима
искидани,
и дуги, дуги

дужи од странпутица,
дужи од зебње
која ти пада са лица

на сенку корака
заstraшеног
од беспућа.

Путуј, путниче,
далек је пут
до надахнућа!

ПРОШЕТАЈ ДАНАС ДО РЕКЕ

У мимоходу времена и жеља,
у раскораку пролазећег
и недодирнутог,
у бујици неповрата,
блеште белуци
тренутака твоје среће,
неухватљиви,
а тако надстварно стварни.

И ти им се радујеш,
јер твоје срце би да дослути
да су они, једино они,
истински трагови
који те воде до остварења,
до највећих дубина твоје датости,

до тебе у теби.
Прошетај данас до Реке!
У одсјају првог белутка
који опазиш у тишини
засјаће тренутак среће,
невидљивом руком
за тебе остављен.

И ти ћеш осетити
да си снажан као громада
и нежан као лептир
и ненадано ће те надвладати занос.

А када и последњи
безгласни дашак немира
из груди излијеш,
измирен са собом у себи,

ти настави пут
са блеском белутка у очима,
и шапатам Реке
у испуњеном срцу.

ВИШЕ ОД ТРАЈАЊА

Касним.

Време је брже од мојих мисли и жеља.

А њих је, колико и векова,
колико и погледа у сутон,
у залазак, у олујно небо
распукнуто у блеску муње,
колико и погледа на запад
где сунце урања уморне зраке,
у смирену пучину хоризонта
где тмина плашт украшава
бисерјем напупелих звезда,
где покорно умире дан
и васкрсава вера
у ново праскозорје,
где рођена из уздаха снова
и звездане прашине
рађа се нова нада!
Журим.

Јутра су бржа од мојих мисли и жеља,

а оне ничу, ничу као печурке
у сладуњавој мемли шуме
коју нисам стигла походити.
И таложе се као пешчана зрна,
плахо, слојевито,
ношена ветром на сребрне обален
небројене, далеке,
које додире мојих стопала
неће осетити.

Застајем.

Време је брже од мојих мисли и жеља.

У нарамак вечности да их ставим
било би их
више од трајања.

МИРОСЛАВ БОЛТРЕС

Мишел

Мирослав Мишел Болтрес, боготражитељни песник србски, рођен је трећег дана месеца јулија 66. године двадесетог века, на десној обали Дунава, у негдашњем престолном, а данас уметнички утврђеном граду Смедереву.

Пише класичну поезију, хаику, рубаије, кратке приче и записе и афоризме.

Фрагментарно (са по неколико песама) превођен на руски, италијански, енглески, јапански, арапски, руски, француски, румунски, словеначки и бугарски језик; заступљен у више од двестотине зборника, руковети, алманаха, присутан на бројним песничким манифестацијама, сусретима, митинзима, промоцијама...

Почаствован са више књижевних награда и признања до данашњих дана, а неке од најдражих и најзначајнијих су:

Прва награда за необјављену песму *Порушена кућа –Вукови ластари* - КУД *Караџић*, Лозница, 2010.

Признање *Мајсторско перо* од удружења *Леонардо* за изузетан уметнички израз и допринос очувању српске књижевне речи у оквиру међународне књижевне манифестације *Вршачко перо 11*, Вршац, 2011 и 2012. године.

Диплома за I место за песму *Трагови без душе* - III књижевни сусрет и поетски маратон у организацији *Књижевног клуба 21*, Смедеревска Паланка, 2012; Повеља за песму *Лепота* и учешће на XXIII Међународном сусрету песника *Гарави сокак 2012.* – КК *Мирослав Мика Антић*, Инђија, 2012.

Диплома за I место за песму *Безимна брада* на песничком маратону *Сокобања 2012* – КК *Соколово перо*, Сокобања 2012; Плакета за запажене резултате на конкурсима, манифестацијама и такмичењима ван Савеза од Савеза књижевника у отаџбини и расејању, Нови Сад, 2013, 2016 и 2017.; Диплома - I награда за песму *Разговор с Јесењином* на I поетском маратону – Дом културе *Кочо Рацин*, Јабука, 2013.; Повеља за песму *Стрњак* и учешће на XIV Међународном сусрету песника *Гарави сокак 2013.* – КК *Мирослав Мика Антић*, Инђија, 2013.; Повеља за песму *Прошлост* и за велике заслуге *Миљковићевих вечери поезије* – Удружење књижевника *Бранко Миљковић*, Ниш, 2013.; Признање за велике заслуге, афирмацију и представљање клуба на културно-уметничким манифестацијама од УК *Расковник*, Смедерево, 2013.; Повеља за песму *Даљина плава* и учешће на XV Међународном сусрету песника *Гарави сокак 2014.* – КК *Мирослав Мика Антић*, Инђија, 2014.; Повеља за песму *Осена* и учешће на XVI Међународном сусрету песника *Гарави сокак 2015.* – КК *Мирослав Мика Антић*, Инђија, 2015.; Признање за почасни флерторизам од Друштва српко-руског јединства *Тител – Фестивал лепе речи Тител* – Тител, 2015.; Награда *Цар Константин* и Повеља за песму *Бранко Миљковић* (у акростиху) за велике заслуге *Миљковићевих вечери поезије* – Удружење књижевника *Бранко Миљковић* - Ниш, 2015.; Повеља за очување културне баштине од Црквене општине Велики Поповац, општине Петровац на Млави, Народне библиотеке *Ђура Јакшић*



Петровац, Вукове задужбине Београд - огранак задужбине Велики Поповац у оквиру манифестације *Ђурилица слово српске душе* - Велики Поповац, 2016.; Повеља за песму *Епитаф* и учешће на XVI Међународном сусрету песника *Гарави сокак 2016.* – КК *Мирослав Мика Антић*, Инђија, 2016.; Благодарница за песму *Хиландар је силан божји дар* с благословом Манастира Хиландар - Зборник *Хиландару с љубављу* - Удружење писаца *Поета*, Београд 2016.

Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању и председник Огранка Смедерево, а члан је и књижевног клуба *Мирослав Мика Антић* из Инђије, *Удружења балканских уметника* из Суботице, Хрватског књижевног друштва из Ријеке (*ХКД*), Хаику удружења Србије и Црне Горе, Креативне радионице *Балкан* из Београда и Независног удружења новинара Србије (*НУНС*). У *Светској школи поезије* (International school of poetry) члан је Делегације Србије и повереник за Град Смедерево. Почасни је члан Књижевног салона *Поезија Стенка*.

Прву Збирку *365 хаику песама за добар дан и лаку ноћ* објавио с' јесени 2011. године обележавајући 30 година књижевног рада у издању УК *Расковник*, а Збирку *Крик* (посвећена борби против наркоманије) у ПДФ издању Удружења балканских уметника почетком 2015. и Збирку *Благост божјијег гнезда* 2015 у издању УК *Расковник*.

Један је од оснивача и председник Уметничког клуба *Расковник*, Смедерево, Србија од 2009. године. Утемељивач је међународне књижевне манифестације *Деспотова заклетва* у Смедереву од 2014. године.

Данас живи, пише и ствара, још увек, у граду Смедереву, на десној обали Дунава и често се представља као Капетан поетских гусара са Дунава, чувар највише куле древног Јерининог града. Путује и записује диљем и обиљем кроз пустопутне и многољудне пределе наше лепе земље Србије за опомену садашњим и спомен будућим генерацијама.

ПТИЦА РУГАЛИЦА

Ту птицу - птицу ругалицу
једног дана ја убићу!
Што увек закрешти негде иза мене
кадгод сам био ту
неког успеха на прагу,
неке победе на путу...

Окрећем се и гледам,
чујем је, ал' је не видим,
а, и да ме криком - она зна
пробуди из најдубљег сна
то је шаље мени моја судбина
да ме обузда и да ме заузда
на мојим стазама искушеника,
на мојим богазама искупљеника...

Једног дана ја убићу
ту птицу - птицу ругалицу!
И спасен и испуљен за све
моје неуспехе бићу!

АФОРИЗМИ

Стежемо каиш свакога дана док се не претвори у омчу за око
врата...

Он се тешко успињао до лидерске позиције. Још теже ће да се
скине са ње...

Од римских времена до данашњих дана народу треба само хлеба
и игара! Народ се сам о свом хлебу стара, а власт се увек труди
да народу не фали игара!

Он има *велики проблем* - увек говори оно што мисли!

Док је био ником није ваљао, а сад - кад га нема, свима добар!

Пре или касније биће свима јасније - *неписмени* живе дуже...

Некоме је и мало много, некоме је и много мало... А, кад је
памет у питању увек је има премало...

Код нас за све бољке има лека - на ћошку нам је коцкарница, до
ње апотека!

Мени је новчаник увек пун туђих визиткартица и мојих
неплаћених рачуна!

Од кад сам њега упознао све ми кренуло! Ал' низбрдо...

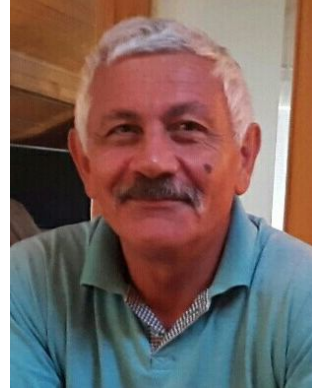
Ја и он се често виђамо - ја њега у огледалу, он мене никако...

Био је пасионирани читалац, а онда је *прочитао* њихове
намере... Пре неки дан пошао је у библиотеку и од тад губи му
се сваки траг... Потерница за њим већ је издата!

Читавог живота смо чекали, а нисмо знали, да он дође - само
нам он фали!

А, сада када је дошао - остатак живота провешћемо чекајући да
оде одакле је дошао...

МИРОСЛАВ ЈОВАНОВИЋ Аџа



Рођен 01.06.1954. године у селу Трбуње, општина Блаце. Завршио гимназију у Блацу и Војну академију у Београду. Службовао у Пироту 30 година, а 3 године у Нишу. Пензионисани потпуковник.

Поезијом се бавио у младости али није нигде објављивао радове. Воли све врсте уметности, природу, планинарење, лековито биље. Бавио се стрелаштвом и оријентационим планинарењем, хоби му је риболов.

Живи у Новом Саду.

ОДЛАЗИМ

Одлазим ...

Сутра оставићу своју росу на сунцу
да јој душу узме,
ил' пак да сунце згасне од све туге.

Пустићеш зато да ти овог часа
пишем о пољу чије свену цвеће,
о цвећу што је цветало до јуче,
а данас губи део свога мира.

Као кад делиш стабљику од цвета,
или кад мајку делиш од детета,
кад узмеш срцу што му је најдраже,
тако од мене сад се душа цепа.

Део од сна што болну душу блажи,
део од ока што сад га сузе лече,
део од неба на коме си зрака,
део од руке које си ти шака.

Део си свега што у срцу живи
и део врба што ко твоје косе
падају нежне изнад ове реке,
милујућ' благо место наше среће.

Јуче смо били загрљени, срећни.
Даљина данас дели нас од сна
ког срећни снисмо и за који сада
живимо дане у гротлу без дна.

Над главом лебди једна драга слика,
те косе дуге мог најдражег лика.

НАЈВЕЋЕ МОЈЕ БЛАГО

Ти мој си цвет и моја лепота,
једина моја, део мог живота.

Буди се, устај!
Хоћу да те љубим.
Никад ми немој рећи више да те губим,
највеће моје благо,
искрено, мило, драго.

Љубави, песму ти пишем после много лета.
Тера ме неки ђаво док све се спрема да цвета
да опет песму ти дам.
У песми душу ти дајем,
са њом ти дарујем снагу да ми се опет вратиш,
сад, кад пролеће креће.
Највеће моје благо.

И чујем како над душе жуде једна за другом
да опет пролеће живе чврсто, рука за руку
ко деца срећни, лудо.
Вапим, да ми те врати у наш дом
Створитељ свети.
Највеће моје благо.
И јецам ко мало дете кад му се најдраже отме,
молим...
Дај ми је, дај ми је, Боже,
и Василије свети...
да ми опет долети моја голубица бела,

плачем...
не осећам делове тела.
О, Боже... Да опет будемо скупа.
Највеће моје благо.

ПЛАЧИ, СУДБИНО

Плачи, судбино моја, жали је...
Нек очи твоје сузе,
доста је било меда на усни и на цвећу,
што за нас дуго цвета без зиме и без студи.

Заплачи, судбино моја, жали је...
Нек руке твоје жељно
још једном њој се пруже.
И жуди, жуди за својим бићем
што више и није твоје.

Зајецај, судбино моја, полуди...
Луде су ноћи моје,
још волим.
Волим је као јуче кад знадох да је моја.

Сад није. Живим сам.
Каткад сам желео, ето, да умрем у самоћи – САД НЕ.
Луде су ноћи моје – ЈОШ ВОЛИМ.

Љубим јој руке мале у снове што ми сврате
да још ме даве.
И тад сам тако срећан што страдам.
Пакао ноћи су моје,
Ја лудим, прогоњен њеном сени.

МИРОСЛАВА Мира ЦВЕТКОВИЋ

Мирослава Мира Цветковић рођена је 1938. године у Нишу. Завршила је студије на Филозофском факултету – Група за психологију, у Београду. Радила је у Заводу за запошљавање, на пословима професионалне оријентације, и у Техничкој школи у Смедереву, као стручни сарадник, односно професор психологије. Бави се хуманитарним радом.



Објавила је психолошко–методолошки приручник за васпитни рад са адолесцентима *Пет лаких колажа* (два издања, 2000. и 2001. године). Поезију је објављивала у више листова и часописа и заступљена је у више зборника.

Добитница је награде *Смедеревски Орфеј* на МФП *Смедеревска песничка јесен 2016*.

Објавила је песничке књиге: *Некако с јесени* (2009), *Колаж сенки* (2013) и *Видела у мени* (2017).

БУДАН ЈЕ

(Бранку Миљковићу)

Огрнутих рамена
ветром олује и непогоде,
у прслуку са одсјајем
унутрашњег пожара,
нашао се у немој шуми.
Мрак, теснац душе
у њему хара.
Он, који је познавао
све путеве и вртове,
вртове у којима расту речи,
путеве од речи до наде -
не познаде.

Овај вук самотњак, куда ће?
Птице су небо
на југ детињства однеле,
а туп је заборавио;
далеко је отишао.

У тој, без месеца ноћи,
прикрале се његовој самоћи
неке, нимало умиљате птице;
украле му, да,
украле сан.

Остало седам незалечених рана
и звезда насред чела -
од туге оболела.
Из мрака који светли,
прхнуле су речи-птице.
Кад зове срце моје,
или твоје,
долеће оне -
путнице, пријатељице.

ТРАЖИМ ЈЕДНУ ПЕСМУ

Наслућујем да се крије у тмини,
нечујно једри по месечини
једна песма, мени важна.

Можда дошета кад зајесени
и спусте је у крило мени
дуги прсти ветра.

Чекам је у неком граду са лепим кућама
- окамењеним причама
да пође мојим корацима.

Тражим ту песму, амајлију,
у сликама које успомене крију
- те одбегле златне птице.

Берем расковник да осветли скривено,
оно *иза међе* запретено
у магији првих љубави и чежњи.

Слушам завичајни језик кад зажубори.
Скупљам душу да кроз речи прозбори
и открије дубље ритмове у себи.

Ка маглама далеких обала пловим
нека неотворена врата да отворим,
само да је нађем!

Једино се бојим да не престанем ту песму да ловим
- мени тако важну.

МОЛБА

Гугутка снована,
на колено слагана,
на разбоју ти седи
- да враг не победи.

Змајевити јунаци те зибали.
Од дивље трешње, дедови,
срце узели,
па кроз свиралу вратили.

Медунику за здравље брали.
Злаћану липу садили
да нуди своја недра
за нова гнезда.

По ливади смиље сјало
белу маглу просипало.
Сва лепа твоја имена
маштом су окићена.

Песма ти крила ширила,
коловођеница била.
И тужбалице си низала.
За неизреке бола знала.

Велике воде
што тобом ходе,
пушташ да ти радост
и љубав одводе.

Остаје у души тиха сена
и молба, неизречена:
*Чувај језик! Свуда ти је дом
где је прва реч на срцу твојем.*

МОМЧИЛО ЈАЊИЧИЋ

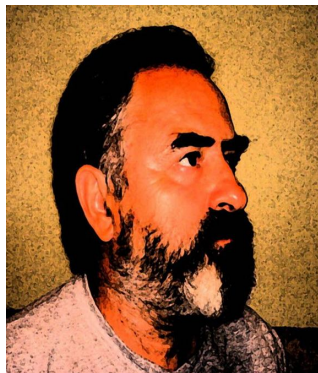
Момос

Рођен је у Јамени код Шида, 24 августа 1951. године. Завршио је филолошки факултет у Београду. Објављивао је радове из разних области: науке, педагошке праксе, поезије и прозе.

Објављена књижевна дела:

Из педагошке праксе, (Путокази, 1984-88), *Вук и Бура Даничић као антиподи* (Путокази, 1984) *Метафорика Кишове Гробнице за Бориса Давидовича* (Путокази, 1985). *Три новеле* (Графичар, 1987), *Интерактивне приче* (2002), романе: *Кад се пчеле роје* (Заслон, 2003), *Субрат* (Заслон, 2006).

Награде: На фестивалу лепе речи *Тителка* у Тителу 2015.године награђено је прозно дело *Мали Радојица*; Књижевна награда *Мрзуда* за најлепшу љубавну причу *Трорече*, Кочани, 2015, Књижевна награда за најлепшу љубавну песму (Мркоњић Град, 2016), Повеља за једну од најлепших песама на међународном конкурс *Земљо славних предака*, 2017., Смедерево; Плакета СКОР, Нови Сад за запажене резултате у 2016. години.



ПЕСНИКОВА ТКаницА

Често су ме речи гушиле у грлу,
жестокo бујале ко бокори траве, изникле ниоткуд, ја се и сам чудим.
Па цепале срце, распињале душу, терале у теснац, просто да
излудим.

Тако ме растресу да у прошлост зурим, речи одзвањају,
песма Орфејева, и краде ми сате и ноћи и дана
пастирица душе чедна, безимена.

Тим слатким речима одолет је тешко
у срцу ми лако гнездо савијају, али гребу тужно као у кавезу,
на слободу птици стално указују.

Оне месечину претачу у таму, чупају корење напупелих дана
и смионо јуре на крилима снова,
преплићући песму ко ниску ђердана.

Стихове и строфе даноноћно ткају,
а незабележени до зоре нестају...

Понекад блиставе ко јутарње росе,
расплинуте раном измаглицом хира
и теглећи опором од живота бреме
нестају кроз сливник цурећега вира.
Па те речи, буљук, на истом облаку
ка мом срцу с писком као стреле лете,
трасирају дугу по мрачном сокаку
док је с вриском гледа босоног дете.
Све оне имају тачно своје време,
не трпе ни сумње, лажни сјај, све виде.
Надахњујући бесмртне боеме
ђикљају песме као пирамиде.

ЉУБАВНИ НЕКТАР

Кажу, љубав вечна, она надом храни,
окосница среће кратког људског века,
долази незвана ко светлост са неба,
од нектара њеног нема бољег лека.

Она пали ватре и огње развија,
ледене брегове у магле претвара,
точу медовину од плодова горких
и бисерне куле на длану отвара.

Па страсти вулканске у телима буди,
пећине претвара у умилна гнезда.
Монотони живот гони галоп луди
и ка рају хита кроз небо до звезда.

И утире стазе по старом беспућу,
а туробне мисли краде пре сванућа.
Од патње и чежње, болова и јада
огрлицу гради среће васкрснућа.

МАЈКО, НЕЗНАНКО!

Да сам те бар упознао, мајко! Поверио бих ти и скривену тајну,
а ти би ми испричала бајку што личи само на рођену мајку.
Играли бисмо кликера и жмурке, држали за руке и шетали свуда.
Водила би ме на дечије журке и не бих се крио иза старог дуда...
Овако вечно остадох те жељан... Како да препознам твој мајчински
шапат?

Кад једва назирем тугаљиве очи на пожутелој тој сличици старој,
с траговима дечијих сузица у ноћи изложеној у витрини малој...
Сваки Осми март загорча ми живот! Учитељица диктира: *Пиши
писмо мајци!*

Ја стисним срце да сузу задржи, а бол гризе, пече, пржи
и проклиње душа сав убоги свет и јади над рано сломљеним крилом,
што ме ритну на тај предугачки лет у овом животу немилком.

Онда чујем тајно усне ми шапућу: *Издржи, издржи!*

Усправи се, сине, и слободно ходи!

И по ветру, киши, по вихору, води.

*Буди се насмејан, радостан и срећан,
заборави тугу и истргни бол,*

*јер над главом твојом увек биће вечан
свевременски трајан мајчин ореол...*

И тада ми очи у радости пламте, као да самоће никад било није,
а у срцу искра наде бдије и мисао ствара пукотину нову,
чије су границе од земље до неба, и души ми више утеха не треба...
У мени тада изникне и буја напупело семе изгубљених снова,
па пробуди оне прецветале жеље, затрепери слатки пој славуја.

Твој глас ми цвркуће, тепа и ставља до знања:

Обриши сузе, доста је плакања, дошло је, сине, време одрастања.

*Јер живот пролети и као трен мене, свако свој крст носи и посрће,
сине,*

а срећа су, веруј, цветови маслачка, и жубори воде и неме тишине...

*Па у Свевечности видимо се некад јер и ово ваше пролазно је време,
чекајући њега, сети ме се каткад и јуначки носи то животно
бреме!*

НАДИЦА ИЛИЋ

Рођена је 18.03.1948. године у Пироту.

Члан је песничког клуба *Мика Антић*, Нови Београд. Редовни је сарадник песничких клубова у Београду у којима објављује своје песме са осталим члановима и редовно се одазива у песничким клубовима широм Србије и Црне Горе.

Добитница је бројних похвала, као и повеље - дародавнице уз уметничку слику Другог фестивала *Моје село у песмама и причама*, на нивоу Србије, одржаног у Гроцкој 2017. године, за победничку песму *Грочански завичај* која је отворила манифестацију.



ЗАВЕТ МОМЕ СИНУ

Кад чујеш мамин глас
нека ти бриге нестану,
све измени за трен,
јер она је твоја,
а, ти си њен.

Здравље, срећу, љубав,
понос и величину,
пишу платинаста невидљива слова,
мисли само твоје мајке,
јер она је твоја,
а, ти си њен.

Када ти у тами засветли
нешто драго и лепо,
топло и нежно стрепљиво и у грчу,
то је драги лик твоје мајке,
јер она те у мислима
увек носи и дрхти
себично бојазно само за тебе,
јер она је твоја,
а, ти си њен.

Немој, немој никада,
ни у мислима
изневерити превелику љубав мајке
и њен лик мисаоно носити неславно,
јер лик мајке је одредио Свевишњи,
да светли и само светли,
и зато је она само твоја,
а, ти само њен.

Незаборавни Свевишњи
непрестано поручује својим кћерима и синовима
да чувају своје делове тела и духа,
а, то су њихови млади – најдражи,
у народу познати - од Бога дати,
потврђујући да је твоја мајка твоја,
а, ти њен.

УГАСИ ВАТРУ СРЦЕМ

Између нас двоје и наше љубави,
испречило се прошло време велике чежње,
али ми смо ту
да победимо опојним речима тела и усана,
и кажемо све што желимо дати једно другом.

Угаси ватру срцем,
пружи ми руку љубави, јер вечерас
смо с месецом у еротском заносу,
са осећајем мириса на уснама
жедним среће у пожудној љубави.

Угаси ватру љубави,
пожели нам срећу и не дозволи
да имаш разлог за даљу самоћу,
ма какав требало услов испунити.

Срећо, љубави, животе мој,
нека нам путеви заједничке љубави
паралелно плету брачну срећу
уз пуно међусобног давања и узимања
нежности у Божјем надгледању.

Да телима и разумом победимо
све непријатне узроке,
који су нам заустављали
erotска задовољства у снажној љубави,
с поруком
УГАСИ ВАТРУ СРЦЕМ, ИСКРЕНОШЋУ ДУШЕ.

ОЛИВЕРА ШЕСТАКОВ

Рођена је 19.09.1963. године у Панчеву, у Војводини. Завршила је Девету београдску гимназију и дипломирала на Грађевинском факултету у Београду – одсек хидротехника. Живи у Београду и ради као грађевински инжењер и судски вештак за област грађевинарства.

Објавила је три збирке песама: *У мом погледу* (2014), *Моје душе риме* (2015) и *На трагу светлости* (2016).

Члан је, поред СКОР-а и Удружења писаца *Поета*, Књижевне заједнице Југославије, Креативне радионице *Балкан* и Књижевног клуба *Гилгамеш* из Београда.

Песме су јој објављене у преко 60 међународних и домаћих зборника поезије, антологија и лексикона савремених песника, као и у књижевним часописима. Ове године освојила је трећу награду на Међународном фестивалу поезије *На пола пута* у Пријепољу и трећу награду на Међународном фестивалу поезије *Панонски галеб* у Суботици.



МАГИЈА

Примичу се сенке корака твојих,
познатог ритма, лагани, спори
и све што се снило у мени,
са тим се стопама створи.

Улазим у наручје твоје,
као у старог капута топлину
и сва сазвежђа и планете,
могу крај нас само да промину.

Не убрзавај ову игру нежну,
магију да у истом трену
постојим и не постојим,
јер живот ми пролази у чежњи
да кораке ти следим,
стопама својим.

МАРИНА ЦВЕТАЈЕВА
/1892-1941/

Усамљена, заборављена,
сама са својим песмама, остављена,
у свету рима, једна је Марина.

Нигде није било твоје бисте,
ни похвале, ни слике,
песникињо, душе чисте.

Ти, што љубав познајеш по болу
дуж целог тела и даљини,
блиска за све, болна,
као уздах у туђини.

Поетесо руска, што сребром сјајиш,
сваког трена, што све примаш,
а стоструко дајеш, сињега си мора пена.

Ти, што се не бојиш ни црне земље,
ни беле хартије, Русија би била мања
да твојих песама није.

Борисе, пријатељу искрени,
почивај у миру,
претешко је било њено време,
а лепоту риме у незаборав,
уписало је време.

Марина, руска земља, непрегледна,
твој гроб зна и скрива, клети,
оно што си само хтела,
у том болном судњем часу,
било је - умрети.

Р Е Ч И

Речи у стихове уплићем,
као у кику дугачку, тешку,
што на бујним грудима
девојачким, удисаје броји.

Речи у риме везем срмом од снова,
на белом платну ланеном,
месечевом сребрном протканом,
Јефимијина рука ме води.

У смирај дана, речи долазе саме,
тихо се ушуњају у мисли, у песме,
са римама се под руку ухвате,
поглед и дисање ми промене.

Хватам их у лету, као птице певачице,
сакупљам их брижљиво,
као од неког драгог добијен дар,
да направим од њих за вечност,
ожилјак или стих за споменар.

Јер само ће оне једном, после нас,
остати да трају, написане, испеване,
изговорене, запамћене или прећутане.

Речи, у грлу сапете, са сузама прогутане,
у времену безвремене, речи што убијају,
моле и воле, моћне, утеху пружају,
праштају и кажњавају, и у тишини
ћутњом све језике говоре, свемоћне.

ПЛАМЕНКА ЂОГО ВУЛИЋ



Рођена је у Мостару, а живи и ради у Београду као професор у школи. Пише од тринаесте године и на разним књижевним конкурсима добијала је више награда. Између осталих, награда *Ослобођења* за откуп и објављивање аутентичне приче, као и другу награду за песме на *Песничким сусретима А.Б. Шимића*. Члан је клуба писаца *Чукарица*, *КК Сцена Црњански*, Књижевног салона *Либеро Маркони*, Удружења песника *Поета*. Почасни је члан књижевног салона *Поезија Стенка*. Члан је *УСКОР*, *Скадарске боемије* и *Друштва књижевника Крајине* у Београду.

Објављена ауторска дела: збирке песама *Огрлица од сећања* (2014), *Гласно ћутање* (2016).

Добитница је Повеље на конкурс *Међународних сусрета песника* при УК *Бранко Миљковић* у Нишу, 2016. На књижевном конкурс *Мајски сусрети – Сцена Црњански* 2017. године освојила је прво место за кратку причу. Дуго година је уређивала лист *Пламичак*. Пише поезију и прозу, књижевне осврте, рецензије, а радове је објављивала у многим зборницима и антологијама.

ВИСИНЕ НЕДОСТИЖНЕ

Уз сунчане лествице се пех
што сунце их у праху просу,
над облаке се попех.

Бежим од сјаја твари
што трајним се само чини.

Месечеве нити скупљам
од њих плетиво да уплићем
да се у висине враћам.

Тражим место скривено
где светлост се искри.

Звезде бих загрлити хтела,
убокорити бих се смела,
да у светлост утонем.

У висине, Боже, недостижне,
одвешће ме Твоје руке брижне!

ВРЕМЕНА ПЕЧАТ

У очима спава вечност,
прикривени векови,
у њима године истрошене
ко изгажени снегови.

Причају очи приче
извором непресушним,
бројне године у њима
са надом насушним.

Време у замршеном току,
изгубљен почетак и крај,
у њима препознатљив
као печат бели – очај.

И вуче се то нешто,
у трајању не нестаје,
теретом нагружено,
боли и не престаје.

СЕЋАЊЕ

У праху неком прошлом,
изненада што се просу,
у сећању надошлом,
јесењег јутра видех росу.

Била је у скуту крошње
што на прозор се ослања,
и у листу лозе старе
што над капијом се поклања.

Јесен је рујна била,
сва у румени сјајна,
чувала је златне боје,
сасвим нестварно бајна.

Остале су само слике
из прошлог неког времена,
и никад се не реших
нестварно слатког бремена.

НОЋ У ЈЕРУСАЛИМУ

Зидине високе,
небо далеко и близу,
слике постања промичу
у непрегледном низу.

Такво плаветнило
очи још виделе нису,
плаво је и када ноћ
бива у највишем вису.

Звезде нису игранице,
стоје, опомињући, мирне,
не усуђује се нико
свемира тишину да дирне.

У најмању пору зрака
око је зачуђено стало,
постања види тајну,
сјај звезде му огледало.

СЕЋАШ СЕ

Остале су многе улице
широке и у сјају,
многе стазе без корака
наших, а успомене трају.

Плаже су биле пусте,
шкољке су се од нас криле,
ни ту нас није било,
само су се сени виле.

Пропланци на које смо се
могли често пети сами,
месечину хватати у шетњи,
заувек су остали у тами.

Сећаш се, нигде нас није било,
а мислили смо да јесмо.
Тужно је не само то,
ми ни сада не знамо где смо!

ПЕТАР ШУШЊАР

Рођен је 1936. године у Љесковцу, СО Двор. Основну и средњу школу завршио је у Новом Саду, а студије права окончао је дипломирањем на Правном факултету у Београду. Радни век, хуманитарне, спортске и друштвене активности остваривао је у Новом Саду и у органима Србије и Југославије. Верује у југословенску идеју, јер је она једина која народима који живе и који потичу са тог простора и у немирном свету гарантује сигурност, просперитет и опстанак.

Објављена књижевна дела: *Плаво. црно, црвено; Потражи ме у сећању; Батинска операција - Заједничка победа.*

Књижевним радом интензивније се бави од задње деценије 20. века и у новом миленијуму. За себе каже да припада оној категорији писца који су спремни да снесу одговорност за оно што су у својим написима објавили.

Живи у Новом Саду.



СТЕПСКИ СОКО - ЉУДИ СА ДВА КОРЕНА (Одломак из романа)

– Тебе, драги мој, овде упорно траже две групе Шиптара, чини ми се свака по неком свом посебном задатку и једна група надобудних, али врло упорних Амера. Једна група Шиптара прати те из политичких разлога. Њима ко да си лично потребан. Намера им је да те ухвате, пребаце у Приштину, а отуд за Београд. Ово за Београд, схваташ, са предајом негде на линији раздвајања. Друга група, жели да те се дочепа, да ти узме све што имаш. Спремни су да те жива или мртва уновче.

– А Амери? – упита.

– То су ти, могло би се рећи весељаци, шарлатани или забављачи. Мада све то нису. Њих овде интересује бизнис. У бизнису су подељени. Свако се бави својом делом, бизниса. Тврде да раде чисто. Чисто по њиховим правилима, по којима су само они у праву. То што сваки пут у тучама и разбијањима локала и места забаве не брину много. Плате нешто глобе. Добију по неколико дана забране изласка из касарне или стана и то је све. Тиме се на делу потврђује њихова доминација.

– Шта ти весељаци и смутљивци хоће?

– Нашли су ти они неког новог снагатора. Један ти је то од њихових наредника. Импресиониран је твојом победом над оним предходним. Тврди да ти немаш снаге ни вештине да га бациш на под. Тврдња и нови окршај просто је у овој узаврелости попримио сумануту опчињеност код Амера солдата. О томе се шушка и код Македонаца.

– Код свих ових наших мука ти ми предложеш неку тучу. Луд си ти, мој Стојане.

– Луд или не, ми тешко можемо даље ако ову лакрдију не одрадимо, мој Сиви Соколе. У договорима за одржавање борбе имао сам прилике да сазнам да си ти запао за око и онима из тјних служби. Ови који су за табање упорно су те бранили. Кажу они који имају јаке песнице и чврсту браду по правили мало шта да имају у мозгу. Уз то и оне твоје комшије Амери официри који те држе за бонвивана и војера такође ти одричу вештину и способност бављењем неким финијих послом. Послова шпијуна или обавештајца. Да би одржао ову заблуду која нам изузетно иде на руку нема ти друге него да прихватиш тучњаву. Маска нам је то од изузетне вредности.

– Да знаш онај менаџер који је био организатор прве тучњаве сада је упоран до лудила. Размахао се. Већ сада је прикупио више од пола милиона, а очекује да ће са сигурношћу пасти и пун милион долара. За њих од тог колача узима 40%. Теби за победу односно победнику ће припасти иста сума, а побеђеном 20%. У сваком случају на 10 дана пре почетка борбе даће аванс од 20.000 долара. Пристаје да на трибинама буде 60% Македонаца, а преостали број ће попунити они Јенки. Амерички *милитари полис* пазиће на своје и браниће их од могућих напада. Нама гарнтује пуних десет минута да нестанемо са простора који може бити предмет хватања од органа реда. За случај да немамо куд, прихватају да нас за дан два крију код њих у касарни. Што се тиче пара и бизниса они ће све негирати, изузев да је све то била шала у који су намеравали да покажу снагу и вештину америчких војника. Они кажу то што раде у складу је са неписаним USA правилима.

– Е, мој Стојане, да нема овог тужног времена и да ово не прича озбиљан човек, одиста било би то смешно.

– Смешно или не, део је то реалне ставрности коју неможемо ни негирати нити гумицом брисати. Зар ти није јасно шта за овај напаћени народ значила твоја победа. Посено када је део садашње мистерије. Њу ће званичници негирати а народна срца ће бити разгаљена.

– Но, добро оставимо то док не обавимо посао са ове две групе Шиптара и да нађем мало времена да се припремим за борбу. Добро би било да из прикрајка видим тог њиховог дива било у теретани или на тренингу.

– Што се њега тиче видео сам га. Добро је грађен. Мишићи су му затегнути ко у бика за кориду, тамо у Шпанији или код нас на Романији. Наредник је то. Мала глава, јак глас, стравичан поглед, обдарен неустрашивошћу равној оној коју показују булдози које спремају за борбу. Његове борбе су туче. Туче до изнемоглости и без имало милости.

– Кажеш: јуриша и млатара рукама и песницама, које једва увлачи у рукавице, куд стигне и где стигне?

– Управо тако, драги мој. До сада је све противнике побеђивао. Већи број најчешће је изношен из ринга. Његови кажу да своје противнике вешто бира. Излази им на мегдан тек када утврди да има сигурну победу.

По окончању веома драматично започетих заплета са албанским специјалцима Степски соко алијас Мута и Милан који је преузео све оно што је започео Стојан, Стојан је добијајући нови пасош уредно снабдевен потребним визама и списковима добијеним од Ахметија, шиптарских шпијуна, јавки и веза у Солуну, Мадриду који покрива Париз, а посебно оних у Швајцарској, кренуо пут Солуна. Милан, а сада и Мута треба да се темељно припреме да се одржи меч који се није могао одложити. Њега ни *милитари полис* не жели да спречи. Не, јер та се врста забаве попуњава јенки солдатима, време боравка које овде у туђини им не пада као обећано летовање на Хавајима. Терет је то које им личи на онај који се уочава посматрањем Титана који држе планету земљу.

Из свог вешто одабраног прикрајка Мута је пратио сваки покрет тог по свему импозантног борца. Сви га тапшу и пипкају. Диве му се. Од милоште зову га *Биг Бо*. Оно што је о њему рекао Стојан поклапа се. Рефлекси му нису мана. Мана су му прешироки замаси, али ако погоде тешко им се одолева. Долази то из борби које нису део племените вештине, како бокс називају, већ онога што се радо гледа на платнима биоскопа или екранима рачунара - *фајт* и само *фајт*.

Уочава да широк замах десне руке пружа шансу да се зада брз директ и ескивира ударац десницом која звижде ко маљ неког громадног дрвосече. Оно што је било од посебног занчаја открио је стару повреду леве аркаде коју слабо покрива. Опуштен грд са спуштеном левом руком открива и не штити врата и слепоочницу.

Користећи свој термин за тренинг који је обављао у ноћним сатима, у бункеру и у слабо осветљеној сали без посетилаца увежбавао је потребне ударце и ескиваже. Трудио се да уместо стоичких примања ударца у средини борилишта вешто се креће, скакуће и изненадно напада. Више од овога, тражио је начине и прилику како се по окончаном мечу може непожено ишчезнути из опасног простора. Пронашао је да се то може урадити из једне слабо коришћене WC кабине. Из ње се кроз мали прозорчић могло искочити у потпуно запуштено двориште, а одавде у мало уско, слабо осветљено сокаче. Користећи овај за многе, а посебно за тајну службу и полицију непознат правац, лако и неопажено долазило до од раније припремљен подрум. Ову маршруту Милан са новцем и он ће користити. Остали ће излетети на улици и споредним пролазом биће у подруму бункера.

Исплата ће бити брза, реферисао је Милан. На томе и Амери инсистирају.

Њима се такође хита да се изгубе са парама и тиме побегну војној полицији која је од команде добила тајни налог да се по сваку цену пре свега докопа те велике новчане суме. То се мора тако урадити да за друге, па ни за оне од којих се новац отима мора држати у великој тајности. Мора се просто негирати. И у сваком случају прикрити.

– Не чуди се ти, мој Степски соколе, Краљу Марко, како те радо Шиптари ословљавају. У каси је сума од преко милион долара, а биће и нешто већа. Амери организатори себе ради неће да нас оштете ни за један цент, али ће се правити лудима ако та сума после исплате нашег дела буде нам отета. Да знаш они ће негирати да су нам дали и нудили било коју награду. Они хоће тучу, као забаву и замлаћивање ових њихових у туђем свету. То им је менталитет. Радо би се и са нама тукли али то избегавају због тога да у тајности држе с ким и зашто то раде.

Дошло је и то лудо и касно недељно поподне. Скоро неопажено су се увукли у свачионицу. Вешто су сакрили оно што се морало сакрити и оставили место за оно што ће доћи по окончању меча. Разумљиво је да су носили и оно што би им затребало за случају недај боже.

Мута се овде у свлационици скинуо и започео са разгибавањем. Дозволио је да га Милан намаже. И он хоће да истакне своју снагу. Неће да разочара Македонце које у потаји би желели да победи. Та жеља проистиче из нагона да се свете силницима. Из сале допирало је жагор и посебан облик узбуђења. Чуло се и навијање за двојицу бораца у уводној борби. Борба је била између једног добро припремљеног Амера и слабијег домаћег борца коме до победе није ни посебно стало. Био је задовољан оним што је намењено пораженом. На крају друге рунде после једног добро пласираног десног крошеа домаћи борац се није могао дићи ни после избројаних десет. Изнели су га уз урнебесно навијање и урлање оне мање трибине која је припала Јенкијима.

Урнебес и одушевљење Јенкија је увећан уласком у ринг *Биг Боа*. Познати ритуал који се виђа у професионалним мечевима овде се успешно глуми. Не умањује то ни понеки звиждук и уобичајено *уа* које долази са трибине која припада противнику *Биг Боа*.

За то време звонким куцањем у свлационицу Степског сокола улазе менаџер, тројица судија жирија, судија у рингу и званични лекар. Судије најављују - борба се води по правилима нешто слободнијим и за борце оштријим од оних која се примењују у професионалном боксу; Борба се прекида после тоталног нокаута или кад због исцрпљености и озбиљних повреда лекар донесе одлуку о прекиду борбе због здравствене угрожености повређеног борца. Ударци ногом и лактом нису дозвољени, као ни наставак борбе после судијског захтева брејк и стоп.

Судије су Муту добро проматрале, бо`ме и пипкале, онако као што се то чинило при куповини ребара са намером да се оспособе за гладијаторе. Онај растом нешто нижи са злим погледом процеди:

– Теби са оним наредником неће бити лако. Некако си блед, иако у теби има челика. Очигледно ниси био у рату. За твоју злу судбу не криви нас – лекар примети оне мале тикове око Мутиних уста, и додаде – Изгледа да си јако узбуђен?

– Да, да, како да не... – мало иронично излете Мути.

У урнебесном урликању које је изазивао Биг Бо својим парадирањем рингом зачас прекиде Мута својим скоком преко конопаца у ринг. Зачас је збацио црвени огртач. Блеснуло је бледо мишићаво тело. Са трибине предвиђене за Македонце грмнуло је *Нашинец*. Ово одушевљење зачас збунује оне друге. Њихово ћутање није дуго трајало. Гледали су у правцу свог дива. Овај је стајао спреман да на знак судије скочи на противника. Да би га разјарили његови су урликнули: *Bo kill you*. На ово се Биг Бо само клањао и смешкао. И одиста, као што је то предвидео, од знака судије да борба отпочне, наредник је јурнуо као што се јуриша на положај противника чије су ровове уништили плотуни артиљерије, бомбе и ракете авио налета. Те налете смиривао је Мута добро пласираним директима и удрцима у плексус и бокове бесног противника. Ескиважама избегавао је страховите замахе и чинио је све да и ови промашаји ко и његов плес што више замора противника. Дозвољавао је да ту и тамо прими понеки ударац заустављајући га чврстим гардом. Знао је да је прву и другу рунду добио са малом предношћу. Та мала предност доводила је до урнебесног навијања Амера. Тражила је од њиховог Биг Боа да једним страховитим ударцем просто одува тог дивљег балканца. Она друга страна која зна да *Нашинец* добро поступа и поред страха да један залутали ударац тог дива, из трена у трен надала се победи њиховог паметног Давида.

Да би се спасао од неугодне неизвесности, и да би овог напасника смирио при крају треће рунде искористио је прилику спуштене левице и добро одмереним ударцем оборио моћног наредника. Намерно није одлазио одмах у свој угао дајући могућност судији да не отпочне бројање. Бројање је до оних спосоносних осам било као неких шеснаест што је изазвало звиждуке на једној и одобравање на оној другој трибини. Спас и за Боа дошао и истеком времена за крај рунде. Пауза између рунде продужена лекарским бављењем око још увек не озлеђене аркаде. Све је то омогућило да се Бо опорави и оран уђе у четврту рунду. Бука у сали, а бо`ме и нека ужурбаност на улици навеле су Муту да се у овој рунди меч мора окончати. Ту одлуку саопштио је Милану који му је био у улози тренера и секунданта. Даде знак и свим његовима да се спреме за бег. Одлучује се да меч ни случајно не завршава класичним нокаутом. Прекид мора бити онеспособљавањем за борбу. Био би то за ове силнике часнији пораз од нокаута. Остварује то већ у првом минуту рунде. Са два разорна удараца са дистанце озбиљно противнику разбија аркаду. Лекар итервенише. Амери извикују оно њихову - сад по новом *Уби Србина*.

После петљања више од два минута, његови напуштају трибине. Чини то и Милан на миг менаџера. Борба се наставља. Крајем другог минута Мута новим ударцима изазива обилато крварење из аркаде и носа. У прекиду, у коме судија захтева интервенцију лекара, Мута полугласно додацује *Бо, чувај око. Без њега си инвалид.*

Публика Амера која тражи наставак борбе што би и лекар хтео, међутим официр командант јединице у којој је Бо наредник чуо је оно што је рекао Мута, пришао углу наредника и у ринг убацио бели пешкир. На ово и лекар даје знак да се борба прекида. Овај небичан обрт за час је замро присутне у сали. Мута прилази свом противнику, поздравио га је, поклатио се судији, махнуо публици и акробатским скоком преко конопца искочио из ринга.

Ко муња ускочио у свлационицу, узима онај свој безбедносни пакет и заједно са Миланом и његовом повећом торбом искачу из кабине и за неки минут били су у њиховом бункеру. Не задуго ту су и други. Уз осмехе причају како је тамо у сали избила јака и оштра туча. Амери су извукли и нешто дебљи крај. Нису незадовољни, јер је и на другој страни много разбијених носева и повреда. Задовољство је у томе што је свако извукао оно што је могао и што су *јуначки* избегли мурију. Јенки су показали да могу да раде поред званичног и послове у којима падају зелембаћи. У овом нашем крају Македонци певају. Песме су у славу ненадне победе. Смислили су речи о победнику *Нашици* на мелодију *Зајди, зајди, злаћано сонце*. Амери урлају *Убиј Србина* и журно се упућују у касарну, тражећи тамо свој спас.

– И ми треба да смо срећни. На наш начин смо се избавили и даље смо остали у потпуној илегалности. Да нас не би открили морамо да ишчезнемо. План је да останемо овде дан-два док безбедносне снаге не дођу до закључка да смо већ напустили Скопље. Одавде ћемо возилом које ће нам онај доктор обезбедити. Возило је то од Хитне помоћи. Њиме ћемо у ону базу у правцу бугарске границе. А отуд свако на своју страну. Ово што је у Милановој ташни поделићемо. Моја неопозива је одлука да то поделимо на равне делове. Краљ Марко, наш предлог је теби 50%, а остатак на равне делове.

– Милане, чуо си а чули сте и сви други да је моја неопозива одлука онаква какву сам изнео. Та сума сваком од вас биће уручена у бази. С тим средствима и онима која вам се налазе на рачунима: под шифром у Швајцарској биће вам скроман залог наставак ваше животне стазе. После расанка наши контакти престају у свим облицима. Из моје илегалности, да не кажем заборава, могуће је да неком од вас који западне у озбиљне тешкоће прискочим у помоћ. Овим завршавам наше активности и повлачимо се у сферу сећања – завршио је свој монолог Степски соко алијас Краљ Марко и Мута.

РАДА КРСТИЋ

Рођена је 1942. године у Сокобањи. У Неготину је похађала учитељску школу, а потом је у Београду завршила школу за зубне асистенте. У Нишу је 1974. године завршила средњу медицинску школу општег смера. Пензионисана је као стоматолошка сестра.

Афинитет за писање поезије имала је још из дана похађања учитељске школе. Активан је члан Секције жена пензионера. Члан је фолклорне групе пензионера и певачке групе *Сокобањски квартет*.

Од 2006. године члан је Књижевног клуба *Соколово перо* у Сокобањи, а од тада и започиње њено ангажовање на писању поезије. Углавном пише поезију за децу, па је марта 2009. године објавила своју прву збирку песама за децу *Александар и весела дружина*. Пише и духовну поезију, као и друге жанрове. Добитница је бројних награда и похвала, а њене песме нашле су место у песничким зборницима (33) књижевних клубова многих градова (Горњи Милановац, Инђија, Ниш, Вршац, Бечеј, Барајево, Нови Сад, Суботица, Сокобања и др.).

Свима су радо примећени и производи њених вредних руку, вештих у изради лепих икебана и мноштва других занимљивих украса којима несебично украшава просторије у којима се одржавају сусрети песника, књижевне вечери или промоције књига. Живи и ствара у Сокобањи.

Награде: Фестивал поезије *Бољи живот инвалида*, Нови Сад, 3.место (2007 и 2008); Сабор књижевног стваралаштва *Оловко, не ћути*, поезија за децу, 2.место (2010) и 3.место (2009 и 2011), 2012.године Плакета за 2. место и 2015 Похвала; Удружење књижевника *Бранко Миљковић*, Ниш, Повеља *Бранково писмо* (2008); Међународна књижевна манифестација *Вршачко перо*, Вршац, Мајсторско перо (2011); Фестивал *Панонски галеб*, Суботица, Награда за духовну песму (2011); Први сабор духовне поезије Раковица, Награда за духовну песму (2011) и 12. смотра пензионера округа Зајечар и Бор из области литералног стваралаштва, 2. место (2011).



ОД ВРЛИНА ДО БОЖИЈИХ ВИСИНА

Слушај добро, дете драго, кад освојиш све врлине,
пред тобом је право благо, тад ћеш стићи до висине.
Није страшно кад се греши, то је људски, сви смо слаби,
покајнике Господ теши, непокајне ђаво граби.

Зато и ти кад погрешиш, тад су сузе твоји гости,
па од срца сваком кажи, брате мили, ти опрости.
Молитва је сила јака, од љубави трепти душа,
срце чисто вера права, праведника Господ слуша.
О, Господе, Ти помози, да ти разум стоји бодро,
увек тачно да расудиш, шта је лакше а шта добро.
Када греши дете неко, грешкама се ти не чуди,
можда му је срце добро, нико неће да му суди.
Праведник је чиста срца, за богатство он не мари,
не боји се да пострада, јер је Христов војник прави.
Милостив је онај који, невољнога увек теши,
у жалости пусти сузу, са радосним он се смеши.
Када видиш два другара, да се сваде или туку,
реци њима - сви смо браћа, и прекини сву ту бруку.
Благо теби, дете драго, сад кад имаш све врлине,
пред тобом је право благо, јер си стигло до висине.

ИДИЛИЧНА СИМФОНИЈА

На обали крај језера
слушала сам две жабице
како сложено и заносно
свирају ми у двојнице.

Видим још и сома Дику
како свира хармонику.
А ждрал мисли да је строг
па засвира он у рог.

Над језером иза бора
јелен пева из тенора,
а у трубу меда свира
и он снажно сад басира.

Уз виолу славуј пева,
њега прати лепа шева,
док по жељи своје мајке
детлић свира ударалке.

На клавиру зека свира
па музику вешто бира,
и док месец снажно сија
диригент је мудра лија.

Ал' идилу ову квари
кукавица шумска брука,
где се сада она створи,
јер не свира него кука.

ГОРА ПРАВОСЛАВЉА

Највиша планина којом сунце сјаји,
то нису Карпати ни Хималаји.
Врх јој се подиже изнад свију гора,
из ње теку потоци и безброј извора.
Тој дивној планини небо је узглавље,
и њено је име Свето Православље.
Испод ње се шире долине прекрасне
где протичу реке као кристал јасне.
Прва је река Апостола,
која лечи свакога од бола.
Друга је река мученика,
препуна је жубором победних усклика.
Трећа је река светитеља,
која се прелива од вечног весеља.
Четврта је река девојачка,
она је сјајна, прозрачна и лака.
Из тих река жедан слатко воду пије,
па и грешник грехе своје мије.
То су Свете воде самим Богом дане
и Христовим крстом навек освештане.
Нема лепше планине, ни бољега славља,
па се зато зове Гора Православља.

РАДМИЛА МИЛОЈЕВИЋ

Радмила Милојевић је песникиња и активни књижевни стваралац из Параћина, добитница многих награда и признања за своје књижевно стваралаштво. Заступљена у више од 150 зборника.

Ауторска дела: збирке поезије *Завичајна дуга*, *Нежно таложење ремена*, *99 песама*, *Река успомена* и *Траг у времену*.

Председница је Подружнице Поморавског региона седиште Параћин за Друштво *Др Саша Божовић*, Београд, члан више књижевних удружења - СКОР Нови Сад, Књижевне заједнице Југославије, међународног клуба *Гилгамеш*, Београд, књижевног клуба *Душан Матић*, Ћуприја, књижевног клуба *Мирко Бањевић*, Параћин.



КОСОВО САЊАМ

Сву ноћ у постељи од
немира,
кроз труње мрака,
у мени расутог страха.
У уму ми шкргуће страва
од мисли неке загрцнуте
које су дошле у ум и снове.
Кроз мрак, док време окреће
чекрк ноћи.
Косово сањам, врисак у
ноћи,
и чујем роморе реке...
Неко кроз ноћ уздише,
цвили.
Страх сажиге, као утвара.
И видим кров звездани,
жито у пољу гори.
Високе пламенове повија
ветар.
Увис пљуска,
захвата стабљике кукуруза.

Узневерене звезде,
месечев лик згрчен и жут.
Вене у сабласној тами.
Од туге убија ме бол.
Светиње горе – древни
манастири.
Тужно у призор гледам.
Дижу се крвава испарења.
Између столетних шума
небеса одлазе у поноре
и кружи црвени маглени
дах.
Ох мој Боже!
Шта се то догађа?
У уму ми шкргуће страва.
Кроз мрак светиње горе...
Док време окреће чекрк
ноћи.
И под врбама пламен пева.
Разноси светлост низ Лаб,
јури кроз мрак.
Ноздрве мириса пуне.
Прште дамари телом.

На усне горка се суза слива.
Косово сањам,
врисак у ноћи.

Неко уздише, цвили.
Цвилим и ја...
Док горе древни манастири.

КЛУПКО УСПОМЕНА

Тихо пролази време...
Раширила зима чари своје...
Још само печат успомена
по мислима чворове веже.
Док снови теку као река...
Топлину душе греју успомене.
Срце лепрша као код заробљене птице у кавезу.
Пролази живот наш.
Ко кратког трена галебовог крила лет.
Под слаповима времена
нестају дани, нестају ноћи, годишња доба..
Шарају природом своју шару...
По лицима, косама нашим...
Природа нам тако говори
да је и наш живот био
само делић времена, трен.
У очима још видим -
пожар сутона како се рађа из магле сунчане..
Утопљену шуму у спектру боја...
Птицу на крају гране.
Бескрајно плаветнило мора...
Позлаћене катарке бродова
у жубору боја одлазећег сунца.
Дечије игре по равном песку,
ритмичке ударе таласа...
У нежним влатима траве
шепури се булка.
Златило житних поља...
И вече како расклапа крила ноћи.
Свуда се шири...
Месец светли ко лампа у ноћи.

Ко жишке падају звезде из шкољке неба...
Окце до окца се ниже...
Раздањује ноћ летњу.
Тихо пролази време...
Само још печат успомена,
клупко по мислима...
Слике из живота у чворове веже.

ИКОНА СВЕТОГ ТРИФУНА

На старом зиду куће у селу,
Светог Трифуна слику чувам.
Венац винове лозе,
око ње се сплео, ореолом зрачи...
Искром преобиља из сна природу буди...
Тајновитим даровима отима од зиме,
нечујно развија ластаре лозне.
Обнавља изнова магијом живота и пчела,
док једна од другу лозу праше.
Буди сунце у свом ходу да сија јаче.
Јутра буду ведра.
Топлим дахом распевани Бахус,
виногорјем мије благодатном,
везом неба и земље.
Да славски колач вином преливамо,
за здравље, породе нове...
Са димњака дим се вије,
огњишта не угасе.
Виногорје преноси са оца на сина.
Тамњанике мирис кућом да се шири,
дух предака да у нама живи.
Окупљали се радо род и пријатељи...
Рујне капи опију све душе.
Пијани са нама буду Дионис, Бахус и Трифун.
Из гројза у пехаре вино да се слива,
Зарезојло, сачувај нам српску лозу свету...

РАТКО БЕЛИЋ Рале

Рођен 02.07.1941. године у Трепчи на Косову и Метохији, где његови долазе из Лике. Прст судбине га је однео у Суботицу где живи и ради од 1963.године.

Писао у младости, али перу се враћа у позним годинама.

Објављена књижевна дела: збирке песама *Док иштам памћења* (2006), *Верујте* (2008) и *Сви сте ви у срцу мом за незаборав* (2008).

Заступљен је у неколико антологија, десетине часописа, а 10 децембра 2016. године прославио „свој“ 200.зборник и то КК СКЦ *Свети Сава* из Суботице *Трагови живота*.

Радио рецензије за неколико романа и са својим песамама о књигама уврштен у књиге уместо рецензије.

Члан је више књижевних клубова.

Уназад три године организује Међународни фестивал поезије *Панонски галеб*, где је и члан жирија.

Учествовао на многим Књижевним манифестацијама и конкурсима за чега је добијао награде и признања.

Има написаних ближе 1000 песама од којих су око 300 у зборницима и неколико антологија. Пише глосе. написане на песме песника: Јован Дучић, Живадин М. Стевановић, Раденко Бјелановић, Момчило Настасијевић, Сергеј Јесењин, Александар Блок, Павел Васиљев, Лорд Гордон Џорџ Бајрон, Милан Ракић, Оскар Давичо, Алекса Шантић, Матија Бећковић, Десанка Максимовић, Душко Трифуновић, Владислав Петковић Дис, Мирослав Мика Антић, Дара Радојевић, Бранко Миљковић и ауторска глоса. Пише песме у акростиху, рими и слободан стих. Песме које се састоје из две, а читају као три.

У акростиху препрема књигу о ствараоцима где ће бити заступљено 118 стваралаца, у акростиху и двоструком акростиху, и где ће поред песме бити и кратка биографија, као у књизи *Сви сте ви у мом срцу за незаборав*, а носиће наслов *И ви*.

Живи у Суботици.



ЖИВОТ ЈЕ ВРЕДАН

Док жамор просторијом хуји,
придошле мисли не дају мира,
ко гранама што лахор струји,
благодост кроз груди топлином дира.

Пролази време - неумитан след
што живот сваком приводи крају,
па кроз последњи праведни обред,
за кораке прошле и не хају.

Прегршт сећања, са длана на длан,
уз осмех теби и сјајем ока,
живот је вредан - и то сваки дан,
ко кад реци набуја притока.

Ведрином чела и мисли чистих,
љубав је леком за корак сваки.
Осећања кроз најлепши дистих,
све тешко прелази у ток лаки.

ЈЕСЕНИ МОЈА

*Јесени моја, поздрављам те!... Ходи,
и пођи са мном преко родних страна,
по лијепим мјестима ме води,
гдје шуме чежње моји давних дана.*

Алекса Шантић

Корачам тихо, хоризонт у тами,
разгрћем мисли. Живот - куда броди?
Ромиња у души, ја у осами...
Јесени моја, поздрављам те!... Ходи.

Киши ми сузама неискапанам.
Простри стазу, ма трњем изаткана,
да стопама својим и њу нахраним.
И пођи са мном преко родних страна.

Тамо - откуд су и кораци који.
Гдје бјеху ока ми љепоте своди.
Гдје цвјета јутро у најљепшој боји.
По лијепим мјестима ме води.

О, јесени и љепотом ме окити.
Не буди мојега живота нирвана.
Води ме и води - гдје ћу срећан бити.
Гдје шума чежње мојих давних дана.

ЧОВЕК ЛИ

Именом: човек међу људима.
На срцу камен - бол у грудима.
Истином и љубављу острашћен,
вером и надом упропашћен.
Корак, некада чио и смео,
одвео ме често и где не хтео.
Празнина и бол душу ми стеже,
сећања - само су туге вреже.
У данима нестају године,
на леђа товаре пукотине.
Па тако ходом круг се затвара,
рана од старе - новом се ствара.
Нит је танка живота нам датог,
тешкоће прате, углавном сваког.
У том сазнању би ми утеха,
падовима, тешко до успеха.
Ломно тело, испружена рука,
радост кратка, увек више мука.
То ли је у божијем предсказању,
ил' сев звезде небом у падању.

РАДОСЛАВ ФЕЛБАПОВ

Рођен је у Новом Саду 17. јула 1956. године. Поезију пише од своје младости. Завршио је школу ученика у привреди и цео свој радни век провео као металостругар у предузећу *Југодент*. Био је члан Клуба младих писаца при Радничком универзитету у Новом Саду 1971. године. Објављивао је своје песме у више листова и часописа. Учесник је уметничких колонија СКОР-а, заступљен у зборницима радова са X и XI међународне колоније *Панонски бисери*.



ЗВЕЗДАСТО ЗАГЛЕДАН

Звездасто загледан
у излазак звезде Данице
која исијава сопствену
јарку светлост
залазећег сутона.

Препознах твоја предсказања.
Надолазеће звезде
загледају јарку светлост
твојих очију,
пишем срцем а не речима.

Осетих звездасти трептај
и одсјај твога срца,
твој дах чулно заигра у мени.

Чујем сјај који ме заглушује,
сазвежђа која у мени одјекују,
на небу и на земљи
тихо светлуца моја звезда.

Тражим себе у себи,
молим те, затвори мене у себе,
на том путу да не залутам,
да на звездастом трагу останемо заједно.

ОПРОСТ

Како је тешко
молитву започети,
а душа молитву иште.
Бројаница се кида.

Милосрђем, Боже,
помози мени грешном
да саберем мисли.
А душа молитву иште.

Покајање у срце завири,
срце покајну молитву иште,
крвоток венама надире,
грехе да спере.

Боже, милосрђе твоје молим
да моја душа не залуга
са твог, Господе, пута.
Душа молитву иште.

Благодет грешан молим
да ми срце не буде празно,
и да одоли искушењима,
и научи праштати,
и мени грешном да се
опрости.

ПОРУКА У ПЕСКУ

Загледан у белину морске
пене,
плаветнило неба и мора,
одабрах да је пратим заувек,
звездасто загледан у њене
очи.

Море, мирис борова
и топлог песка
и наших трагова
које за нама море брише.
Ја на влажном морском
песку
њојзи и небу поруку пишем.

Беле каменчиће као бисере
беле
сакупљам, и са њима
по песку поруку пишем,
да их немирно море
брзо не избрише.

ОЧИ ЗЕЛЕНЕ КАО НЕФРИТ ЗЕЛЕНИ

То је био трен једног сусрета
и ја га још увек памтим,
њене очи биле су као жад зелене,
у њима се све огледало.
Њена чиста душа,
а гледала је право кроз мене.

Осетио сам како ми недостаје дах
и како ми подрхтава тело,
срце ми је куцало у немирном ритму,
њен поглед сам осећао као благослов.

А она је блистала споља и изнутра
и имала је очи као жад зелене.

Имала је осмех радозналост детета
и поглед разуздане птице у лету,
вечност се огледала у њеним очима,
осећао сам опојан мирис младости.

Била је тога трена
помало луцкаста и раздрагана,
као прва и незаборавна љубав
и будила је у мени скривену радозналост.

Њене зелене очи боје жада,
још увек стоје предамном сада.
Све се тог дана поклопило,
све у зеленој боји,
а то њој баш лепо стоји.
Имала је два ока бистроока
и звао сам је жадоока!

РУЖЕНА КРАЋИЦА

Рођена је 1948. године у Белом Блату.

Члан је Ковиљског културног круга и СКОР-а.

Објављена књижевна дела: збирке песама на словачком језику *Rozbité sny* (2006), (песме за одрасле *Разбијени снови*) и *Prebehnutie popod dúhu* (2010), (песме за децу *Протрчимо испод дуге*)

Живи у Падини.



СВАКО ИМА НЕКИ СЦЕНАРИО КОЈИ ТРЕБА ЗАВРШИТИ

Гледајући неки ТВ програм, чула сам вест да се припрема снимање документарног филма о хаварији у Винчи 1958.године. То ме је подсетило на то да када сам стигла у овај градић, где и сада живим, причало се о професору који је радио у Винчи и након тога се разболео. Контактирала сам неке своје колеге и старије и нешто млађе од мене и изненадило ме је да неки уопште не знају о томе, а троје који се сећају испричали су ми три различите верзије.

Ако се сећамо прошлих догађаја, заправо се сећамо последњег пута када га памтимо, а не самог догађаја. И сваки пут када имамо сећање, ми га незнатно изменимо. И што чешће призивамо успомене, то оне постају нетачније током времена.

Можда се то све и није догодило баш овако, али ја сам желела да напишем причу о том догађају, сада кад актери више нису живи.

Виктор К. је био бриљантни студент и професор га је препоручио да иде на праксу у Винчу. Чинило му се да се обрео у неком свету фантастике, који је имао перспективе и у будућности.

Са дипломом у руци, помислио је, *сад може да запроси Софију*. Она је већ радила у основној школи као наставник хемије. Предложио јој да за викенд дође у Београд. Отишли су на Калемегдан, који је један од симбола Београда. Прошетали су, посадио ју је на једну клупу и на њено изненађење – спустио се на колена. Моменат који већина девојака прижељкује, чин о коме се сањари. Није се двоумила, пристала је. Договорили се о датуму венчања. Бурме ће купити још данас. Свадба ће бити на јесен, невелика. Од њене установе ће добити стан и то је добро – решено

је стамбено питање. Купиће намештај за своје гнездашце. Безбрижно могу да очекују и потомка. Неки брачни парови добију дете већ након неколико месеци, некеме је потребан дужи период, а понеки се никада не остваре као родитељи. Софија и Виктор и поред велике жеље нису добили дете. А њихов брак је почео да се компликује. У Винчи је настала хаварија, ко зна шта је заказало. Виктор је био избезумљен. Шта ако је озрачен? Имао је толико планова, овакав сценарио ни у најгорем сну није сањао. Иако се прича да мушкарци ретко плачу, Виктор се затворио у купатило, пустио сузе да теку.

Боже, за чије ја грехе треба да плаћам?!

Најгора је неизвесност. Њих неколико треба да оду у Париз, јер тамо постоје стручњаци за озрачене. Париз, град светлости о којем многи маштају и желе да га посете. Шта ће му сва раскош и сјај Париза ако треба да буде у болесничком кревету.. *Страх је илузија и он не постоји* – прочитао је негде. Да ли је то тачно?

Софија се нашла некако по страни. Када човек брине, може му се десити да нагло ослаби, неко насупрот томе добије на тежини, неко дође до ивице лудила и помисли: да ли ће икад више бити налик на нормално људско биће?

Сваки проблем треба решавати у три фазе: 1. фаза је отворено и без страха анализирање ситуације у којој се нашао; 2. фаза је да се помири са мишљу да ако буде потребно, спремно прихвати све последице; и 3. фаза је да сву своју енергију уложи да би донекле ублажио ту *катастрофу* за коју се већ припремио, са којом се у души већ помирио, како би спасио оно што се спасти може. Ослободио је једну нову енергију, осећао се смиренијим и од тог тренутка могао је да размишља трезвеније. Неће као многи да упропасти себи живот зато што није дозволио да присебније размишља или није био спреман да се помири са најгорим, покушаће да спаси што се спасти може. Ово стање подразумевало је уклањање негативних разговора са самим собом. Свако је достојан бити вољен, али неко једноставно то не схвата. Виктор К. је био млад, перспективан човек, који је имао планове о каријери у будућности. Ништа није наговештавало да се то неће остварити.

Извештај из Париза је показао да није озрачен. Али, да ли од превеликог стреса или од пада имунитета, почео је да осећа малксалост. Био је на боловању. Софија га је и сажаљевала и саосећала са њиме, али није била спремна да се одрекне многих задовољстава живота. Онижа, окретна као чигра, иако није била

лепотица, увек је била дотерана, исфризирана, привлачила је пажњу мушкараца. Годило јој је њихово набацивање. Била је политички активна и предложили су је на функцију у Општинском комитету. Дуже радно време, састанци, већа плата. Што дуже је одсуствовала из куће, Виктор се осећао усамљен, напуштен. Није хтео да је спречава у њеним амбицијама. Све чешће је почео да размишља, иако нерадо, о разводу. Стављао је на тас разлоге – за и против. Ово није био живот о којем је маштао. Имао је времена напретек. Смишљао је најбезболније решење за ситуацију која га је нагризала. Потегло је родбинске везе, почео је да се интересује за посао у Новом Саду. Да оде из ове паланачке средине, иако је био свестан да ће још неко време сви ти догађаји бити бреме и терет, додуше невидљив, али присутан. Одлучио је – предочиће своју одлуку Софији што пре. Још овог викенда. Уз омиљено пиће – вино *Ждрепчева крв*.

Дошао је Дан Д – када је ставио чаше на сто, Софија је упитала:

– Нешто славимо?

– Како се узме. Знаш одлучио сам да одем у Нови Сад. Наш брак више не иде оним смером којим сам замишљао. Биће тако боље и за тебе и за мене.

Била је затечена. Мада је у најсмелијим мислима дотицала и сама такву одлуку, али није имала смелости.

– Па, ако ти тако мислиш... – изрекла је уздрхталим гласом.

– Поднећу захтев за споразумни развод. Дете немамо, можда је то и благослов и проклетство истовремено. Млада си, можеш се као мајка остварити у другом браку.

Све се завршило прилично брзо. Селом су кружиле приче, нагађања. *Свако чудо три дана траје*.

Виктор се запослио у школи. Волео је тај позив и трудио се да своје знање и искуство пренесе на младе генерације. Само што се његово здравствено стање рапидно погоршавало. Тешко је ишао уз степенице, замарао се. Обратио се лекару и онда ушао у зачарани круг: прегледи, анализе, упути, пуне чекаонице. Једино добро што му је то донело, било је познанство са Емом. Часови чекања брже прођу у разговору, још ако са саговорником нађете занимљиве теме. Разменили су бројеве телефона. Живот је постао подношљивији. Познанство је унело мисли обојене надом. Сличан се сличноме радује. Било је пролеће, природа се будила и бујала. Њихова осећања су постајала интензивнија. Виктор је био

привлачан мушкарац, бујне косе, зеленоок, елегантан. Док би седео његов хендикеп се није примећивао. Ема му је пристајала, нежна бринета, правилних црта лица. Сваки сусрет је доносио нова открића о њиховим интересовањима, укусима, хобијима.

Пролеће се окончало. Уз мирис липа закорачили су у лето. Ускоро ће распуст, договорили су се да одмор проведу у некој бањи. Распитаће се у агенцијама. Консултоваће и лекара да чују његово мишљење да им која би им лековита вода барем мало ублажила тегобе. Понекад би му се пред очима појавио Софијин лик. Повремено је чуо понешто о њој. Да је у вези са разведеним функционером, који нема деце и потајно се нада да ће му она, још млада и здрава, подарити дете. Али док људи праве планове, Бог им се смеје. Око Јована, Софијиног будућег мужа, мотале су се још две жене, удовица са двоје деце и жена са дететом која није била удата. Он је жарко желео своје дете. Софија се након венчања преселила код Јована. Живот је постао мало сложенији, путовали су на посао, било је више обавеза у домаћинству. Јован је био страствени пушач што непушачу може и да смета. Па ипак, живело се лагодно, могли су да приуште себи изласке, путовања, нову гардеробу. Софија се ближила 40. години кад је коначно затруднела. Радост и срећа су их обузели. Међутим, као што се то понекад деси, Софији се у трудноћи створио тумор. Морали су да је оперишу, исход је био неизвесан. Да би се спасила мајка, беби није било суђено да остане у животу. Како и зашто то природа тако регулише, можда знају само доктори. Живот иде даље и пише драме и романе.

Виктор и Ема су се венчали, а њихово здравствено стање се погоршавало, обоје су завршили у инвалидским колицима. Дијагноза – мултипла склероза.

Јовану је једном Циганка гледала у длан и рекла да ће живети сто година. Иако је имао тешку операцију, надживео је Софију и њеног првог мужа. Иако у трећем животном добу, имао је још једну везу, са доста млађом женом од себе. Обоје су волели добро вино...

САВКА КОЗИЋ

Рођена је 05 марта 1946. године у Полоју код Босанског Брода, Република Српска.

Члан је књижевног клуба КУД *Бриле*, Беочин, Друштва *Др Саша Божовић* и СКОР-а.

Пише савремену, хаику и поезију за децу и прозу. Радове је објављивала у фабричком листу *Цемент*, *Сремским новинама*, Књижевним новинама *Свита*, часопису за хаику поезију *Паун*, *Мали паун*, за хаику гласило *Листак*, *Хаику писмо!*

и *Хаику момент*. Заступљена је и у књизи хаику огледа *Гост са истока* др Живана Живковића (1996, Просвета, Ниш), у зборнику *Тополе широко шуме* – хаику, 1996, затим у едицији *Трешињев цвет*, 2002. године, Филолошки факултет Београд.

Њена хаику поезија је превођена и на руски језик.

Радови су јој објављивани у 7 заједничких зборника стваралаца КУД *Бриле*, Беочин, у 26 зборника по основу расписаних конкурса, у 17 књижевних новина *Свита*, *Пожега*, у 13 књижевних новина *Свита* објављен хаику рад. Неки од радова у поменутих зборницима су похваљивани и награђивани.

Прва самостална песничка књига је *Пут* (2012, *Свита*, *Пожега*).

Пензионер, живи у Беочину.



БИОСКОП

Нису биле лаке педесете године прошлога века. Није се много путовало ни ишло негде, није се често одлазило ни на годишње одморе, ни колективно нити породично. Посебно тога није било у организацији деце са села.

Јелена је била више него изненађена када су јој родитељи саопштили да ће за летњи распуст ићи код тетке и тече у госте. Рекли су јој да треба да упозна своју родбину, да се мало и одмори од свих обавеза којих је имала и превише за свој узраст. Родитељи су били сигурни да ће јој одлазак итекако пријати и томе су се и они радовали.

Саветовали су јој да остане колико буде желела, односно колико процени да може остати код њих, у зависности од ситуације. Веома се обрадовала одласку и једва чекала дан кад ће кренути на жељени пут. Није то истина био одлазак на море или неко језеро ни планину, али јесте у један мали лепи град у Срему.

Искрено се радовала одласку и упознавању других пријатеља, поред оних са којима се свакодневно дружила и одрастала.

Родитељи нису имали ни времена ни пара да је одведу, већ су је упутили како сама да оствари то путовање. Све што јој је сугерисано прибележила је на парче папира, да би се лакше снашла: на којој релацији ће путовати, где преседати, за кога да пита кад стигне на планирано место...

Снаћи ће се она сигурно, неће бити проблема, говорили су родитељи комшијама, као да су имали потребе да се неком правдају зашто су је на пут пустили саму.

Јелена до тада рођаке никада није видела, штавише њена мајка је само који месец пре тога сазнала од брата из Босне да јој је сестра Даница жива и где се налази. Све дотле је била сигурна да јој је сестра погинула у борбама током Другог Светског рата чији је била учесник.

Телефона тада није ни било, или боље рећи мало ко га је имао, те су се њени родитељи определили да ни поштом не шаљу било какву информацију сестри и шогору, већ да Јеленин долазак за њих буде истинско велико изненађење. Све је на том путу и за Јелену било изненађење. Трагање, преседање, превоз скелом, пешачење неколико километара, распитивање о адреси и породици и на крају упознавање са рођацима.

Имала је тада само дванаест година. Срећа па је то било неко нормално време када је међу људима владала емпатија, били су предусетљиви, разумљиви, спремни да помогну једни другима, посебно кад је реч о детету.

Када се вратила кући причала је како је понекад осећала страх, када је помишљала да није требала одлазити сама у све непознато. Пут, град, рођаци. Док је причала, ипак је била весела, јер како би рекла *Све се лепо завршило на време и како су родитељи желели да буде*.

При поласку на пут родитељи су јој рекли да тетка и теча немају деце, па њен долазак за њих није само изненађење, већ и радост да им дете трчкара по кући.

Рођаци су се максимално трудили да се Јелена код њих осећа као код својих родитеља. Постављали су јој бројна питања: воли ли да иде у биоскоп, шта воли да чита, шта да једе, жели ли ићи до Дунава да се купа? Тетка и теча су живели у згради где је било доста младих и Јелени је пријао боравак код њих. И у околним зградама је било доста деце приближних година, па се Јелена имала

с киме дружити, седети на ливади испод багрема уз пријатан хук потока, водити лепе разговоре и наравно ићи у биоскоп.

Времена за игру је имала довољно - тетка није дозвољавала да нешто велико ради, говорећи јој кроз шалу:

– Доста ти мораш тамо у селу, овде си само у гостима.

Тетка је била веома вредна и изузетно педантна жена. Све је морало и у сваком трену бити под строги конац. То се односило и на њену гошћу, која је убрзо прихватила све теткине захтеве, да не би била подизана и из сна ако треба кад тетка дође с посла. Теча се са њом препирао због те њене искључивости, али то није ништа вредело.

У гостима је Јелена сазнала да се у биоскоп одлази само недељом поподне. Тетка није имала стан у самом граду, већ два километра даље, па се у биоскоп кретало нешто раније. Није било градског, а ни неког другог организованог превоза, па се ишло пешке. То време она је доживљавала као провод у шетњи. Пријало јој је јер су њени нови пријатељи користили прилику да јој покажу сву лепоту природе, прелепе пропланке проткане разнобојним цвећем, које је било уткано и у воћњаке, прошаране првим сазрелим воћем, као и у винограде чији чокоти су се поносили великим гроздовима. Најчешће је то била *сланкаменка*, када ће из њених гроздова на јесен потећи чувено вино.

Пропланцима се посебно радовала док је шетала, јер им се дуго само дивила гледајући их са друге стране реке.

Њени нови пријатељи просто су се утркивали ко ће више рећи о прелепим брежуљцима, за које незнаш у које годишње доба су лепши, о дечијим љубавима, несташлукима и успеху у школи. Све се то причало кроз слатко кикотање и упадице у разговору.

Важило је некакво правило да се пре биоскопа обавезно поједе сладолед, како су уз смех говорили - да и они знају да су бар за трен били градска деца. Прихватила је Јелена све њихове савете и лако се уклопила у друштво.

Док су чаврљање и смех пријали, сладолед их раслађивао, у топлом летњем дану у друштво је пристигао неки младић. Достојанствено се поздрављао са свима са веома пријатним осмехом на лицу. Понекад би успут приупитао за неког од чланова њихових породица, а онда изненада ставио своју руку на Јеленину косу, нежно је помазио по лицу, упорно зурећи у њене зелене очи и сасвим тихо рекао:

– Овај анђеол, кад одрасте биће моја жена и мајка наше деце.

Остао је још само који трен у друштву, понудио семенке, још једном се загледао у изгубљену Јелену, загонетно се насмејао и одлазећи поручио:

– Јелена, чекаћу те да порастеш.

Она није могла да верује да је тако нешто могуће. Каква дрскост, неваспитање, безобразлук, од пристојног а непознатог младића?!

Никада је није нико помазио - ни отац, ни стриц, а камоли неки незнанац и то још у туђем граду. Дуго ју је пробијао зној, не знајући шта да каже, шта да пита, или шта да уради. Шта ће рећи тетки и течи, ко је био тај младић, зашто се тако понео према њој? Није није ништа учинила што би му дало могућност да размишља о таквом поступку. Док се она преиспитивала, њене другарице су се из срца наглас смејале. Просто су им сузе врцале од смеха, а лице поруменило као да су се нашминкале најјрвенијим руменилом. Када се мало прибрала упитала их је:

– Ко је тај дрзник, колико има година, одакле је, шта он ради у то време пред биоскопом?

Оне су наставиле и даље да се кикоћу, али су и одговориле:

– То је Радослав. Он живи овде у комшилуку. Дobar је он друг. Ускоро иде у војску. Сваке недеље нас сачека овде и увек нас с нечим почасту. Неком да и новца да има за следећу недељу за биоскоп. Воли јако да се нашали са свима, а посебно са нама децом. Увек је насмејан и расположен, а теби се тако обратио зато што те први пут види. Ниси овде наша, схватио је да си нам гошћа, па можда си му и због тога интересантна. Ми се овде сви добро знамо и сви смо своји. Волимо се и срести и поздравити.

Све девојке и младиће са којима је дошла он је познавао. Познавао је и њихове родитеље. Није Јелена могла тек тако лако да прихвати објашњење својих другара. Била је љута и на њих и на Радослава, али ништа није могла да уради да промени догађај. Желела је само што пре све да заборави. Посебно дрског момка.

У међувремену је сазнала да је отишао у војску. Другари су се повремено волели нашалити са њом због њене реакције на Радославов поступак. Није га више видела, не само тог лета, већ и годинама касније. Није се о њему ни распитивала, јер јој он није био важан, мислила је она тако, када би се понекад сетила свог првог одласка у биоскоп.

На одмору је провела више од месец прелепих и посебних дана, а касније веома често и радо посећивала своје рођаке.

Повратак је био много лакши и лепши. Тетка ју је испратила директно у град на станицу, сместила у аутобус за њено село и сачекала да крене. Уз лепе поздраве за срећан пут и махање, њено радосно, насмејано лице утапало се у сузе.

Живот се побринуо да Радославове жеље и надања претвори у стварност. После много година су се срели у истом граду, на истом месту, кад су започели своју љубав. Заволели се, основали диван брак и провели деценије заједничког живота, уз своју децу и унуке.

САЊА ОБРАДОВИЋ

Рођена је 16.02.1968. године у селу Лаћарак код Сремске Митровице. Медицинска сестра је по професији. У ОШ *Трива Витасовић - Лебарник* у Лаћарку, научила је волети знање и сваки педаљ планетарно. Медицинска школа *Драгиња Никишић* у Сремској Митровици обезбедила јој је средње образовање и научила како функционише човечији организам, како га неговати и поштовати људско биће, ма какво да је. Факултет је напустила из незадовољства и жеље да сама уређује свој живот.

Објављено ауторско дело: збирка песама *Жена*.
Живи и ствара у Сремској Каменици.



... ЈЕ ТУ КАО

Песма Дата.

Омисли искаже,
љубав покаже,
терет из стомака, бол из груди,
на леђима реже и реже,
од врха корана као самаром упреже.

Песма Је ту.

Да те понесе,
жељу изнесе и продре дубоко у сваку пору,
као океан у мору,
река у језеру, бара у сузи извијена,
на образу Нема.

Песма је ту.

Да дахом отисне,
у груди утисне,
срце отиском усана као лавина притисне.

Песма је ту.

Да те пева и милује,
А сузе брише,
док по теби тетоважу дише.

Песма је ту.

Да те носи,
Док погледом мами,

и осмехом пркоси.
Песма је ту.
Да те полегне,
диже и Уздиже,
слово по слово у теби рЕч ниже.
Песма је ту.
Да виолином кључ баца,
док у теби пени и пени,
гвоздењак,
за динара пет.
Песма је ту.
Док не заУлми,
Лије ракетом као брод,
меди, куса,
А јури као Дата од тебе и мене.
Од свих нас.
Узми! Не губи.

КАДА ТЕ НЕМА

Једино могу стих да напишем,
стихић уделим,
тек да не постанеш заборав.
Ауто буса возача за слободу.
Путник.
„ИЗЛАЗ У СЛУЧАЈУ ОПАСНОСТИ“
Погледа кроз мрежу
залепљеног прозора.
У недра гледају,
а под чујем.
Тишина!
Одзвања.
Нека руци мир.

ЛЕПТИРИЋ

Трепери лептирић,
ко мали фићфирић,
па погледом бежи,
док крилима режи.
Шврћка се по улици,
као нека Немица,
кад погледам боље,
оно мала Сремица.
Лута мали данима,
као да је Буда,
са цвета на цвет,
носи чуда луда.
Тај је мали блесав,
и он смишља свашта,
стално ми говори
божија је башта!
Нећу више са њим,
он је фићфирић,
нек лепрша даље
шарени лептирић.
Ја се држим мамице,
и татице мога,
наћи ћу и ја
Бога свога!

МИЛАНА

Девојчице мила,
косица јој свила,
као мали зека,
у купусу чека.
Док је мама милује
по маленом репу,
окицама жмирка,
грицка шаргарепу.
Клиснула би малена,
док је дека цупка,
а бакица варјачом
по шерпици лупка.
Још се срди малена
што је *као сама?*
По кући се разлива
дечија галама.
После пуно буке
која брине деку,
у креветић леже,
загрлила зеку.
Татица је чува
док уснива сан,
и ујутру каже
здраво добар дан!
Мама јој се смеши
и мило је гледа,
љубав маме, тате,
од срца јој преда.

СЛАЂАНА ЛУКОВИЋ



Слађана Луковић, дев.Зуцовић, рођена 14.07.1972. године у Краљеву. У Тавнику и Лађевцима учила основну школу, а у Краљеву гимназију. Природно-математички факултет завршила у Новом Саду, одсек професор географије. Радила у школама на територији општине Чачак. Данас ради у ОШ *Прељина* у Прељини (од фебруара 2009), а од септембра 2013. и у ОШ *Свети Сава* у Чачку. Од 2014.године ангажована је као предавач и ментор у Регионалном центру за таленте у Чачку.

Са др Светиславом Марковић написала је монографију *Западноморавски рудници угља* за коју је добила награду *Даница Марковић*. Коаутор је радова *Coal deposits in the Zapadna Morava river valley and their exploitation* и *Demographic development of the Moravica district between 1948 and 2011.*, објављених у зборницима и књигама апстраката САНУ и СГД. Учесник је међународних конференција географа у организацији САНУ и СГД. Уредник је и ментор на зборнику радова ученика из географије Регионалног центра за таленте Чачак. Радове из географије објављује и у часописима. Пише и објављује песме.

Члан је СКОР-а и Друштва *Свети Сава*.

Живи у Чачку.

САЗВЕЖЂА

Сазвежђа су групе звезда
у звезданом свом јату,
бели патуљци, црвени џинови
и они наизглед мали и сасвим нови.

Она служе за дивљење, за висине и даљине,
велике мистерије, мистеријом обавијене
и неоткривене истине,
маглином заклоњене.

Сазвежђа су и оно око звезда:
астероиди и метеори, велико и мало небеско камење, лед и прах
и још много тога што великога чини.
Сјај је именица у множини.

И тако сјајне а нерасветљене,
део су велике људске тајне.
И космичком брзином лете,
док чини се да мирно стоје, инспиришу.
Под њима романтици уздишу,
астрономи одгонетају, песници поје...
Претпостављеном моћи прете из даљине,
застрепиш ли кад их погледаш, човечији сине?

КАКАВ ЈЕ ОН ДОН...?

Рекао је да не воли,
мржња њему снагу даје,
све што ради, што га вуче
у животу - освета је.

Рекао је: *Ја све трујем.*
Три од десет оцењујем.
Не штитим и не поштујем.

Рекао је, не порече:
Равнодушност мој је мото,
што сам хтео то сам от'о.

Саградио храм сам себи,
на тим женским поразима,
Али нема мира мени,
у мом срцу и мислима.

Неспокој ме мучи, мори,
Шта ми треба сва та дела?
ал још тиња звер у мени,
што је све то тако хтела.

Немам мира и завидим,
тој господи и људима,
достојанству им се дивим.
Благо њима што их има!

РАВНОДУШНО

Само мирно шта год да је,
равнодушно освета је.

Да л' ћу моћи да не дрхтим,
глас да држим да издржим?

Да л' ћу икад ја узмоћи
да савладам такве моћи?

Глас ми се у грлу стеже,
тело дрхти све је теже.

Повређено срце моје
само мирно, остало је!

СЛОБОДАН ЦВИТКОВИЋ



Слободан Цвитковић, рођен 8 маја 1950. године у малом селу Батровци у Срему. До 9. године живота детињство проводио безбрижно са родитељима и старијим братом. Грешком лекара тада је изгубио слух, уз непрестано зујање у ушима. То, као и слабо материјално стање породице условило је његов животни пут. Старијег брата родитељи су послали на школовање, а како је то обичај, млађи је предодређен да остане на селу. Воља за напретком и учењем је ипак победила, и поред свих проблема и без подршке успева да заврши гимназију у Шиду. Због здравља и недостатка финансија даље се није могло. Поезију је заволео још у младости, писао кратке песме и читао друговима. Здравствено стање, обавезе на радном месту, рад на очевој земљи, градња куће итд., условили су да се тој својој љубави посветио тек са одласком у пензију.

Пише поезију која је објављивана у више зборника.

Члан је Удружења песника Србије *Поезија СРБ* са седиштем у Крушевцу. За 2014. годину добитник је годишње награде тог удружења.

Објавио је две самосталне збирке песама: *Босут Сремом тече* (2015) и *Дах узоране земље* (2017).

СТАНИ ЖИВОТЕ

Стани, туго.
Зар ти није жао,
да сатиреш душу?
Зато, успори мало.

Станите, сузе.
Немојте лити.
Ублажите бол,
па ћу срећан бити.

Стани, болести.
Заустави се.
Зашто долазиш?
Нисам те звао.

Стани тамо.
Зашто си тако црна?
Не дај да сјај сунца,
буде само успомена.

Стани, радости.
Немој бежати.
Желим са тобом
вечно остати.

Стани, животе.
Пружи милине своје.
Имам само тебе.
И наше дивне снове.

СЕЉАЧКА КРВ

Поглед луга плодном
равницом
што над Сремом лепоту
ствара.
Чује се дивна свирка
тамбураша,
и одјекује песма вредних
ратара.

Сјајем месечине обасјан,
лелуја
мирис свеже узораних
ораница.
У трену када се појаве зраци
сунца,
тај мио дах продире у
дубину срца.

Питам себе, да ли сам стигао
у рај?
Да ли је то почетак живота?
Или крај?
Испуњено срећом, срце
истину рече;
*Кроз твоје вене, сељачка
крв тече.*
*Та лепота што ти у тело
продире
опија те свом силином своје
моћи.*
*Твојој паорској души даје
мелем,
и узрок је превеликој срећи.*

*У твојем телу ствара
огромну жељу:
да останеш ту, где је
милина живети.*
*Па и када будеш морао
одлазити,
сељачка крв назад ће те
вратити!*

**ЛИПЕ У СЛИКАМА И
ПЕСМАМА**

Као најмилијем госту
Фрушка гора
своје чари нуди сваком
намернику.
А лепоту које нигде на свету
нема,
за инспирацију поклања
уметнику.

Јутра што у Гори липе
росом квасе,
уметничкој души мелем и
снагу дају.
Срце милином испуњавају
манастири,
па свако помисли да се
налази у рају.

Мирис из крошње
расцветале липе
што пуном снагом у пролеће
цвета,
испуњава душу сремској
деци,
расутој широм целог света.

Сваки од нас вечно, са
радошћу,
тој лепоти телом и мислима
хита.

А Фрушка Гора с' радошћу
све прима
у своја недра широка и
поносите.

У снажан загрљај завичају и
липама,
испред свију уметници
журе.
Носе душу пуну слика и
песама,
да поделе Срему и свима
нама.

СНЕЖАНА ШОЛКОТОВИЋ



Рођена је 1962. године у Кладову, где живи и ствара. Професор је разредне наставе. Писање јој је хоби. У трећем разреду основне школе у часопису за децу *Кекец* објављена јој је прва песма *Расте нам земљо...* Песме је писала на влашком и српском језику. Тридесетак влашких песама су јој снимљене на дискова познатих певача влашке музике: као што су Слободан Лекић који је први снимео за РТБ ПГП, Светлана Арсић и други...

Објављена књижевна дела: *Песма је мој живот* (2005, МИГ Комерц), *Од срца срцу* (2005, Миг комерц), *У знаку љубави - Сурове судбине* (2007, Миг комерц), *Извор живота* (2009, Првенац), *Кад проговори душа* (2010, Првенац), *Шапат ветра* (2013, Првенац) и *Дечија заврзлама* (2015, Првенац).

Заступљена је у многобројним зборницима и часописима. Добитница је Књижевне награде и признања са конкурса *Признање за дати допринос очувања српске културе и ћириличног писма - Ћирилица слово српског лица*, 2016. године, Петровац на Млави, Књижевну награду за најинтимнију љубавну песму *Слатко тијанство љубави*, Мркоњић Град, 2016, Књижевну награду за најлепшу љубавну песму - *Носталгија љубави*, Мркоњић град, 2017, Диплома за најдуховитију сатиричну причу, Мркоњић Град, 2017, за конкурс *Дани шале и збиље*; освојила је другу награду на међународном конкурс - *La Voce dei Poeti- ANTOLOGIA "IN PIEDI COSTRUTTORI DI PACE* у Италији за фотопоезију.

Њено стваралаштво је заступљено у часописима и на разним сајтовима и блогovima: Часопис *Квака*, *Звездани Колодвор*, *Култ*, *Млади писци*, *Писанија...*

НАБЕРИ МИ СТРУЧАК БОСИЉА

Набери ми стручак босиља
па ми га у косу задени,
њега волим више од свег биља,
својим ме мирисом мами и плени.
Па ме онда приви на чврсте груди
онако нежно, ко мало дете,
док зора у свитању дангуби,
а птице у чежњи из гнезда лете.
Шапни ми тихо, најтише,
како се љубав са сунцем рађа,
а босиљак у коси нек замирише,
док се ветар са пчелом ливадам свађа.
Пусти ме да ме чаролија природе

у страсти, чежњом освоји,
они који воле, љубави се не стиде,
она човекову стварност лепотом боји...
Набери ми стручак босиља,
нек мојом душом замирише,
и онда када си далеко од мене хиљаду миља,
оно ће једино знати
зашто моја душа за тобом уздише...
Остави ми на јастуку стручак босиља,
траг јутра који на истоку израња,
тек да схватим да је трен са тобом збиља
а не само сан који девојачко срце сања...

МОЈА ЉУБАВ ЈЕ ДРУГАЧИЈА

Моја љубав је другачија, једноставна,
налик је капљици кише,
испуњава нежношћу и топлином,
потребна је ко ваздух који се дише.
Нема силних поређења,
нит јој је потребно посебно име,
обузима са пуна усхићења,
надире у сваку пору попут плиме...
У њој дан и ноћ бришу границе,
нема места мржњи, нит освети,
осмехом преплављује лице,
напросто се у души ко бујица осети.
Нису потребна убеђења
која знају расположења да покваре,
за сваку препреку налази решења,
стоји на пут оним који би да њоме роваре.
Носи се у грудима дуго,
ради ње се годинама снева, опстаје,
можда те боје осећања чине од живота чудо,
због ње се на земљи чврсто стаје.
Она је богатство које се има,

која се безрезервно даје
и траје, траје...
онај који је има бољим човеком постаје...
никад од ње не посустаје...

ЖЕНА СА СЕЛА

Ја сам жена са села,
чији корак гази блатњаве улице,
у срцу су ми обичаји и прела, стара чесма
где се заљубљени састају криомице.

Мој поглед је класје жита
што се сред поља злати,
плаво небо коме стреми птица
да несташни облак крилом дохвати...

Моја музика је ветар
који уљуљукује несташне таласе,
уснула птица коју скрива честар,
различци који ливаду плаветнилом красе.

Мој живот су зелени пашњаци
где цврчак вешто по жицама пребира,
ту су коло играли девојчице и дечаци
уз пратњу фруле старог пастира...

Ја сам само жена са села,
у срцу ми је сваки грумен земље,
расла сам уз магију посела,
која прати моје снове и жеље...

Не носим јелек, нит опанке,
нити пуштам плетенице низ плећа,
душа ми је душа сељанке,
аманет ми је огњиште и славска свећа...

СТАНКА ЂАЛАСАН

Рођена је 1947. године на Жабљаку.

Филолошки факултет завршила је у Београду и као професор српскохрватског (српског) језика и књижевности радила је 36 година у Фочи и Новом Саду.

Живи у Новом Саду и своје пензионерске дане улепшава пишући и сабирајући оно што је деценијама лежало у ладницама.

Као студент, објављивала је у омладинским часописима песме и кратке приче, за које је добијала и прве награде. Данас је заступљена у антологијама и електронским и штампаним зборницима поезије.

Објављена ауторска дела: збирке песама *А витлају пламени мачеви* (2016), *У тишини* (2016), збирка приповедака *Живот је планина* (2017) и збирка песама за децу *Анђели из дечијег срца* (2017).



ЖИВОТ

Мразовито мартовско јутро.
Надмени облаци,
плећату планину обгрлили.

У топлој појати јагње
заблеји.
Бјелка, родила овнићка.

Иза шпорета на сламарици,
жена као стијена.
Без јаука, посљедњи напон
даје.
Мушкарац напет.
Пискав плач проломи јутро.
Женско, опет!

С истока Сунце прогледа.
Пуче прстен од облака.
Отац грижњу осјети.
Приђе постељи и жену
загри:

*Нек' нам је срећна,
а ми живи и здрави!
Широки су путеви!
Од замотуљка на рукама,
срце му заигра.*

Март.
Мекет овнића.
Јутро.
Сунце.
Плећата планина
и пуцање облака.
Јесу ли то путокази
њенога живота?

Љубави јој није недостајало.
Отац је често држао у крилу.
Па још је *именом* брата
довела!

Она кочоперна, а мазна.
Крхка и њежна,
па јој се пружало

више н'о требало.
Љубав је умела да врати.
И да је обогати оним што је
никло
у души чистој, детињој.

Март јој карактер одредио:
Циљ зацрта. Путеве налази.

Срце јој
као планина њена.
Велико.
Јутро свако - смиље.
Језерско бистроумље
растрла по цветним
падинама.
Плете вијенце и њима
дохват кити.

Прти нарамке жубора
потока.
Прхтаје шева у вितिце
уплиће.
С њима на зимзелен слеће.
Шћућурена чека зрак
сутона.

Ноћу с месецом другује.
Звездама намигује.
Вежба игру зрења,
да је угради у зуб времена.

Онда,
рашири крила и одлетје.
Да би се вратила оронула,
а још спремана
пјесмом да окити
оно што воли.

ЧОВЈЕЧЕ

Питај ме у којим сам водама,
дубинама.
На којим kotaма,
у којим висинама?
Све ме питај!
Ја ћу тебе једно:
Хоће ли свједок стићи?

Човјече,
чула су ти се у беспућу стварности утопила.
Не допире ти до можданог поља
ни онај минимум вибрација,
за пријем дозиваа.

Ти,
располућено ДНК несавршенство,
зашто си прескочио двопол да усагласиш?
Гдје си кренуо?
Оглувио си од заглушујућих детонација.
Мржњу си у страшне призоре преточио.
Смишљаш лажи.
Злом си у трећу димензију ускочио.

Слаба ти је математика!
Заборавио си да је таворска светлост
прије Сунца и звијезда постојала.
Заборавио си да се свијест
добротом и љубављу напаја.

Имаш ли циљ?
Којим путем мислиш до Божијег поља стићи?
А,
Царство је небеско
као сјеме горчице које узраста.
Залиј семе свијести
добрим мислима и делима!
Освоји простор истине,
у коме нема лажи да је потре!
Ослобођену душу усаврши.
Преко Ц ноте
ући у искристалисани простор
шесте димензије.
Тамо,
где Богови живе.

СТЕВАН ЈОВАНОВИЋ



Рођен је 24. новембра 1951. године у сремском селу Кленак, поред реке Саве, наспрам Шапца и још од ране младости био је склон писању поезије, што је на литералном конкурс у 1960. године било запажено и резултирало *другом Змајевом наградом*, која се састојала од романа *Последњи човек Атлантиде*, и штедном књижицом на 1000 ондашњих динара, код Народне банке ФНРЈ. Живот, посао и обавезе све мање су му остављале времена за писање да би крајем осамдесетих поново почео писати и читати песмице својој деци, ћерки Јелени и синовима Душану и Лазару. Део тих песама штампан је у збирци песама за децу *Нека те само типну* а остале, нешто озбиљније, прозу, комедије, афоризме и остале записе објављиване делом у локалним *Каћким новинама*, оставља за нека каснија времена у којима ће бити пара и за штампање књига. У међувремену, двадесетак Стеванових песама за које је композитор Ференц Ковач написао музику и аранжмане, певано је на 12 домаћих и међународних фестивала, на којима су освајале 2 прве, 2 друге и 4 треће награде. Почетком 2017., на литерарном конкурс уприличеном поводом школске славе Светог Саве, а у организацији Геронтолошког центра Нови Сад, освојио је прву награду за састав *Дедина светосавска прича*. И данас, Стеван Јовановић пише и архивира своје записе и белешке, који ће једног дана бити одштампани, и понуђени суду и оцени јавности.

ПОБЕГЛА ЈЕ ЈАЦА ЗА ЖАБАЉЦА

Не знам како је на другој страни,
ал' је овде увек било реда,
кад се пило, кад се веселило,
то и данас свако приповеда.

Кад нарасту момку науснице,
њега баба одведе код брице,
а од брице код шнајдера Цвете,
па понови од главе до пете.

Онда каже: *Сине мој,
де' отвори сарајтов,
'оће браца да ти да новаца!
А сад терај на рогољ,
у Градиште ил' Надаљ,
све окрени, па се онда жени!*

Ех, да вранац уме да дивани,
па да каже где све није био,
куд је Лазу ноћу одвозио,
не би ли се млађан оженио.

Сад га једна, брига здраво мучи,
шта да ради, како да одлучи?!
Испод ока све у њега гледе,
а он не зна коју да доведе?!

У Чуругу Аница,
а у Жабљу Даница,
лепа Јаца из Госпођинаца!
Боже мили коју ћу,
да доведем у кућу,
да је пазим, да је ноћу мазим?!

Месечина, цео Жабал спава,
а тамбура све јаче се чује,
ког' то свирци по поноћи прате,
ко то пева, ко то подвикује?!

Рже вранац пред капијом нашом,
а сватовска песма све се ори,
стаде Лаза пред пенџере наше,
а с њим Јаца из Госпођинаца!

Шири мати капију,
точи браца ракију,
севај, Тино, у подрум по вино!
Буди, Бацо, комшије,
ред је да се попије,
Побегла је Јаца за жабаљца!!!

МОЈЕМ БАБИ МЕСТО СПОМЕНИКА

Мој је баба вредан човек био,
целог века к'о црнац радио,
нит' је пио, нити је пушио,
да би мени више оставио.

Изненада, разболе се *млого*,
да оздрави, није јадан мог'о,
па је тако, умро једне зиме,
ал' капитал, није одн'о с њиме!

Кад сам свога Бабу са'ранио,
о свему сам добро размислио,
ко је шашав да копа и оре,
кад је лепше банчити до зоре?!

Пола земље, о'ма сам продао,
па сам широм света путовао,
а кад ми је пара понестало,
ја сам прод'о све што је остало.

Коња ми је, било жао јако,
кад сам прод'о, за њима сам
плак'о,
виноград сам, код Лаке попио,
а салаш на ањцу изгубио!

Ако, Бабо, одозго ме гледиш,
немој само, здраво да се једиш,
ја сам добро, милом Богу фала,
нек' ти није жао капитала!

Док је било, ја сам тер'о кера,
саде, Бабо, немам ни филера,
него фуртом у новине гледим,
је л' ко умро, да опет наследим.

Све си, Бабо, добро урадио,
али једно ти си погрешно,
кад си вид'о ког си од'ранио,
што још више ниси оставио?!

Ову песму, срочио сам теби,
да би мало, олакшао себи,
то што реко', јес' да није дика,
ал' нек' ти је, место
споменика!!!

ТАЊА ТРАШЕВИЋ СПАСИЋ

Рођена је 19.03.1969. године у Нишу.

Члан је удружења писаца *Чегар* у Нишу.

Објавила књигу *Гамбит принцезе Атех* (о Хазарском речнику Милорада Павића (2003).

По многобројним зборницима, часописима и листовима има објављене песме, кратке приче и књижевно-научне, као и књижевно-критичке текстове. Има награђене радове (међу наградама и Грамата са конкурса *Белоцветне вишиње* у Бугарској из 2014. године).



ПРОЛЕЋНИ ТРЕНУТАК

Све цавти, а бехар у мојој души
доноси латице и угодне мисли
о недосањаним сновима и
неопеваним сањама.

Наговештај љубави и додира меког
уноси лаки немир у моје биће,
а топлина погледа милог
пријатне вибрације Божије вечности
и хармоније у њој.

Ношена наговештајима љубави
ходам као по облацима
на путевима снова, а
у твом мени драгом микрокосмосу.

ЈЕСЕЊА ЉУБАВ

Јесења раскош
грли ме у свеопштој
светковини природе.

Златножуто је све
као и моја осећања
према теби у
ритму јесењег даха и ветра.

Осећам да расте
благодат у мени, као и доживљај
тебе у јесењем пејзажу,
у златној башти.

ЈОШ ЈЕДАН ЗАПИС

Прошли су сати, дани и године
док се нисам сетила твог лика.
Затурен негде у тунелима моје подсвести,
путовао си кроз време и простор мојих снова.

Тражим те међу познатим и непознатим ликовима
са вечитом дилемом - да ли си странац или познаник?

Моје руке траже тебе
и благослове у целиву твојем.

Мислим на пропуштене дане и сате без тебе
у садашњем тренутку
као и у вечности.

ЧЕДНА РАДИНОВИЋ ЛУКИЋ



Рођена је 1970. године у Книну, мада градом детињства сматра Задар. Далматинка, супруга поморца, мајка већ одрасле троје деце.

Члан клуба писаца *Чукарица, Скадарлијске боемије, Либеро Маркони, Др Саша Божовић, Уније Влахо Буковац*, књижевно ликовне уније *Сплит* и књижевне удруге *Ријеч изнад свега*, Задар, *Поета Дунавски венац*, као и Удружења писаца *Поета*.

Члан је СКОР-а, председник Огранка Београд.

Песме су јој објављене у зборницима, антологијама, и преведене на бугарски језик.

Објавила је прву збирку поезије *Рефлексија једног танга* (2016).

КОНАЧНО

Уметност је оптужба, израз, страст, попут енергично корачајуће жене, црног цртајућег угља што се мрви по папиру белом.

Црне очи, коса, црни модел, контура, што из сваког формата излази. Тамо где искричавост посустаје, боду најцрњи трагови угља.

Уметничком слободом, опчињеношћу жене, потезима непогрешивим, ствара слику, у име израза, уметничког.

Грчевитим позама, коначно, моделирана, пре моделирана, апстрахована, без очајнички дрхтавих прстију, спретно и многопрстно, милује, без трагова издајничких, гура што срећу доноси.

ЧУВАЈ МЕ

Зањиши ме у наручју свом, мене,
изгубљену у беспућима, уз покушај
преласка бескрајних брда, без водича.
Заштити ме од предосећања, згасни сјај
суза мојих, одагнај немире, ни име им
не знам, да распознам гласове, кораке,
даљином изобличене.

Развежи стеге ћутања, архангелског лика,
што грешком је на земљу пао, уз траг
мора сланог у коси. Својим, милозвучним
акцентом у говору, узрочнице моје
најинтимније таштине, без опсене,
милосрђа огртач си.

Чувај ме блиску, пробуђену,
препуштену, рањиву, што лакоћом инсекта
лебди над пепелом година, ламентом
безсузним, блистајући месечином
млечном, бескрајним сводом небеским.
Чувај ме....

НЕ ПОЗНАЈЕШ ТИ ПЕСНИКА

Не познајеш ти то непокретно стајање,
недостајање, чекање. Кад те место
уздасима везе ситним везом чистоте руке,
извезен, пут, па и сањив, иако болом
поплочан, траг, до њега разазнајеш.

Не знаш ти ту плесну вештину, ума и тела,
љубави и страсти ванвременске, где
љубав, наравима пркоси, разликом
фантазије и истине. Босим ногама хладна
вода кад се гази, погледа збуњеношћу
пробуђеног, страшћу новопробуђеном.

Не познајеш ти песника што истину
стиховима ниже, са звезда још сишао није,
корак је пружио. Стоји, маестрално,
непокретно, пут прстима уцртава, ту
обитава, пред наизглед препрекама
непремостивим, пећинама скровитим,
вресиштима, голетима, чека љубав, и од
самог живота јачу. Не познајеш ти
песника.

САДРЖАЈ

РЕЧ УРЕДНИКА.....	5
АНА БЕРГА, Инђија.....	7
АНДРИЈАНА ДОЛАШ, Нови Сад.....	10
БИЉАНА ХУКИЋ, Београд.....	13
БОЈАНА НИКОЛЕТИЋ МИЋУНОВИЋ, Београд.....	16
БОРИС МИШИЋ, Нови Сад.....	20
БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ, Нови Сад.....	25
БРАНКА ТИРНЕНИЋ, Крњево.....	27
БУДИМИР РАКИЋ, Београд.....	30
БУДИМИР ФРКА, Нови Сад.....	33
ВАЛЕНТИНА ВУЛИЋ, Врбас.....	35
ВАЊА ВУЧЕНОВ, Нови Сад.....	40
ВЕРА АЛЕКСАНДРИЋ, Нови Сад.....	43
ВЕРА ЦВЕТКОВИЋ, Книћанин.....	46
ВЕСНА МЕСАРОШ, Нови Сад.....	49
ВИОЛЕТА ПЕНИЋ, Дубље.....	52
ВОЈИСЛАВ ТРУМПИЋ, Јагодина.....	55
ВУКИЦА ЂОРЂЕВИЋ, Ниш.....	58
ГОРАН ВИТИЋ, Београд.....	61
ГОРДАНА Љ. МИЉКОВИЋ, Параћин.....	64
ГОРИЦА СТАНКОВИЋ, Лесковац.....	67
ДАНИЈЕЛА МИЛОСАВЉЕВИЋ, Нови Сад.....	70
ДАРИНКА ТОМИЋ Бела, Београд.....	75
ДИЈАНА ВЛАИНИЋ ДРАГИН, Стара Пазова.....	78
ДОБРИЛА РИСТИЋ Бика, Сокобања.....	81
ДОБРИНКА СИМИЋ, Ниш.....	85
ДРАГАНА МИЉКОВИЋ, Лесковац.....	88
ДРАГАНА ПАНИЋ, Нови Сад.....	92
ДРАГИЦА ДОБРИЈЕВИЋ, Смедерево.....	94
ДРАГИЦА ЖДРАЛИЋ, Петроварадин.....	97
ДРАГИЦА САВИЋ Бека, Бачка Паланка.....	102
ДУШАН КОВАЧЕВИЋ БАТУЉА, Мали Радинци.....	105
ДУШИЦА ГАК, Кула.....	108
ЂУРА ШЕФЕР Сремац, Рума.....	110
ЕМИЛИЈА ЖИВКОВИЋ, Крагујевац.....	113
ЖАРКО МАРКОВИЋ, Петроварадин.....	115

ЖИВОРАД Жика МИЛОИЧИЋ, Јагодина	118
ЗОРИЦА САВИЋ, Нови Сад	121
ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ, Франкфурт, Немачка	124
ИВАН ГАЋИНА, Задар, Хрватска	127
ИВАН ПЕТРОВИЋ, Ваљево	130
ИГОР СТАНКОВИЋ, Нови Сад	132
ИЛИЈАНА ИЛИЋ, Панчево	135
ИРЕНА СРЕТИЋ, Ниш	138
ЈАСМИНА АН ЈОВАНОВИЋ, Крагујевац	141
ЈОКА МИЛОШЕВИЋ ЂЕТКОВИЋ, Београд	144
ЛЕПОСАВА УВАЛИН, Кикинда	147
ЉИЉАНА ГУТИЋ, Футог	150
ЉИЉАНА МИЛЕНКОВИЋ, Лесковац	153
ЉИЉАНА МИТРОВИЋ, Ниш	156
ЉИЉАНА ФИЈАТ, Нови Сад	159
ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ, Нови Сад	162
МАРИЈА Маца МИЛЕНКОВИЋ, Ниш	165
МАРИНА БАОШИЋ ЧВОРОВИЋ, Београд	168
МЕЛАНИЈА БОЈАНОВИЋ, Руски Крстур	171
МИЛА МАРКОВИЋ, Параћин	174
МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ РАНЧЕР, Маглић	177
МИЛАН ЧОРАК, Вуковар, Хрватска	179
МИЛЕТА ТОМИЋ Мимо, Ваљево	182
МИЛИЦА КВАПИЛ, Београд	185
МИЛОЈКА ЈЕЛОВАЦ, Пљевља, Црна Гора	188
МИЛОРАД Мишо КУЉИЋ, Стари Лединци	191
МИЛОШ Б. ИВЕТИЋ, Футог	194
МИЛУТИН ШЉИВАНЧАНИН, Нови Сад	197
МИЉАНА ИГЊАТОВИЋ КНЕЖЕВИЋ, Ниш	202
МИОДРАГ ТОМИЋ, Божињевац	206
МИОМИР М. ЛАКИЋЕВИЋ, Јагодина	209
МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ, Стара Пазова	212
МИРОСЛАВ БОЛТРЕС Мишел, Смедерево	215
МИРОСЛАВ ЈОВАНОВИЋ Аца, Нови Сад	218
МИРОСЛАВА Мира ЦВЕТКОВИЋ, Смедерево	221
МОМЧИЛО ЈАЊИЧИЋ Момос, Инђија	224
НАДИЦА ИЛИЋ, Београд	227
ОЛИВЕРА ШЕСТАКОВ, Београд	230
ПЛАМЕНКА ЂОГО ВУЛИЋ, Београд	233
ПЕТАР ШУШЊАР, Нови Сад	236

РАДА КРСТИЋ, Сокобања.....	242
РАДМИЛА МИЛОЈЕВИЋ, Параћин.....	245
РАДОСЛАВ ФЕЛБАПОВ, Нови Сад	248
РАТКО Рале БЕЛИЋ, Суботица.....	251
РУЖЕНА КРАЋИЦА, Падина	254
САВКА КОЗИЋ, Беоцин.....	258
САЊА ОБРАДОВИЋ, Ср. Каменица.....	263
СЛАЂАНА ЛУКОВИЋ, Чачак.....	266
СЛОБОДАН ЦВИТКОВИЋ, Шид.....	269
СНЕЖАНА ШОЛКОТОВИЋ, Корбово	272
СТАНКА ЋАЛАСАН, Нови Сад.....	275
СТЕВАН ЈОВАНОВИЋ, Каћ.....	278
ТАЊА ТРАШЕВИЋ СПАСИЋ, Ниш	281
ЧЕДНА РАДИНОВИЋ ЛУКИЋ, Београд.....	283
САДРЖАЈ.....	286

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14(082.2)

821.163.41-32(082.2)

САЗВЕЖЊА 15-16 : антологија поетског и прозног стваралаштва чланова СКОР-а / [главни и одговорни уредник Валентина Вулић]. - Нови Сад : Савез књижевника у отаџбини и расејању, 2017 (Земун : Горапрес). - 288 стр. : илустр. ; 24 cm

Тираж 200. - Садржи библиографске белешке о ауторима.

ISBN 978-86-7970-133-6

COBISS.SR-ID 317036807

